

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Φύλλο 531 1,00 €

Εφημερίδα της Οργάνωσης Κομμουνιστών Διεθνιστών Ελλάδας

Ενάντια στην απειλή του Πολέμου, σε ΝΑΤΟ, ΗΠΑ-Ισραήλ, Αστικές Τάξεις

Κοινός αγώνας των Λαών σε Ελλάδα και Τουρκία

Σε κίνδυνο οι ελευθερίες !

Παλαιστίνη
Η αλληλεγγύη δεν
απελαύνεται

σελ. 4-5

Γιωτόπουλος
Εκδικητική
επιστροφή στη
φυλακή

σελ. 6

Μνημόνιο ΗΠΑ-Ιράν
Πρώτη νίκη για την
Τεχεράνη

σελ. 10-11

**Παραίτηση
Στάρμερ**
Στη δίνη της
παρακμής

σελ. 12

Ο θάνατος της Βάγιας Νέστορα, μητέρας της πολιτεύτριας της Νέας Δημοκρατίας Αφροδίτης Νέστορα, από φωτιά που ξέσπασε στην πυλωτή της πολυκατοικίας όπου έμεναν λόγω της τοποθέτησης γκαζακιών, αποτελεί ασφαλώς ένα δυσάρεστο γεγονός. Όσο δυσάρεστο κι αν είναι, πρόκειται -σύμφωνα με όλες τις ως τώρα ενδείξεις- για δυστύχημα και όχι για πράξη ατομικής τρομοκρατίας. Ούτε πολύ περισσότερο για ενέργεια που σχετίζεται με την αριστερά ή την άκρα αριστερά, όπως έσπευσε να την χαρακτηρίσει μερίδα του δεξιού/μητσοτακικού τύπου.

Παρόλα αυτά η άθλια κυβέρνηση Μητσοτάκη και ο ίδιος προσωπικά έσπευσαν αλαλάζοντας να εκμεταλλευτούν το γεγονός, επιδιώκοντας:

- Να τρομοκρατήσουν την κοινωνία, λέγοντας ότι κινδυνεύει η ασφάλειά της, και να κάνουν λόγο -ως συνήθως- για αυστηροποίηση της νομοθεσίας, των ποινών κ.λπ.

- Να συκοφαντήσουν τις κινητοποιήσεις και τους αγώνες των εργαζομένων

και της νεολαίας, φέρνοντας σαν παράδειγμα έκνομων ενέργειων τις φοιτητικές καταλήψεις, απεργίες (στις 2/7 έβγαλαν παράνομη την απεργία της ΠΙΕΝΕΝ) κ.ά.

- Να αποσπάσουν την προσοχή των εργατικών και λαϊκών μαζών από το φλέγον πρόβλημα της ακρίβειας και γενικά της καθημερινής επιβίωσης.

- Να περάσουν τη Συνταγματική Αναθεώρηση, που ουσιαστικά καταργεί ό,τι θετικό έχει απομείνει στο Σύνταγμα του 1975, όπως το άρθρο 16 (δωρεάν Δημόσια εκπαίδευση), το άρθρο 103 (μονιμότητα των δημοσίων υπαλλήλων), δημοκρατικές ελευθερίες και κοινωνικά δικαιώματα κ.λπ.

- Να ξεπουλήσουν/ ιδιωτικοποιήσουν ό,τι έχει απομείνει από τη δημόσια περιουσία, δηλ. την περιουσία του ελληνικού λαού (τώρα ιδιωτικοποιούν και το λιμάνι της Ραφήνας).

- Να κάνουν την τρομοκρατία και «ασφάλεια» κύριο θέμα των προσεχών εκλογών, για να ενισχύσουν τους κατασταλτικούς και δικαστικούς μηχανι-

σμούς, να συνεχίσουν να δαπανούν υπέρογκα ποσά για πολεμικές δαπάνες, ώστε να συμμετέχουν σ' όλες τις πολεμικές συγκρούσεις με τους σιωνιστές του Ισραήλ και τους αμερικάνους και ευρωπαίους ιμπεριαλιστές.

Όμως, το δυστύχημα του θανάτου της Βάγιας Νέστορα έδειξε με τον καλύτερο τρόπο ότι η λεγομένη αντιπολίτευση αν δε συμμετέχει κι αυτή στην τρομοουστερία της ΝΔ και του Μητσοτάκη, με τις δηλώσεις της τουλάχιστον συμπαραστέκεται. Χθες έλεγαν ότι η κυβέρνηση είναι μια «εγκληματική συμμορία», μετά τον θάνατο μιλάνε για τις «δυνάμεις του δημοκρατικού και συνταγματικού τόξου» και ακόμη ότι οι δηλώσεις του Κυρανάκη «διαιρούν τον πολιτικό κόσμο»! Αν και όλα αυτά προκαλούν αηδία και οργή, ωστόσο δείχνουν ότι τα συμφέροντα αυτών των πολιτικών δυνάμεων είναι κοινά και εντελώς διαφορετικά κι αντίθετα από τα συμφέροντα των εργαζομένων, των φτωχών λαϊκών μαζών και της νεολαίας. Είναι καιρός να τους γυρίσουμε την πλάτη!

Να οικοδομήσουμε την Ο.Κ.Δ.Ε. & την 4η Διεθνή

- Για την οργάνωση της αντίστασης, τη νίκη των αγώνων
- Για τον Σοσιαλισμό, μόνη διέξοδο
στην καπιταλιστική κρίση, βαρβαρότητα και παρακμή
- Για την αναγέννηση του Επαναστατικού Μαρξισμού

Εργαζόμενοι, άνεργοι, νέοι, φτωχά λαϊκά στρώματα τα τελευταία χρόνια, ιδι-αίτερα με τα μνημόνια, βιώνουμε καθημερινά την σκληρή επίθεση του κεφαλαίου. Παλιές και νέες αστικές/μνημονιακές δυνάμεις έχουν επιταχύνει την ιδιωτικοποίηση και διάλυση των δημόσιων υπηρεσιών, των κοινωνικών αγαθών, της υγείας, παιδείας, κοινωνικής ασφάλισης. Έχουν ενισχύσει τις τεράστιες ανισότητες, τον ανεξέλεγκτο πλουτισμό μιας χούφτας καπιταλιστών και πλουσίων, πατώντας στην υπερεκμετάλ-λευση και καταπίεση της εργασίας, στη λεηλασία της περιουσίας και της ζωής των φτωχών, βάζοντας χέρι σε λαϊκές καταθέσεις και αποταμιεύσεις, σπίνια, πρόσβαση σε ρεύμα, νερό, φάρμακα, στα πιο στοιχειώδη αγαθά. Οι αντιδραστικές μνημονιακές πολιτικές καταπατούν την ανθρώπινη αξιοπρέπεια, εκφυλίζουν το ήθος και τον πολι-τισμό της κοινωνίας, σπέρνουν οικονομική αποσύνθεση. Η απότομη φτωχοποίηση και εξαθλίωση μετρά εκατομμύρια ανέργους και υποαπασχολούμενους, διάλυση του «κοινωνικού κράτους» και κοινωνικού ιστού. Τα σκληρά, αντιδραστικά μέτρα (μειώσεις μισθών, κατάργηση συλλογικών συμβάσεων, όλο και χειρότερες, πιο «ελα-στικές» σχέσεις εργασίας, ποινικοποίηση και καταστολή συνδικαλισμού, απεργιών, αγώνων) έχουν χτυπήσει στην καρδιά της κοινωνίας, στον σκληρό πυρήνα της ερ-γατικής τάξης, με ξεκάθαρο στόχο το πλήρες τσάκισμά της. Με τη μαζική ανεργία και τους μισθούς πείνας, η εργατική τάξη (κυρίως οι νέοι) δυσκολεύεται ακόμα και να αναπαραχθεί.

Εργαζόμενοι, άνεργοι, νέοι, φτωχά λαϊκά στρώματα, βλέπουμε τον πόλεμο να απειλεί την επιβίωση του ανθρώπινου γένους. Εστίες πολέμου σ’ όλο τον πλανήτη αναφλέγονται απειλώντας ολόκληρη την ανθρωπότητα. Η εξαθλίωση, φτώχεια και πείνα, η μετανάστευση και προσφυγιά εξαπλώνονται δραματικά. Η παιδική εργασία, η εγκληματικότητα, ο ρατσισμός και εθνικισμός φουντώνουν. Η αλόγιστη χρήση των φυσικών πόρων από τις πολυεθνικές και τους ιμπεριαλιστές απειλεί με καταστροφή το περιβάλλον και το μέλλον της ανθρωπότητας. Η όξυνση αυτών των επιθέσεων γί-νεται μόνο και μόνο για να σώσουν οι καπιταλιστές τα κέρδη και το παρακμασμένο, σάπιο σύστημά τους από την κρίση.

Μόνο εμείς, οι εργαζόμενοι, άνεργοι, νέοι και φτωχά λαϊκά στρώματα μπο-ρούμε και πρέπει να τους σταματήσουμε. Απέναντι στα αδιέξοδα του ατομισμού και της διαίρεσης, να χρησιμοποιήσουμε τους αγώνες και την αλληλεγγύη μας. Να πο-λεμήσουμε τον νεοφιλελευθερισμό, που γίνεται όλο πιο ακραίος, τα Μνημόνια, την κρατική καταστολή και τις σύγχρονες χούντες, τον ρατσισμό, φασισμό και πόλεμο. Με όπλα τα συνδικάτα, τις επιτροπές αγώνα, τις γενικές συνελεύσεις, σε κοινωνικούς χώρους και γειτονιές. Με όλες τις μορφές αυτοοργάνωσης και τις καλύτερες παρα-δόσεις του εργατικού κινήματος.

Πρέπει να χτυπήσουμε το κακό στη ρίζα, στα μνημόνια, το ντόπιο και ξένο κεφάλαιο, την αντιδραστική ΕΕ, τον καπιταλισμό και τον ιμπεριαλισμό. Πρέπει να κα-ταργήσουμε την εκμετάλλευση ανθρώπου από άνθρωπο, να κοινωνικοποιήσουμε κάτω από εργατικό έλεγχο τις μεγάλες επιχειρήσεις στους τομείς-κλειδιά (τράπεζες, ενέργεια, μέσα μεταφοράς, επικοινωνίες κ.λπ.). Να σταματήσουμε να πληρώνουμε το χρέος, να βγούμε από τον ζουρλομανδύα του Ευρώ και τη «φυλακή» της ΕΕ του καπιταλισμού/ιμπεριαλισμού, του ρατσισμού και φασισμού, της καταστολής, των επεμβάσεων και πολέμων.

Πρέπει να στρατευτούμε στον αγώνα, για να υπερασπιστούμε την εργασία, το βιοτικό επίπεδο, το δικαίωμά μας στη ζωή και στην αναπαραγωγή της εργατικής τάξης με σύγχρονους όρους. Να ανατρέψουμε τη βαρβαρότητα του νεοφιλελευθε-ρισμού, τις πολιτικές παλιών και νέων αστικών/μνημονιακών κομμάτων, τις ιμπερια-λιστικές επεμβάσεις και πολέμους. Μέσα από αγώνες, **να επιβάλλουμε τη δική μας επαναστατική κυβέρνηση, μια ΚΥΒΕΡΝΗΣΗ ΤΩΝ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΩΝ. Έτσι μπο-ρούμε να εγγυηθούμε την εφαρμογή ενός ριζοσπαστικού, αντικαπιταλιστικού Προγράμματος Σωτηρίας – να ανοίξουμε τον δρόμο στη μόνη πραγματική εναλλακτική λύση, τον Σοσιαλισμό.**

Η Ο.Κ.Δ.Ε. είναι μια εργατική κομμουνιστική οργάνωση, στο ρεύμα του επι-στημονικού μαρξισμού/τροτσκισμού και της 4^{ης} Διεθνούς. Δεν έχουμε καμιά σχέ-ση με «τζάκια» και επαγγελματίες της πολιτικής, με το επίσημο κομματικό σκηνικό. Απευθυνόμαστε-Οργανώνουμε τους εργαζόμενους, άνεργους, νέους και φτωχά λαϊκά στρώματα, σε χώρους δουλειάς, σχολεία, σχολές και γειτονιές, στα κινήματα και τους αγώνες.

Είμαστε η παλαιότερη οργάνωση της επαναστατικής αριστεράς στην Ελ-λάδα (ίδρυση 1974 – ενώ το ρεύμα μας έχει ακόμα παλαιότερες, βαθύτερες ρίζες στην ιστορία του εργατικού και επαναστατικού κινήματος στην Ελλάδα). Δεν έχου-με λείψει από καμιά μικρή και μεγάλη αναμέτρηση του εργατικού κινήματος στη χώρα μας. Σε όλες τις κινητοποιήσεις και αγώνες (απεργίες, διαδηλώσεις, «αγανα-κτισμένοι» κ.λπ.) παρεμβαίνουμε με σχέδιο, υπομονή και επιμονή, προωθώντας τη ριζοσπαστικοποίησή τους, σεβόμενοι την εργατική δημοκρατία, την αυτοοργάνω-ση των μαζών, τους ρυθμούς ανάπτυξης της συνείδησής τους. Φιλοδοξώντας να οι-κοδομηθεί μια ικανή και αποφασιστική ηγεσία, ώστε οι αγώνες να φτάσουν ως την τελική νίκη.

Παλεύουμε για μια σοσιαλιστική κοινωνία, που καμιά σχέση δεν έχει με τις σταλι-νικές δικτατορίες, τα πρότυπα της σοσιαλδημοκρατίας και «κεντροαριστεράς», κάθε ρεφορμιστικό σχέδιο νέο ή παλιό, που πρόδωσαν και δυσφήμισαν τον Σοσιαλισμό.

Παλεύουμε για μια ταξική επαναστατική πολιτική, που ακόμα διαχωρίζεται αυ-στηρά από τις καταστροφικές πολιτικές των «Λαϊκών Μετώπων» («εαμική κουλτού-ρα», μέτωπα δημοκρατικά, πατριωτικά κ.λπ.), οι οποίες οδήγησαν σε ιστορικές προ-δοσίες και ήττες του εργατικού κινήματος.

Παλεύουμε για μια πολιτική διεθνιστική. Η λύση στα μεγάλα προβλήματα της εποχής μας απαιτεί την αλληλεγγύη, κοινή πάλη και ισότιμη συνεργασία της εργα-τικής τάξης και των λαών, των εργατικών, επαναστατικών και κομμουνιστικών κινή-μάτων/δυνάμεων διεθνώς. Τοποθετούμαστε κατηγορηματικά ενάντια στις ουτοπι-κές, αντιδραστικές σταλινικές θεωρίες του «σοσιαλισμού σε μία μόνο χώρα». Στην Ευρώπη, παλεύουμε για τη διάλυση της καπιταλιστικής/ιμπεριαλιστικής ΕΕ, για μια Ευρώπη ριζοσπαστική, δημοκρατική, σοσιαλιστική - για τις Ενωμένες Σοσιαλιστικές Πολιτείες της Ευρώπης.

Επιδιώκουμε μια οικονομία σχεδιασμένη από τους ίδιους τους εργαζόμενους. Μια Σοσιαλιστική Δημοκρατία, μια πραγματική δημοκρατία των «από κάτω», που θα οργανώνει την κοινωνία βάσει των πραγματικών αναγκών της πλειοψηφίας και όχι μιας χούφτας καπιταλιστών ή γραφειοκρατών. Μια σοσιαλιστική δημοκρατία πολύ πιο πλήρη, πολύ ανώτερη από το σάπιο αστικό κοινοβουλευτικό σύστημα και τον σταλινικό ολοκληρωτισμό. Αυτή είναι και η μόνη πραγματική λύση απέναντι στην κρίση του καπιταλισμού, που γεννά μόνο ανεργία, μνημόνια, χούντες και πολέμους. Πρέπει λοιπόν να στρατευτούμε στην Ο.Κ.Δ.Ε. και να οικοδομήσουμε το Παγκόσμιο Κόμμα της Σοσιαλιστικής Επανάστασης, μια αναγεννημένη 4^η Διεθνή.

Κυκλοφορεί από τις εκδόσεις ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

KOMMOYΝIΣMOΣ:
Μορφωτικό Θεωρητικό Όργανο
της Κομμουνιστικής Ενώσεως
(1920-1921)

Χρονολογία έκδοσης: Μάιος 2026

Σελίδες: 600

Τιμή: 25 ευρώ

Το περιοδικό Κομμουνισμός, που ήταν το πρώτο στην χώρα μας, που διέδι-δε την κομμουνιστική ιδεολογία το εξέ-διδε η οργάνωση Κομμουνιστική Ένωση. Κυκλοφόρησε από τον Οκτώβριο του 1920 έως τον Σεπτέμβριο του 1921 και συνολικά εκδόθηκαν 21 περιοδικά. Ήταν ένα πολύ καλό, μαχητικό και μορφωτικό περιοδικό για την εποχή του. Δημοσίευε πληροφορίες από αρκετά κινήματα άλ-λων χωρών, για τις εξελίξεις στο πρώτο εργατικό κράτος και επίσης-πράγμα που ήταν εξαιρετικά αναγκαίο και χρήσιμο-λόγω των οικονομικών δυσκολιών των εργαζομένων, των φτωχών λαϊκών μαζών και της νεολαίας-σε συνέχειες έργα των κλασικών του μαρξισμού (Μαρξ, Έν-γκελς, Λένιν κ.ά.).

Αυτό το σημαντικό περιοδικό κυ-κλοφορούν για πρώτη φορά οι Εκδό-σεις Εργατική Πάλη συνεχίζοντας την προσπάθεια που κάνουν εδώ και χρόνια να παρουσιάσουν όλες τις τάσεις και την συμβολή τους στο εργατικό κίνημα και στην σοσιαλιστική επανάσταση στη χώρα μας αλλά και διεθνώς. Το περιοδι-κό αυτό το διέσωσε ο Λουκάς Καρλιά-φτης (που τόσα πολλά του οφείλει το εργατικό κίνημα και ο επαναστατικός μαρξισμός-τροτσκισμός), που έφυγε από τη ζωή εδώ και 23 χρόνια.

Από την έκδοση

Πού θα βρείτε τις εκδόσεις
ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Αθήνα

Βιβλιοπωλεία: “Πρωτοπορία” Γραβιάς 3-5, “Πολιτεία” Ασκληπιού 1-3 & Ακαδημίας, “Εναλλακτικό Βιβλιοπωλείο” Θεμιστοκλέους 37 & σε όλα τα κεντρικά βιβλιοπωλεία

Θεσσαλονίκη

Βιβλιοπωλεία: “Το Κεντρί” Δημ. Γούναρη 22 (Ναυαρίνο), “Poeta” Αριστοτέλους 34

Γιάννενα

Βιβλιοπωλείο “Αναγνώστης” Πυρσινέλα 11

Πού θα βρείτε την εφημερίδα
ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Αθήνα

Περίπτερα: Πλ. Κάνιγγος και σχεδόν σε όλα τα περίπτερα των Εξαρχείων.

Βιβλιοπωλεία: “Εναλλακτικό Βιβλιοπωλείο” Θεμιστοκλέους 37, “Καινά Δαιμόνια” Σουλτάνη 8, “Εκτός των Τειχών” Γραβιάς 10-12

Θεσσαλονίκη

Πολιτικό-Πολιτιστικό Στέκι “Ισκρα”, Αμύντα 12, ισόγειο

Βιβλιοπωλεία: “Το Κεντρί” Δημ. Γούναρη 22 (Ναυαρίνο), “Poeta” Αριστοτέλους 34

Γιάννενα

Ψιλικατζίδικο “Ψιλικατέσεν” Γρ. Σακκά 14

Και στα κεντρικά πρακτορεία Αθηναϊκού τύπου σε όλη την Ελλάδα.

Γίνε Συνδρομητής - Ενίσχυσε την ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Γράψτε μας στο e-maill ergatikipali@okde.gr ή ταχυδρομήστε μας τα στοιχεία σας στην διεύθυνση Αγ. Κωνσταντίνου 57, Τ.Κ. 104 37, Αθήνα.
Ετήσια συνδρομή εσωτερικού 15 ευρώ - εξωτερικού 20 ευρώ.

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Μηνιαία εφημερίδα της Οργάνωσης Κομμουνιστών Διεθνιστών Ελλάδας
Εκδίδεται από αστική μη κερδοσκοπική εταιρεία. Εκδότης: Σωφρόνης Παπαδόπουλος, Εκτύπωση: Κ. Φερέτος, Δερβενίων 30
γραφεία: Αγ. Κωνσταντίνου 57, Τ.Κ. 10437, Αθήνα, τηλ. 210-5247227 - Μπαλαδάφρου 11, Θεσσαλονίκη, τηλ. 2310-237938
www.okde.gr, e-mail: ergatikipali@okde.gr

Όλα δείχνουν ότι έχουμε μπει για τα καλά σε προεκλογική περίοδο. Περισσότερο από κάθε τι άλλο αυτό φαίνεται από τις υποσχέσεις των αστικών κομμάτων και τον συναγωνισμό τους όχι μόνο για τις παροχές που μοιράζουν άλλα και για τα ψέματα που σερβίρουν σαν πραγματικότητα. Πάντως, πρωταγωνιστής στη διαστρέβλωση της αλήθειας είναι η ΝΔ και ο αρχηγός της, Μητσοτάκης — όχι βέβαια με σημαντική διαφορά από την ΕΛΑΣ/Τσίπρα και το ΠΑΣΟΚ/Ανδρουλάκη. Το μεγαλύτερο ψέμα των τελευταίων έχει να κάνει με την κατάσταση της ελληνικής οικονομίας (καλύτερα του ελληνικού καπιταλισμού) και την πορεία της. Και δεν θα μπορούσε να γίνει διαφορετικά μιας και η Οικονομία είναι ο βασικότερος παράγοντας για το αν οι οποιεσδήποτε παροχές έχουν πιθανότητες να πραγματοποιηθούν ή είναι απλά εκλογικά φούμαρα. Είναι κάτι που κατά κανόνα τα αστικά κόμματα συνηθίζουν, ειδικά σε περιόδους κρίσης και γενικής χρεοκοπίας του καπιταλιστικού συστήματος.

Παλιά και «νέα» χρεοκοπία

Ο Μητσοτάκης ισχυρίστηκε ότι η οικονομία πάει πολύ καλά και ότι είναι το ισχυρό χαρτί της κυβέρνησης, γιατί: α) το δημόσιο χρέος ως ποσοστό του ΑΕΠ μειώθηκε, β) οι επενδύσεις αυξήθηκαν, γ) το τραπεζικό σύστημα είναι ισχυρό, δ) η κερδοφορία στον ιδιωτικό τομέα είναι υψηλή. Εκτός από το τελευταίο, όλα τα υπόλοιπα είναι άθλια προπαγάνδα και δεν έχουν καμιά σχέση με την πραγματικότητα. Πως έχει η πραγματικότητα: Οκτώ χρόνια μετά την υποτιθέμενη έξοδο από τα μνημόνια που διαφήμιζε το 2019 ο Τσίπρας και επτά χρόνια διακυβέρνησης από τη ΝΔ, ο ελληνικός καπιταλισμός παραμένει χρεοκοπημένος και η οικονομία της χώρας σε όλους τους βασικούς δείκτες σε χειρότερη κατάσταση απ’ ότι ήταν το 2009.

Η ανοιχτή χρεοκοπία δεν είναι μακριά

Το Δημόσιο Χρέος ανέβηκε το 2025 στα 406,1 δις. ευρώ από 403,8 δις. ευρώ στο τέλος του 2024 και αποτελεί το 146% του ΑΕΠ, που πράγματι παρουσιάζει μια μικρή μείωση ως ποσοστό — θα δούμε παρακάτω πού οφείλεται αυτή η «μείωση» και αν είναι πραγματική. Να σημειώσουμε ότι: α) όταν μπήκαμε στο μνημόνια (2010) το χρέος ήταν στο 126% του ΑΕΠ και μικρότερο κατά 40 δις. απ’ ότι είναι σήμερα, η δε οικονομία είχε πολύ ισχυρότερες βάσεις, β) είναι ρυθμισμένο και γι’ αυτό διαχειρίσιμο γιατί διαφορετικά με την εξασθένηση της παραγωγικής βάσης της οικονομίας κάτι τέτοιο είναι αδύνατο, ιδιαίτερα όσο πλησιάζουμε – αν δεν έχουμε μπει – σε μια νέα παγκόσμια κρίση. Ωστόσο, η «μείωση» του δημόσιου χρέους έγινε γιατί: α) «μεταφέρθηκε» και «μετονομάστηκε» σε ιδιωτικό χρέος που είναι το ίδιο επικίνδυνο και έφτασε (παρουσιάζοντας ταχύτερη αύξηση απ’ ότι το δημόσιο) το 2025, σύμφωνα με τα στοιχεία της Eurostat, τα 376-380 δις. ευρώ παρουσιάζοντας διαρκή αύξηση. Αυτό δείχνει και την αυξανόμενη αδυναμία των ιδιωτών να δανείζονται, να μην εκπληρώνουν τα χρέη τους, να αυξάνονται τα λεγόμενα «κόκκινα δάνεια», να χρεοκοπούν όλο και περισσότερο. Να σημειώσουμε ότι αυτό είναι το «φανερό» και καταγεγραμμένο ιδιωτικό χρέος (χρέος ιδιωτών προς τράπεζες, ασφαλιστικά ταμεία κ.ά.) και δεν περιλαμβάνει χρέη μεταξύ ιδιωτών που είναι αρκετά δις., β) το βιοτικό επίπεδο καταβαραθρώθηκε, όπως φαίνεται στην αγοραστική δύναμη των εισοδημάτων, ιδιαίτερα των εργαζόμενων και λαϊκών μαζών όπου: α) έπεσε στη τελευταία θέση των χωρών της ΕΕ μαζί με τη Βουλγαρία, β) καταργήθηκαν οι συλλογικές συμβάσεις

(μόλις το 25% των εργαζομένων καλύπτονται από κάποια σύμβαση) και τα εργατικά δικαιώματα, μειώθηκαν οι μισθοί και οι συντάξεις, καταργήθηκε ο 13ος και 14ος μισθός κ.ά. Αυτό σημαίνει ουσιαστικά ότι το χρέος είναι «ρυθμισμένο».

Αν όλα τα παραπάνω ισχύουν, τότε από πού προέρχονται τα έσοδα του δημοσίου (τα οποία παρουσιάζουν και υπερβολική αύξηση) για να πληρώνεται το τεράστιο χρέος, όταν μάλιστα η αύξηση του ΑΕΠ είναι ασήμαντη; Δυο είναι οι βασικές πηγές: α) Η ακρίβεια που ροκανίζει τους μισθούς και τα λαϊκά εισοδήματα αλλά έχει εκτινάξει τη φορολογία στα είδη λαϊκής κατανάλωσης και παράγει υπερπλεονάσματα στον κρατικό προϋπολογισμό και β) η μείωση όλων των κοινωνικών δαπανών (Υγεία, Παιδεία, κοινωνική ασφάλιση).

Αποτελεί τεράστιο ψέμα ότι οι επενδύσεις αυξήθηκαν. Στην πραγματικότητα οι επενδύσεις μειώνονται διαρκώς, ιδιαίτερα στους παραγωγικούς τομείς της οικονομίας (βιομηχανία, γεωργία).

Ο ισχυρισμός του Μητσοτάκη ότι το τραπεζικό σύστημα είναι ισχυρό αποτελεί το πιο μεγάλο ψέμα ακόμη και για την άθλια κυβέρνηση της ΝΔ και τον ίδιο. Όλες οι ελληνικές τράπεζες φυτοζωούν και αυτό εξαιτίας: α) των τριών ανακεφαλαιοποιήσεων πολλών δις. ευρώ, που έγιναν την περίοδο της χρεοκοπίας, με χρήματα που έδωσε το δημόσιο, δηλαδή ο ελληνικός λαός. β) Της μη πληρωμής φόρων, «αναβαλλόμενος φόρος» όπως λέγεται, που είναι αρκετά δις. ευρώ και φυσικά δεν πρόκειται ποτέ να πληρώσουν. γ) Της μεταφορά των «κόκκινων» δανείων από τις τράπεζες στα funds με κρατική εγγύηση και σε εξευτελιστικές τιμές (μέχρι και

το 1/10 της αξίας τους), ενώ οι δανειολήπτες συνεχίζουν να επιβαρύνονται με τόκους στο σύνολο των δανείων τους. δ) Του μηδενικού τόκου για τις καταθέσεις, που αντιθέτως είναι υψηλός για τα δάνεια, πράγμα που ισοδυναμεί με καθαρή κλοπή, η οποία επιτρέπεται από το αστικό κράτος, τις αρχές του και την ΕΕ.

Με λίγα λόγια χρεοκοπούν την κοινωνία, ιδιαίτερα τα πιο αδύνατα στρώματα, προκειμένου να ξεχρεώνουν τις τράπεζες, να αυξάνουν τα κέρδη του μεγάλου κεφαλαίου, να μειώνουν το χρέος του κράτους τους και να αυξάνουν τις πολεμικές δαπάνες.

Τα χειρότερα είναι μπροστά μας

Η Συνταγματική αναθεώρηση που επιδιώκει η άθλια κυβέρνηση Μητσοτάκη έχει σαν στόχο να απαλλαγεί από ό,τι προοδευτικό έχει απομείνει στο σύνταγμα του 1975. Για να μπορέσει το αστικό καθεστώς και τα κόμματα που το υπηρετούν να προχωρήσουν σε σκληρά αντεργατικά και αντιδημοκρατικά μέτρα, για να ενισχύσουν τους κατασταλτικούς μηχανισμούς, τους πολεμικούς εξοπλισμούς και την τυχοδιωκτική πολιτική μαζί με τους πιο ακραίους ιμπεριαλιστές και σιωνιστές και να αποφύγουν την πλήρη οικονομική κατάρρευση/χρεοκοπία.

Οι εκλογές που έρχονται έχουν αποφασιστική σημασία για τα συμφέροντα των εργαζομένων, των λαϊκών μαζών και της νεολαίας. Η πολιτική των αστικών κομμάτων πρέπει να καταδικαστεί. Η καταδίκη αυτής της πολιτικής στις εκλογές δεν σημαίνει και το τέλος της αστικής βαρβαρότητας και του αστικού καθεστώτος. Ωστόσο είναι ένα πρώτο βήμα, καμιά φορά και αποφασιστικό, για την αυτοπεποίθηση των εργαζομένων, για την ενίσχυση των αγώνων που είναι οι αποφασιστικοί παράγοντες για την οικοδόμηση μιας επαναστατικής αριστεράς οπλισμένης με ένα κοινωνικό, πολιτιστικό, οικονομικό πρόγραμμα, μ’ ένα Μεταβατικό Πρόγραμμα που οδηγεί στην εξουσία των εργαζομένων και τον Σοσιαλισμό.

 Η καπιταλιστική βαρβαρότητα ... με τη γλώσσα των αριθμών		
ΕΥΡΩΠΗ Σύμφωνα με την ανάλυση της ομάδας ClimateHub, η Ευρώπη σημειώνει ιστορικά υψηλά στην ένταση ακραίων θερμών επεισοδίων. Στο έντονο κύμα καύσωνα του Μαΐου-Ιουνίου 2026 που έπληξε την Κεντρική και Δυτική Ευρώπη, η μέση ημερήσια θερμοκρασία εκτινάχθηκε σε επίπεδα έως και 10-15 °C, πάνω από τα κανονικά για την εποχή. Ιστορικά θερμοκρασιακά ρεκόρ σημειώθηκαν σε χώρες όπως η Αυστρία (πάνω από 30 °C για 8 συναπτές μέρες), η Γαλλία (43,8 °C), και η Ελβετία (38,8 °C). Οι αντίστοιχες νυχτερινές θερμοκρασίες είναι συχνά έως 4-10 °C υψηλότερες από τις ημερήσιες εξαιτίας του τσιμέντου, της ασφάλτου και της σοβαρής έλλειψης πρασίνου στα αστικά κέντρα.	ΚΟΣΜΟΣ Σύμφωνα με μελέτη της ICAN, οι ΗΠΑ, η Βρετανία, η Γαλλία, η Ινδία, το Ισραήλ, το Πακιστάν, η Βόρεια Κορέα, η Ρωσία και η Κίνα δαπάνησαν για τα πυρηνικά οπλοστάσια τους 17 δις περισσότερα από ό,τι το 2024. Ανησυχίες κυριαρχούν στους επιστήμονες για την συμμετοχή της τεχνικής νοημοσύνης στην λήψη αποφάσεων για την χρήση πυρηνικών όπλων. Οι ΗΠΑ δαπάνησαν τα περισσότερα από όλες τις χώρες μαζί (69,2 δις δολάρια, 12,4 δις δολάρια από ό,τι το 2024). Η Κίνα δαπάνησε 13,5 δις, η Βρετανία 12,6 δις και η Ρωσία 9,5 δις δολάρια. Εννιά χώρες δαπάνησαν μαζί τα τελευταία 5 χρόνια πάνω από 470 δις δολάρια για τα πυρηνικά οπλοστάσιά τους. Οι μελλοντικοί διηπειρωτικοί βαλλιστικοί πύραλοι Sentinel, που σχεδιάζουν να αποκτήσουν οι ΗΠΑ, θα παραμείνουν επιχειρησιακοί πέραν του 2100, ενώ η αύξηση της αμερικανικής παραγωγής ατομικών πυρήνων πλουτωνίου σημαίνουν πως θα υπάρχουν πυρηνικές κεφαλές τουλάχιστον ως το 2120. Την δεκαετία 2025-2034 οι ΗΠΑ αναμένεται να δαπανήσουν 1 τρις δολάρια για το πυρηνικό τους οπλοστάσιο. Το ποσό που διέθεσαν οι πυρηνικές δυνάμεις το 2025 για τα οπλοστάσια τους ισοδυναμεί με την χρηματοδότηση του προϋπολογισμού του ΟΗΕ 32 φορές!	ΕΛΛΑΔΑ Η Eurostat μαρτυρά ότι ο καθарός ενδιάμεσος πλούτος ενός νέου στην Ελλάδα αγγίζει τα 9.900 ευρώ. Ο αντίστοιχος μέσος όρος στην Ευρωζώνη ξεπερνά τα 24.600 ευρώ και σε χώρες όπως η Μάλτα ή το Βέλγιο οι νέοι ξεκινούν την παραγωγική τους ζωή με περιουσίες που αγγίζουν ή ξεπερνούν τις 100.000 ευρώ. Η αγοραστική δύναμη στην Ελλάδα παραμένει καθηλωμένη στο 32%, κάτω από τον ευρωπαϊκό μέσο όρο. Η ακρίβεια λειτουργεί ως έμμεσος οριζόντιος φόρος που εξανεμίζει το εργατικό εισόδημα. Το 30% των νέων 15-29 ετών βρίσκεται αντιμέτωπο με τον άμεσο κίνδυνο της φτώχειας ή του κοινωνικού αποκλεισμού. Σοβαρός είναι ο δείκτης της υλικής και κοινωνικής στέρησης στους νέους με ποσοστό 15%, ενώ (ο ευρωπαϊκός είναι 6%). Η διάμεση καθαρή περιουσία των ανθρώπων 16-34 ετών στην ζώνη του ευρώ ανέρχεται στα 24.600 ευρώ. Αυτό το ποσό αντιστοιχεί μόλις στο 18% της συνολικής διάμεσης καθαρής περιουσίας, που είναι 140.100 ευρώ. Αντίθετα, στην Ελλάδα η οικονομική κρίση, τα μνημόνια απομείωσαν δραματικά της περιουσία της μέσης εργατικής οικογένειας.

Η αλληλεγγύη δεν απελαύνεται

Η απέλαση της ελληνικής συνδικαλιστικής αντιπροσωπείας από το αεροδρόμιο του Τελ Αβίβ την Κυριακή 21 Ιουνίου αποτελεί ακόμη μια απόδειξη του αυταρχικού χαρακτήρα του ισραηλινού κράτους- τρομοκράτη και της προσπάθειάς του να απομονώσει τον παλαιστινιακό λαό από κάθε διεθνή έκφραση αλληλεγγύης. Ταυτόχρονα, αναδεικνύει τις ευθύνες της επικίνδυνης ελληνικής κυβέρνησης, η οποία, παρά τις διαβεβαιώσεις που είχε δώσει, εγκατέλειψε τους Έλληνες συνδικαλιστές ενώ συνεχίζει να στηρίζει πολιτικά, διπλωματικά και στρατιωτικά το κράτος του Ισραήλ. Ενδεικτικό είναι ότι λίγες μέρες πριν, είχε επισκεφθεί το Ισραήλ ο Αρχηγός Γενικού Επιτελείου Ναυτικού με σκοπό την περαιτέρω ενίσχυση της συνεργασίας των ναυτικών δυνάμεων Ελλάδας - Ισραήλ.

Η αντιπροσωπεία των πέντε ελληνικών σωματείων δεν ταξίδεψε ως τουριστική αποστολή ούτε ως κυβερνητική αντιπροσωπεία. Ανταποκρίθηκε στην πρόσκληση της Γενικής Ομοσπονδίας Σωματείων της Παλαιστίνης για να συναντήσει εργαζόμενους, να δει από κοντά τις συνθήκες που βιώνει ο παλαιστινιακός λαός και να εκφράσει έμπρακτα τη διεθνιστική αλληλεγγύη του ελληνικού εργατικού κινήματος. Είχαν προηγηθεί όλες οι απαραίτητες διαδικασίες. Οι ελληνικές διπλωματικές αρχές είχαν ενημερωθεί εγκαίρως, είχαν αποσταλεί οι προσκλησεις, τα στοιχεία των συμμετεχόντων και είχε εξασφαλιστεί η απαιτούμενη άδεια εισόδου.

Παρ' όλ' αυτά, με την άφιξή τους στο αεροδρόμιο «Μπεν Γκουριόν» κρατήθηκαν επί ώρες, απομονώθηκαν χωρίς καμία ουσιαστική εξήγηση και τελικά απελάθηκαν, με το επιχείρημα ότι ο ισραηλινός στρατός δεν επιτρέπει τη μετάβασή τους στη Ραμάλα. Το γεγονός ότι ένα κράτος κατοχής αποφασίζει ποιος μπορεί να εισέλθει σε παλαιστινιακό έδαφος αποτυπώνει με τον πιο χαρακτηριστικό τρόπο το καθεστώς αποκλεισμού και καταπίεσης που έχει επιβληθεί στον παλαιστινιακό λαό.

Ακόμη πιο αποκαλυπτική ήταν η στάση της ελληνικής κυβέρνησης. Οι εκπρόσωποι της ελληνικής πρεσβείας και του προξενείου, που είχαν δεσμευτεί ότι θα βρίσκονταν στο αεροδρόμιο σε περίπτωση προβλήματος, ήταν εξαφανισμένοι. Τα τηλέφωνα έκτακτης ανάγκης δεν λειτουργήσαν, ενώ καμία ουσιαστική παρέμβαση δεν έγινε για την προστασία τους. Δεν πρόκειται για αδιαφορία ή υπηρεσιακή ανεπάρκεια. Πρόκειται για πολιτική επιλογή.

Η ά(χ)ριστη κυβέρνηση της ΝΔ έχει επιλέξει να μετατρέψει την Ελλάδα σε έναν από τους πιο σταθερούς και δεδομένους συμμάχους του σιωνιστικού κράτους στην περιοχή. Οι στρατιωτικές ασκήσεις, οι συμφωνίες εξοπλισμών, η αξιοποίηση των ελληνικών βάσεων από το ΝΑΤΟ και τις ΗΠΑ για την επέκταση του πολέμου στην Μέση Ανατολή, η πολιτική κάλυψη που προσφέρει στο Ισραήλ και η συμμετοχή στους ευρωατλαντικούς σχεδιασμούς δεν αποτελούν ουδέτερες επιλογές. Συνδέουν τη χώρα μας με τους πολέμους και τις επεμβάσεις στην περιοχή και την καθιστούν μέρος του προβλήματος.

Την ίδια στιγμή, η σφαγή του παλαιστινιακού λαού συνεχίζεται. Χιλιάδες άμαχοι έχουν σκοτωθεί, ολόκληρες συνοικίες έχουν ισοπεδωθεί, νοσοκομεία και σχολεία έχουν μετατραπεί σε ερείπια, ενώ η πείνα και ο αποκλεισμός χρησιμοποιούνται ως όπλα εναντίον ενός ολόκληρου λαού. Οι διεθνείς καταγγελίες πληθαίνουν, ενώ η παγκόσμια κοινή γνώμη στρέφεται όλο και περισσότερο ενάντια στην πολιτική του ισραηλινού κράτους και των συμμάχων του.

Μέσα σε αυτές τις συνθήκες, η δίωξη ακόμη και μιας συνδικαλιστικής αποστολής δείχνει τον φόβο που προκαλεί η διεθνής αλληλεγγύη. Οι σιωνιστές γνωρίζουν ότι δεν μπορούν να κερδίσουν τη μάχη της νομιμοποίησης όταν οι εργαζόμενοι όλου του κόσμου βλέπουν τι πραγματικά συμβαίνει στην Παλαιστίνη. Γι' αυτό επιχειρούν να φιμώσουν όσους θέλουν να σπάσουν την απομόνωση, να εμποδίσουν τις επαφές των παλαιστινιακών συνδικάτων με τα εργατικά κινήματα και να ποινικοποιήσουν κάθε μορφή διεθνιστικής δράσης.

Η εμπειρία αυτή επιβεβαιώνει επίσης την ανάγκη για ένα ανεξάρτητο, μαχητικό εργατικό κίνημα, έξω από τις λογικές συμβιβασμού και γραφειοκρατικής διαχείρισης. Ένα κίνημα που δεν θα περιορίζεται σε ανακοινώσεις, αλλά θα οργανώνει την αλληλεγγύη στους δρόμους, στους χώρους δουλειάς, στα λιμάνια, στα πανεπιστήμια, που δεν θα επιτρέπει στους στρατιώτες του IDF να κάνουν διακοπές στην χώρα μας. Παντού οι εργαζόμενοι μπορούν να μπλοκάρουν την πολεμική μηχανή και να σταθούν έμπρακτα στο πλευρό των καταπιεσμένων.

Η κατάσταση στην Παλαιστίνη δεν αφορά μόνο τον λαό της. Αφορά συνολικά το διεθνές εργατικό κίνημα και όλους όσους αντιστέκονται στον πόλεμο, τον ιμπεριαλισμό και την εκμετάλλευση. Η αλληλεγγύη προς την Παλαιστίνη δεν είναι ζήτημα φιλανθρωπίας ούτε απλής ανθρωπιστικής ευαισθησίας. Είναι ταξικό και πολιτικό καθήκον. Είναι κομμάτι του αγώνα ενάντια στον ιμπεριαλισμό, στις κυβερνήσεις που τον υπηρετούν και στο σύστημα που γεννά τους πολέμους, την προσφυγιά και την εκμετάλλευση.

Οι συνδικαλιστές που απελάθηκαν δήλωσαν ότι ήδη προετοιμάζουν νέα αποστολή στην Παλαιστίνη. Αυτή είναι η καλύτερη απάντηση στην καταστολή. Η αλληλεγγύη δεν σταματά στα σύνορα, δεν φοβάται τις απελάσεις και δεν υποτάσσεται στις απαγορεύσεις. Όσο εντείνεται η βία απέναντι στον παλαιστινιακό λαό, τόσο μεγαλύτερη πρέπει να γίνεται η διεθνής κινητοποίηση των εργαζομένων.

Η θέση του εργατικού κινήματος πρέπει να είναι καθαρή: καμία στήριξη στο κράτος του Ισραήλ και στους πολεμικούς σχεδιασμούς των ΗΠΑ - Ισραήλ, του ΝΑΤΟ και της ΕΕ. Να σταματήσει κάθε στρατιωτική συνεργασία της Ελλάδας με το Ισραήλ, να κλείσουν οι βάσεις που χρησιμοποιούνται για τις ιμπεριαλιστικές επεμβάσεις, να δυναμώσει η διεθνιστική αλληλεγγύη των λαών. Γιατί απέναντι στον πόλεμο, η μόνη πραγματική δύναμη βρίσκεται στην κοινή πάλη των εργαζομένων και των λαών.

Την ελληνική αντιπροσωπεία αποτελούν οι παρακάτω συνάδελφοι:

- ΑΝΤΩΝΟΠΟΥΛΟΣ ΠΑΥΛΟΣ ΜΕΛΟΣ Δ.Σ ΠΕ-ΣΕΚ - ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΑ ΕΝΩΣΗ ΣΥΝΤΑΞΙΟΥΧΩΝ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΩΝ
- ΚΙΤΣΩΝΗΣ ΕΥΑΓΓΕΛΟΣ ΠΡΟΕΔΡΟΣ ΠΑΝΕΛΛΑΔΙΚΟ ΣΩΜΑΤΕΙΟ ICAP OUTSOURCING SOLUTIONS
- ΛΑΖΑΡΟΠΟΥΛΟΥ ΠΑΝΑΓΙΩΤΑ ΠΡΟΕΔΡΟΣ ΣΥΛΛΟΓΟΥ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΩΝ ΕΘΝΙΚΗΣ ΤΡΑΠΕΖΑΣ
- ΝΤΑΛΑΚΟΓΕΩΡΓΟΣ ΑΝΤΩΝΗΣ ΠΡΟΕΔΡΟΣ ΠΕΝΕΝ- ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΑ ΕΝΩΣΗ ΝΑΥΤΩΝ ΕΜΠΟΡΙΚΟΥ ΝΑΥΤΙΚΟΥ ΠΕΝΕΝ
- ΠΕΛΕΚΟΥΔΑΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΠΡΟΕΔΡΟΣ ΣΕΦΚ - ΚΛΑΔΙΚΟ ΣΩΜΑΤΕΙΟ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΩΝ ΣΤΗΝ ΙΔΙΩΤΙΚΗ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗ
- ΡΙΖΟΣ ΜΙΧΑΗΛ ΜΕΛΟΣ Δ.Σ ΣΩΜΑΤΕΙΟΥ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΩΝ ΝΟΣΟΚΟΜΕΙΟΥ ΑΤΤΙΚΟΝ

Επίκαιρα...

Κυβέρνηση ΝΔ: προεκλογικό «δώρο» στους κληρικούς με αύξηση μισθών

Η κυβέρνηση κατέθεσε προς διαβούλευση νομοσχέδιο του υπουργείου οικονομικών, για «μέτρα αντιμετώπισης της ενεργειακής κρίσης και ενίσχυσης του διαθέσιμου εισοδήματος των πολιτών». Στο νομοσχέδιο υπάρχει διάταξη για αύξηση του μισθού των κληρικών. Σύμφωνα με αυτή τη διάταξη, ο μισθός αρχιεπισκόπων και μητροπολιτών θα ανέρχεται στο 90% του μισθού γενικού γραμματέα υπουργείου (ανώτατος μισθός του δημοσίου). Αντίστοιχα, ο μισθός βοηθού επισκόπου θα ανέρχεται στο 70%. Έως τώρα ο μισθός αρχιεπισκόπων είναι 2.840-2.915 ευρώ μεικτά και ο μισθός μητροπολιτών είναι 2.400-2.475 ευρώ. Με τη διάταξη του νέου νομοσχεδίου, οι μισθοί τους θα ανέβουν στα 4.671,90 ευρώ ως βασικός μισθός. Δηλαδή, μιλάμε για αύξηση 60,27%-64,50% και 88,80%-94,65% αντίστοιχα.

Την ίδια στιγμή, οι χαμηλόμισθοι εκπαιδευτικοί υφίστανται ένα κυνήγι μαγισσών με την αξιολόγηση και τα πειθαρχικά και οι υγειονομικοί διαλύονται στις εφημερίες. Η συγκεκριμένη διάταξη έχει επαναφέρει πολύ άμεσα στο δημόσιο διάλογο τη σχέση κράτους-εκκλησίας, η οποία τροφοδοτείται από τη φορολογία των εργαζομένων. Είναι φανερό ότι η κυβέρνηση Μητσοτάκη, κάτω από τη σκιά των ολοένα αυξανόμενων σκανδάλων που βγαίνουν στην επιφάνεια (υποκλοπές, ΟΠΕΚΕΠΕ, πολεοδομία), προσπαθεί με δώρα να συσπειρώσει την εκλογική της βάση.

Σκάνδαλο χρηματισμού στην πολεοδομία από ημάτερούς της κυβέρνησης

Στις αρχές Ιούνη ανέκυψε νέο σκάνδαλο με παράνομες «διευκολύνσεις» και χρηματισμό στην πολεοδομία. Συνελήφθησαν 6 υπάλληλοι πολεοδομιών και ερευνώνται άλλα 30 άτομα, μηχανικοί, επιχειρηματίες, αρχιτέκτονες και υπάλληλοι στις πολεοδομίες. Το κύκλωμα αναλάμβανε τακτοποίηση ακινήτων και οικοπέδων, μειώσεις προστίμων, διεκπεραιώσεις αυθαίρετων και την επιτάχυνση διαφόρων διαδικασιών, έναντι πληρωμής. Δραστηριοποιούνταν σε περιοχές της ελίτ, στην Κηφισιά, την Εκάλη και τη Μύκονο, όπου ανθεί η διαφθορά και η μαφία των ακινήτων. Ένας από τους «αρχηγούς» του κυκλώματος είναι κουνιάδος του Ευθύμιου Μπακογιάννη, γραμματέα του υπουργείου περιβάλλοντος, ο οποίος αμέσως παραιτήθηκε «για προσωπικούς λόγους». Επίσης, ο Γιώργος Διδασκάλου, γενικός γραμματέας του υπουργείου πολιτισμού, παραιτήθηκε επίσης «για προσωπικούς λόγους», μόλις έγινε γνωστή η εμπλοκή του στο κύκλωμα. «Επιφανείς» πελάτες του κυκλώματος ήταν ο δικηγόρος Ευάγγελος Ντογιάκος, γιος του πρώην εισαγγελέα του Αρείου Πάγου, Ισίδωρου Ντογιάκου και ο Μάνος Λογοθέτης, πρώην γενικός γραμματέας μεταναστευτικής πολιτικής.

Ποινές χάδι για τους 15 φασίστες της ΕΝΕΘ

Στις 29/06 έγινε η δίκη των 15 μελών της ΕΝΕΘ (Εθνικιστική Νεολαία Θεσσαλονίκης). Οι κατηγορούμενοι είχαν συλληφθεί ως «μέλη εγκληματικής οργάνωσης». Οι κατηγορίες που τους βαρύνουν (όπως και όλη την οργάνωση) είναι, μεταξύ άλλων: εγκληματική συμμορία, εμπορία ανθρώπων, επικίνδυνη σωματική βλάβη, ληστεία, αθλητική βία, οπλοκατοχή. Στην ίδια δικογραφία, αλλά σε άλλο δικαστήριο βρίσκονται και 13 ανήλικοι. Οι 15, παρά το γεγονός ότι κατά τη διάρκεια της δίκης επιτέθηκαν σε δημοσιογράφο, εμφανίστηκαν «μετανοιωμένοι» και αθώωθηκαν για όλες τις κακουργηματικές κατηγορίες. Καταδικάστηκαν μονάχα για ορισμένα πλημμελήματα, σε 1-4 χρόνια, με αναστολή. Αυτές οι ποινές-χάδι διαφέρουν κατάφωρα σε σχέση με την αντιμετώπιση που θα είχε ένας αγωνιστής από τα δικαστήρια, όπως λόγου χάρη ο Ν. Ρωμανός.

ΑΝΤΕΠΙΘΕΣΗ ΤΩΝ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΩΝ: Για τα Συνέδρια ΟΛΜΕ και ΔΟΕ

Στις 23-26/06 πραγματοποιήθηκε η 95η Γ.Σ. της ΔΟΕ και 2-5/07 το 22ο Συνέδριο της ΟΛΜΕ μέσα σε συνθήκες όξυνσης της κυβερνητικής επίθεσης με την κατάργηση της μονιμότητας, το νέο πειθαρχικό «δικαιο» των δημοσίων υπαλλήλων, τα 2.500 πειθαρχικά που αφορούν την απεργία-αποχή από την αξιολόγηση και την συνδικαλιστική δράση. Πραγματοποιήθηκαν όμως και μέσα στον σκληρό πεντάχρονο αγώνα που δίνουμε οι εκπαιδευτικοί ενάντια στην αξιολόγηση της σχολικής μονάδας και την ατομική αξιολόγηση, που έχει μπλοκάρει σε σημαντικό βαθμό την αξιολόγηση.

Από τη μια μεριά η συνδικαλιστική γραφειοκρατία των ΔΑΚΕ(ΝΔ), ΔΗΣΥ – ΠΕΚ(ΠΑΣΟΚ) και ΔΙΚΤΥΟ-ΣΥΝΕΚ(ΣΥΡΙΖΑ – ΕΛΑΣ- ΝΕΑ ΑΡΙΣΤΕΡΑ) επιχειρούν είτε να μειώσουν τα αποτελέσματα του αγώνα αυτού και το αδιέξοδο που προκάλεσε στην κυβέρνηση της Ν.Δ. είτε τον αγνοούν εντελώς(στην ΟΛΜΕ), καλλιεργώντας την ηττοπάθεια και επιχειρώντας να θέσουν «άλλες διεκδικήσεις» σε αντιπαράθεση με την μη εφαρμογή της αξιολόγησης –ιδιωτικοποίησης που αντικειμενικά θέτει ο πεντάχρονος αγώνας της βάσης των εκπαιδευτικών. Άλλες διεκδικήσεις (όπως νομικό πλαίσιο για τις σχολικές εκδρομές, νομικό συμπαραστάτη για εκπαιδευτικούς δηλαδή να ζητάμε από τους διώκτες μας αντί από τα σωματεία μας νομική στήριξη, ειδικό μισθολόγιο για εκπαιδευτικούς ώστε να διεκδικούμε αυξήσεις ξεκομμένοι από τους υπόλοιπους εργαζόμενους, προσφυγή στα ευρωπαϊκά δικαστήρια για τον 13ο – 14ο μισθό δηλαδή ζητάμε να μας δικαιώσει η ΕΕ που η ίδια επέβαλλε αυτές τις περικοπές στα πλαίσια των μνημονίων και άλλες τέτοιες κατάπτυστες προτάσεις) που βέβαια θα επιτευχθούν με «διάλογο» και ακίνδυνες κινητοποιήσεις. Πράγμα που είναι ουτοπία καθώς η κυβέρνηση δεν παραχωρεί το παραμικρό, αλλά επιτίθεται στα βασικά εργασιακά δικαιώματα των εκπαιδευτικών και επιδιώκει την πλήρη ιδιωτικοποίηση της παιδείας.

Από την άλλη η κομματική γραφειοκρα-

τία της ΑΣΕ(ΚΚΕ) είχε σαν στόχο «να κρατήσει την πρωτιά στη ΔΟΕ και για πρώτη φορά και στην ΟΛΜΕ» και να πάρει η ΑΣΕ 4η έδρα. Έτσι θα στείλει ο κλάδος «μήνυμα καταδίκης» στην κυβερνητική πολιτική και θα μπορέσει «να οργανώνει και να συντονίζει τον αγώνα πανελλαδικά μαζί με τα πάνω από 200 σωματεία του ΠΑΜΕ με στόχο τη μέγιστη πίεση προς την κυβέρνηση... ώστε να πετύχουμε νίκες». Βέβαια αυτήν την πλειοψηφία δεν διατάζει η ΑΣΕ να την επιδιώκει και με νοθεία. Στον ΣΕΠΕ Λήμνου ψήφισαν μη μέλη του συλλόγου απλά για να βγάλει και δεύτερο αντιπρόσωπο. Και όταν με απόφαση της Γ.Σ. αποκλείστηκαν οι αντιπρόσωποι αυτοί δεν δίστασε να πάει την απόφαση της Γ.Σ. στα αστικά δικαστήρια!, τα οποία μάλιστα επιβεβαίωσαν την νοθεία! Για αυτούς χωρίς την εκλογική πλειοψηφία της ΑΣΕ δεν υπάρχει προοπτική νίκης!

Η Αντεπίθεση των Εκπαιδευτικών με τις παρεμβάσεις της και στα δύο συνέδρια(από μία αντιπρόσωπο) ανέδειξε τον χαρακτήρα της περιόδου στην οποία δίνεται ο αγώνας αυτός. Απέναντι στην γραμμή της ηττοπάθειας και του ξεπουλήματος του αγώνα από τη μεριά της συνδικαλιστικής γραφειοκρατίας και της κομματικής χειραγώγησης του συνδικάτου από την μεριά της ΑΣΕ για να διαχειριστεί την ήττα αντιτάξαμε την ανασυγκρότηση των δυνάμεων των εκπαιδευτικών για να δυναμώσει, να διευρυνθεί και να οδηγηθεί στην νίκη ο αγώνας ενάντια στην αξιολόγηση – ιδιωτικοποίησης της δημόσιας εκπαίδευσης, τα πειθαρχικά και το χτύπημα του δικαιώματος στην απεργία και τη συνδικαλιστική δράση, την συνταγματική αναθεώρηση. Ανασυγκρότηση που μπορεί να επιτευχθεί μόνο με την ενεργό συμμετοχή των εκπαιδευτικών στις Γ.Σ. και σε Επιτροπές Αγώνα.

Η 95η Γ.Σ. της ΔΟΕ, κάτω από την πίεση του αγώνα ενάντια στην αξιολόγηση-ιδιωτικοποίηση, αποφάσισε ομόφωνα ότι επαναβεβαιώνει την απεργία- αποχή από την ατομική αξιολόγηση και πως καλύπτει νομικά, οικονομικά και συνδικαλιστικά τους διωκόμενους εκπαιδευτικούς.

Σε αντίθεση, το 22ο συνέδριο της ΟΛΜΕ του οποίου οι εκλογικές διαδικασίες συνεχίζονται την ώρα που γράφεται το άρθρο, δεν

κατάφερε να βγάλει καμία απόφαση για την αξιολόγηση και τις διώξεις παρά μόνο ένα ομόφωνο ψήφισμα αλληλεγγύης στην Χρ. Χοτζόγλου που βρίσκεται σε αργία εδώ και 20 μήνες. Η πρόταση που κατατέθηκε για προκήρυξη απεργίας-αποχής από την ΟΛΜΕ ενάντια στην αξιολόγηση της σχολικής μονάδας και στους μέντορες – συντονιστές καθώς και επαναπροκήρυξη για την ατομική αξιολόγηση αν χρειαστεί, που υπερψηφίστηκε από Αντεπίθεση, Παρεμβάσεις, Αγωνιστικές Κινήσεις δεν πλειοψήφησε, αφού ΑΣΕ και ΣΥΝΕΚ κατέβασαν αόριστη πρόταση για «συνέχιση του αγώνα κατά της αξιολόγησης και των διώξεων» που στην συνέχεια η ΑΣΕ επεξήγησε ότι εννοούν ενιαία κείμενα για την αξιολόγηση της σχολικής μονάδας, τίποτα για μέντορες – συντονιστές και συνέχιση από την ΑΔΕΔΥ για την ατομική αξιολόγηση. Επιχειρηματολόγησαν ότι δεν χρειάζεται και μάλιστα είναι επικίνδυνη η επαναπροκήρυξη από την ΟΛΜΕ γιατί η απεργία της ΑΔΕΔΥ δεν θα κριθεί παράνομη! Δεν κατέβασαν καν την πρόταση που ομόφωνα βγήκε στην ΔΟΕ. Και η πρόταση αυτή μειοψήφησε αφού η ΠΕΚ ψήφισε κατά και η ΔΑΚΕ λευκό. Τέλος και οι 4 αυτές δυνάμεις αρνήθηκαν να παρθεί απόφαση για απεργία, αν μέσα στο καλοκαίρι δοθεί κάποια ποινή σε συνάδελφους που έχουν γίνει τα πειθαρχικά τους. Οι δυνάμεις αυτές σε αгаστή συνεργασία μεταξύ τους επιχειρούν

να βάλουν ταφόπλακα στον αγώνα ενάντια στην αξιολόγηση. Δεν θα τους περάσει όμως! Η βάση των εκπαιδευτικών ήδη δίνει αυτόν τον αγώνα και θα συνεχίσει να τον δίνει μέχρι να πάρουν πίσω όλα τα πειθαρχικά και όλους τους νόμους για την αξιολόγηση! Οι μαζικές συνελεύσεις του Μαρτίου του 2024 στους δασκάλους δείχνουν τον δρόμο. Όταν οι εκπαιδευτικοί παίρνουν την υπόθεση του αγώνα στα χέρια τους αποτρέπουν τα ξεπουλήματα της συνδικαλιστικής γραφειοκρατίας.

Μεγάλο μερίδιο ευθύνης φέρουν και οι Παρεμβάσεις, που με την εμμονή τους να βάζουν πακέτο την απεργία-αποχή από κάθε αξιολόγηση μαζί με «κλειδωμένη» 48η απεργία τον Σεπτέμβρη με Γενικές Συνελεύσεις βέβαια, δεν άφησαν κανένα περιθώριο πίεσης για σύγκλιση κατά ελάχιστο στο ζήτημα της ατομικής αξιολόγησης.

Αξίζει να σημειωθεί ότι δεν πέρασε ο οικονομικός απολογισμός της ΟΛΜΕ κυρίως λόγω των 100.000 ευρώ που δαπανήθηκαν για συμμετοχή στην ΟΛΜΕ στην ETUCE (Ευρωπαϊκή Επιτροπή Συνδικάτων Εκπαιδευ-σης), αλλά και το φιλομπεριαλιστικό – σιωνιστικό, φασιστικό και αντικομμουνιστικό κρεσέντο της ΔΑΚΕ σε όλες τις κεντρικές ομιλίες της χωρίς να τοποθετείτε για τα βασικά προβλήματα της δημόσιας εκπαίδευσης

Τα αποτελέσματα για την εκλογή του νέου Διοικητικού Συμβουλίου (Δ.Σ.) της ΔΟΕ

	ΔΟΕ		ΑΔΕΔΥ	
	2026	2024	2026	2024
Α.Σ.Ε./Π.Α.ΜΕ.	117 (24,53%) 3 ΕΔΡΕΣ	131 (26,52%) 3 ΕΔΡΕΣ	117(24,6%) 31 ΑΝΤΙΠΡ.	135(27,3%) 36 ΑΝΤΙΠΡ.
ΔΗ.ΣΥ.	101 (21,17%) 2 ΕΔΡΕΣ	94 (19,03%) 2 ΕΔΡΕΣ	99(21%) 27 ΑΝΤΙΠΡ	91(18,4%) 24 ΑΝΤΙΠΡ
Δ.Α.Κ.Ε./Π.Ε.	99 (20,75%) 2 ΕΔΡΕΣ	104 (21,05%) 2 ΕΔΡΕΣ	99(21%) 27 ΑΝΤΙΠΡ	107(21,7%) 29 ΑΝΤΙΠΡ.
ΠΑΡΕΜΒΑΣΕΙΣ-ΡΙΖΟΣΠ.ΜΕΤΩΠΟ	92 (19,29%) 2 ΕΔΡΕΣ	85 (17,21%) 2 ΕΔΡΕΣ	93(19,6%) 25 ΑΝΤΙΠΡ.	86(17,4%) 23 ΑΝΤΙΠΡ.
ΔΙΚΤΥΟ	64 (13,42%) 2 ΕΔΡΕΣ	67 (13,56%) 2 ΕΔΡΕΣ	64(13,5%) 17 ΑΝΤΙΠΡ.	64(13%) 17 ΑΝΤΙΠΡ.
ΡΙΖΟΣΠ. ΜΕΤΩΠΟ	--	7 (1,42%)		6 – 2 ΑΝΤΙΠΡ.
ΡΕΥΜΑΤΑ	3 (0,63%)	5 (1,01%)	3 (0,63%) - 0 ΑΝΤΙΠΡ.	4 – 1 ΑΝΤΙΠΡ.
ΑΝΤΕΠΙΘΕΣΗ ΤΩΝ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΩΝ	1 (0,21%)	1 (0,20%)	1 (0,21%) 0 ΑΝΤΙΠΡ.	1 – 0 ΑΝΤΙΠΡ.
ΑΚΥΡΑ-ΛΕΥΚΑ	1	1	3	1
ΣΥΝΟΛΟ	478	495	478	495

Κατάργηση άρθρου 16, στρατιωτικοποίηση, καταστολή Η κυβέρνηση μας έχει κηρύξει τον πόλεμο

Στις 2 Ιουνίου, η κυβέρνηση, κατέθεσε στη Βουλή τις προτάσεις της για την αναθεώρηση του Συντάγματος. Με αυτή την κίνηση η ΝΔ θέλει να φέρει μια τομή: για πρώτη φορά επιχειρεί να κατοχυρώσει συνταγματικά τις ακραίες νεοφιλελεύθερες επιθέσεις της και να ξηλώσει τον πυρήνα των δικαιωμάτων που κέρδισαν, μέσα από αιματηρούς αγώνες δεκαετιών, οι εργαζόμενοι και η νεολαία. Η Συνταγματική Αναθεώρηση έρχεται να επιβεβαιώσει για ακόμη μια φορά ότι η κυβέρνηση Μητσοτάκη έχει κηρύξει έναν ανελέητο ταξικό πόλεμο ο οποίος έχει δύο βασικές στοχεύσεις: από τη μία να φορτώσει την οικονομική κρίση και το κόστος των υπέρογκων εξοπλιστικών προγραμμάτων στις πλάτες μας και από την άλλη να προετοιμάσει την κοινωνία για μια ακόμη μεγαλύτερη και πιο άμεση συμμετοχή στους πολεμικούς σχεδιασμούς των ΗΠΑ-ΝΑΤΟ-Ισραήλ. Όλη αυτή η πολιτική συνοδεύεται από την άθλια προσπάθεια στρατιωτικοποίησης της κοινωνίας, πρώτα και κύρια της νεολαίας: αλλαγές στη θητεία, αυστηροποίηση αναβολών, εθελοντική στράτευση γυναικών, συνεργασία ελληνικών πανεπιστημίων με εξοπλιστικές εταιρίες, καλ-

λιέργεια ενός κλίματος εθνικισμού και милитарισμού.

Να βάλουμε φρένο! Δεν πρέπει να αφήσουμε την κυβέρνηση να μονιμοποιήσει ένα καθεστώς πλήρους ασυδοσίας, σκανδάλων, ιδιωτικοποιήσεων, ξεζουμίσματος νεολαίας και εργαζομένων. Στην πρώτη γραμμή της Συνταγματικής Αναθεώρησης βρίσκεται η κατάργηση του άρθρου 16 που δεκαετίες τώρα αποτελεί ένα αγκάθι στο πλευρό όλων των νεοφιλελεύθερων κυβερνήσεων, καθώς επιβάλλει τον δημόσιο και δωρεάν χαρακτήρα της τριτοβάθμιας εκπαίδευσης και απαγορεύει ρητά την ίδρυση ιδιωτικών πανεπιστημίων. Έτσι, εξασφαλίζει ένα μορφωτικό και τεχνικό επίπεδο για τα παιδιά των εργατικών και λαϊκών στρωμάτων που όμως, όσο προχωράνε οι αντιεκπαιδευτικές επιθέσεις, υποβαθμίζεται επικίνδυνα.

Το άρθρο 16, όπως και άλλες διατάξεις του Συντάγματος του 1975 που προστατεύουν θεμελιώδη δικαιώματα και ελευθερίες, δεν μας χαρίστηκαν από κανέναν. Είναι αποτέλεσμα της αιματηρής εξέγερσης του Πολυτεχνείου και των σκληρών αγώνων που έδωσαν εργαζόμενοι και νεολαία την περίοδο της Μεταπολίτευσης. Αυτός είναι ο λόγος που ο Μητσο-

τάκης θέλει να ξεμπερδεύει με το άρθρο 16, καθώς όπως έχει ρητά δηλώσει θέλει να φέρει «το τέλος της Μεταπολίτευσης», δηλαδή να μας γυρίσει σε εποχές που η μόρφωση ήταν προνόμιο αποκλειστικά όσων μπορούσαν να χώσουν το χέρι βαθιά στην τσέπη.

Ενότητα-Αγώνας-Οργάνωση: να στήσουμε ανάχωμα στην Συνταγματική Αναθεώρηση

Η επίθεση στην εκπαίδευση αποτελεί ένα από τα βασικά μέτωπα που έχει ανοίξει η κυβέρνηση: η δημόσια δωρεάν παιδεία αποτελεί ένα περιττό κόστος, ένα βαρίδι που πρέπει να ξεφορτωθεί. Μετά την εφαρμογή των πρώτων διαγραφών, την ίδρυση των ιδιωτικών πανεπιστημίων, την προσπάθεια επιβολής πειθαρχικών διώξεων σε φοιτητές, τις διαρκείς εφόδους της αστυνομίας στο άσυλο, η κυβέρνηση φέρνει την κατάργηση/αναθεώρηση του άρθρου 16. Επιχειρεί να βάλει οριστικά ταφόπλακα στη δημόσια δωρεάν παιδεία, να νομιμοποιήσει τις αντισυνταγματικές επιθέσεις που ήδη έχει, εν μέρει, εφαρμόσει. Ο Μητσοτάκης θέλει να αφήσει μια σκληρή νεοφιλελεύθερη παρακαταθήκη και να παγώσει το δόγμα «σπουδάζω άρα πληρώνω».

Από την άλλη, η υποτιθέμενη αντιπολίτευση και τα νέα κόμματα που εμφανίζονται (ΕΛΑΣ, Καρυστιανού) δεν έχουν να προτείνουν τίποτα διαφορετικό ως προς τις βασικές πολιτικές επιλογές της ΝΔ (ιδιωτικοποιήσεις, πόλεμος, εργασιακά δικαιώματα). Είναι ευθυγραμμισμένα στον ίδιο δρόμο που έχει στρώσει ο Μητσοτάκης.

Απέναντι σε αυτή την κατάσταση δεν υπάρχουν εύκολες εκλογικές λύσεις. Να μην έχουμε καμία αυταπάτη: δεν μπορούμε να βασιστούμε σε κανένα κόμμα της υποτιθέμενης αντιπολίτευσης. Καμία «αριστερή φωνή» εντός (ή εκτός) της Βουλής που κυνηγά ψήφους δεν θα μας λύσει τα χέρια. Μόνη πραγματική λύση είναι η ανασύνθεση και ανασυγκρότηση του φοιτητικού κινήματος. Για την ενότητα των φοιτητών ενάντια στις αντιεκπαιδευτικές επιθέσεις, την δημοκρατική συζήτηση, αντιπαράθεση, λήψη αποφάσεων εντός των σχολών, την ενίσχυση των αγώνων. Την οργάνωση των φοιτητών μέσα στις σχολές και γύρω από μια επαναστατική πολιτική, που θα συγκρουστεί στον δρόμο μέχρι τέλους με την κυβέρνηση, τη διάλυση των σχολών μας, την καταστολή, τον πόλεμο, χωρίς κάλπικες εκλογικές υποσχέσεις.

Διαμαρτυρία της ΟΚΔΕ για τον αποκλεισμό του ΜΩΒ από το 27ο Αντιρατσιστικό Φεστιβάλ

Ο αποκλεισμός από το 27ο Αντιρατσιστικό Φεστιβάλ Αθήνας της φεμινιστικής οργάνωσης ΜΩΒ είναι μια **βαθιά αντιδημοκρατική και απολύτως καταδικαστέα απόφαση.**

Οι διοργανωτές προχώρησαν στον αποκλεισμό, παρά τη συμμετοχή του ΜΩΒ στις προπαρασκευαστικές διαδικασίες με προτάσεις που έγιναν αρχικά δεκτές. Δεν έδωσαν καμία γραπτή αιτιολόγηση, αν και τους ζητήθηκε. Μετά τη γνωστοποίηση του αποκλεισμού κυκλοφόρησαν διάφορα αναληθή δημοσιεύματα, που επιχειρούν να «δικαιολογήσουν» αυτή την απαράδεκτη απόφαση. Επίσης, ακολούθησαν και κραυγές από ανώνυμους στα μέσα κοινωνικής δικτύωσης που συκοφαντούν το ΜΩΒ για «τρανσφοβία», «σεξισμό», «ρητορική μίσους». Στο ίδιο πνεύμα στο περσινό 26ο Αντιρατσιστικό Φεστιβάλ Αθήνας μέλη και φίλες του Μωβ δέχτηκαν **απρόκλητη και οργανωμένη επίθεση** με υβριστικά συνθήματα και απειλές για τη σωματική τους ακεραιότητα, ενώ μία εκ των μελών του ΜΩΒ δέχθηκε κλωτσιά στην κοιλιά.

Ωστόσο ο αποκλεισμός του ΜΩΒ από το Αντιρατσιστικό Φεστιβάλ Αθή-

νας δεν είναι μια πρωτοφανής εξέλιξη. **Είχε προηγηθεί ο αποκλεισμός της ΟΚΔΕ από το 25ο Αντιρατσιστικό Φεστιβάλ Θεσσαλονίκης το 2024.** Και τότε επιστρατεύτηκαν ανάλογες ύβρεις και συκοφαντίες σε βάρος της Οργάνωσής μας περί «τρανσφοβίας», «ομοφοβίας», «ρατσιστικού και κακοποιητικού λόγου» κ.λπ. Μόνο και μόνο για τις θέσεις μας, τις οποίες ούτε καν γνωρίζουν! Επειδή αντιταχθήκαμε στον ακραία νεοφιλελεύθερο νόμο της κυβέρνησης Μητσοτάκη για τον ομόφυλο γάμο, αναδεικνύοντας τον βαθιά ταξικό του χαρακτήρα, που καταργεί τα δικαιώματα της γυναίκας και του παιδιού, ιδιωτικοποιεί – εμπορευματοποιεί την κύηση και την υιοθεσία. Δε δίστασαν να αποκλείσουν την ΟΚΔΕ, τη μία από τις οργανώσεις που πήραν εξ αρχής την πρωτοβουλία για τη διοργάνωση του Αντιρατσιστικού Φεστιβάλ στη Θεσσαλονίκη, παλεύοντας αυτό να έχει έναν αντικαπιταλιστικό χαρακτήρα.

Ο αποκλεισμός του ΜΩΒ είναι μια μαύρη σελίδα στην ιστορία του Φεστιβάλ, που έρχεται σε απόλυτη αντίθεση με τις ίδιες τις αρχές και παραδόσεις των αντιρατσιστικών Φεστιβάλ. Όχι μόνο, γιατί πρόκειται για μια φεμινιστική οργάνωση, που ως τέτοια αλλά

και με τη μορφή προγενέστερων φεμινιστικών ομάδων, συμμετείχε από το 1996 όταν ξεκίνησε το ετήσιο αντιρατσιστικό φεστιβάλ. Αλλά και γιατί **ο αποκλεισμός μιας οργάνωσης για τις θέσεις της ακυρώνει στην πράξη τον ιστορικά ανοιχτό χαρακτήρα του Αντιρατσιστικού Φεστιβάλ,** ο οποίος δεν περιορίζεται στον αντιρατσισμό, αλλά συνιστά ευρύτερα **χώρο αλληλεγγύης και συλλογικής αντίστασης, ελεύθερου διαλόγου και ζύμωσης των κινημάτων στη βάση της εργατικής δημοκρατίας.** Όταν μπροστά στη διφωνία επιστρατεύονται οι ύβρεις, οι συκοφαντίες και εν τέλει οι αποκλεισμοί, καταργείται ο ίδιος ο σκοπός για τον οποίο δημιουργήθηκε το Αντιρατσιστικό Φεστιβάλ.

Μπροστά σε αυτή την κατάφωρη αδικία και στοχοποίηση των συντροφισσών του ΜΩΒ, **δε χωρά ούτε η σιωπή ούτε η αδιαφορία.** Όποιος τώρα ανέχεται τον αποκλεισμό της διαφορετικής άποψης με όποια πρόφαση, επειδή δήθεν δεν τον αφορά άμεσα, επιτρέπει με τη στάση του να γενικευτούν αυτές οι πρακτικές χωρίς τελικά να απομείνει κανείς να αντιδράσει, όπως προειδοποιεί το γνωστό ποίημα «Πρώτα ήρθαν».

Ως ΟΚΔΕ καταγγέλλουμε **απερίφραστα τον αποκλεισμό του ΜΩΒ αλλά και κάθε αποκλεισμό για λόγους πολιτικών διαφορών ή ακόμα και ιδεολογικών συγκρούσεων στο εσωτερικό του κινήματος.** Συμπαραστεκόμαστε στις συναγωνίστριες του ΜΩΒ και ενώνουμε τη φωνή μας με όλους εκείνους, που απαιτούν **αυτό το σοβαρό ολίσθημα του αποκλεισμού του να διορθωθεί το συντομότερο δυνατό,** ώστε το φεστιβάλ να αποκαταστήσει τον ιστορικό χαρακτήρα του ως κινηματικός χώρος διασύνδεσης όλων των κινημάτων και των απόψεών τους. Για να παραμείνει ένας χώρος χρήσιμος για το κίνημα και τους αγώνες. Που δε θα αποκόπτεi τον ρατσισμό, τον φασισμό, τη γυναικεία καταπίεση, την περιβαλλοντική κρίση, τον πόλεμο από την ταξική διάστασή τους – από την πάλη για την ανατροπή του συστήματος που τα γεννάει, τον καπιταλισμό.

ΟΚΔΕ, 30/6/2026

Επιστροφή Γιωτόπουλου στη φυλακή Εκδικητική απόφαση με υπογραφή ΗΠΑ και δυναστείας Μητσοτάκη

Ο Αλέξανδρος Γιωτόπουλος επιστρέφει στη φυλακή, λίγες μέρες μετά την αποφυλάκισή του. Στις 15 Ιουνίου, ο Άρειος Πάγος έκανε δεκτή την εισαγγελική πρόταση και ανέτρεψε το βούλευμα του Συμβουλίου Εφετών Πειραιά, με το οποίο είχε αποφασιστεί η υφ' όρον απόλυσή του, υιοθετώντας την εισήγηση του αντιεισαγγελέα που αποφάσισε μεταξύ άλλων πως η καλή διαγωγή δεν θεμελιώνει «ηθική μεταστροφή». Ο 82χρονος Γιωτόπουλος, έπειτα από περίπου 24 χρόνια κράτησης, καλείται να ξαναπεράσει την πόρτα της φυλακής, μέχρι η υπόθεση να εξεταστεί ξανά από νέο δικαστικό συμβούλιο.

Ο Γιωτόπουλος είχε συλληφθεί το 2002 και έχει καταδικαστεί ως ηγετικό

στέλεχος της «17 Νοέμβρη», με βαρύτατες ποινές, για ηθική αυτουργία στις ενέργειες της οργάνωσης. Η επιστροφή ενός 82χρονου ανθρώπου στη φυλακή, μετά από 24 χρόνια εγκλεισμού, αποτελεί υπόδειγμα κρατικής σκληρότητας, απουσίας μέτρου και εκδικητικής λειτουργίας της Δικαιοσύνης. Πρόκειται για τον κρατούμενο με τα περισσότερα πραγματικά έτη φυλάκισης στη Μεταπολίτευση μαζί με τους υπόλοιπους καταδικασμένους για την υπόθεση της 17Ν.

Το σκεπτικό περί «μη μεταμέλειας» ανοίγει τον δρόμο για την επιστροφή σε «δηλώσεις μετανοίας». Γιατί η φυλακή δεν εμφανίζεται (για άλλη μια φορά) μόνο ως ποινή, αλλά ως μηχανισμός ιδεολογικής συμμόρφωσης. Δεν αρκεί η κράτηση, δεν αρκούν τα χρόνια, δεν αρκεί η τήρηση των αδει-

ών, δεν αρκεί η απουσία πειθαρχικών, δεν αρκεί η ηλικία. Απαιτείται υποταγή, αποδοχή των όρων που θέτει η ίδια η αστική εξουσία.

Καθόλου

τυχαία, η απόφαση αυτή ήρθε μέσα σε ένα κλίμα ανοιχτών πιέσεων. Οι ΗΠΑ, με επίσημη παρέμβαση του State Department, δεν περιορίστηκαν σε μια γενική δυσανεμία για την αποφυλάκιση, αλλά κάλεσαν την ελληνική κυβέρνηση να κάνει ό,τι μπορεί για την ανατροπή της. Την ίδια στιγμή, η οικογένεια Μπακογιάννη, με δημόσιες τοποθετήσεις και συνεχείς αναφορές στη «μη μεταμέλεια», έβαλε το δικό της βάρος στη διαμόρφωση του κλίματος. Έτσι, μια δικαστική κρίση μετατράπηκε σε υπόθεση πολιτικής πίεσης και οικογενειακής-κρατικής εκδίκησης. Πιστό τσιράκι των αμερικάνων και φυσικά πιστή στις «οικογενειακές» της σχέσεις, η κυβέρνηση Μητσοτάκη έσπευσε να «διορθώσει» το κακό και να επιβάλει παραδειγματική τιμωρία και με αυτόν τον τρόπο εκπαιδεύει την κοινωνία να βλέπει τη σκληρότητα ως δικαιοσύνη, την εκδίκηση ως θεσμική κανονικότητα, τον αυταρχισμό ως υπεράσπιση της δημοκρατίας.

Αυτή είναι η Δικαιοσύνη που κρατά δύο μέτρα και δύο σταθμά. Για τους χουντικούς, για τους μηχανισμούς του κράτους και του παρακράτους, για τους φασίστες που βρίσκουν πάντα παράθυρα, αναστολές, ευνοϊκές ερμηνείες και «πρότερο έντιμο βίο», το σύστημα ξέρει να δείχνει ανοχή. Ο Παττακός αποφυλακίστηκε για λό-

γους υγείας και έζησε δεκαετίες μετά, υπερασπιζόμενος τη χούντα και τα εγκλήματά της. Εκεί δεν περίσσεψε η αυστηρότητα... εκεί δεν ζητήθηκε καμία πραγματική μεταμέλεια. Ούτε επίσης στα σκάνδαλα όπως του ΟΠΕ-ΚΕΠΕ ή το έγκλημα των Τεμπών όπου δεν έχει φυλακιστεί κανένας.

Η επιστροφή Γιωτόπουλου στη φυλακή είναι απόφαση ντροπής. Επιβεβαιώνει ότι το αστικό κράτος κρατά για τον εαυτό του το δικαίωμα να εξαιρεί, να εκδικείται, να ζητά δηλώσεις μετανοίας και να τσαλαπατά το ίδιο του το θεσμικό πλαίσιο όταν το απαιτούν οι πολιτικές σκοπιμότητες. Τα δικαιώματα των κρατουμένων δεν είναι χάρη. Δεν είναι επιβράβευση για την πολιτική υποταγή. Ή ισχύουν για όλους ή δεν υπάρχουν για κανέναν. Γιατί κάθε φορά που το κράτος επιτρέπει στον εαυτό του να τσαλαπατά το μέτρο, τον νόμο και τα δικαιώματα ενός ανθρώπου επειδή αυτός είναι πολιτικά ανεπιθύμητος, ανοίγει τον δρόμο για να γίνει το ίδιο και στον επόμενο. Στον εργαζόμενο, στον διαδηλωτή, στον απεργό, στον μετανάστη, σε όποιον βρεθεί απέναντι στην εξουσία. Με αγώνες να σταματήσουμε τον κατήφορο του Κράτους Έκτακτης Ανάγκης, της ατιμωρησίας της κυβέρνησης, του φαύλου καθεστώτος Μητσοτάκη.

Η Ο.Κ.Δ.Ε., η Αντεπίθεση των Εργαζομένων, η Σοσιαλιστική Σπουδαστική Πάλη και η Μαθητική Αντεπίθεση οργανώνουν για 23η χρονιά το Αντικαπιταλιστικό Camping, που θα πραγματοποιηθεί στο camping «PANORAMA», στην παραλία Μονολίθι της Πρέβεζας από τις 25 Ιουλίου έως τις 2 Αυγούστου. Το κόστος συμμετοχής είναι 70€ για μαθητές/φοιτητές/άνεργους και 85€ για εργαζόμενους. Σε αυτό περιλαμβάνονται: 8 διανυκτερεύσεις (με δική σας σκηνή) και 8 γεύματα στην αυτοοργανωμένη κουζίνα. Για λιγότερες μέρες διαμονής το κόστος διαμορφώνεται στα 9€ και 11€ την ημέρα αντίστοιχα.

Θα ακολουθήσει ένα πλούσιο πρόγραμμα συζητήσεων:

α) **Για την Ιρανική Επανάσταση του 1979**, μια κορυφαία στιγμή της ταξικής πάλης που συγκλόνησε την Ανατολή ανατρέποντας έναν άνοπλο πράκτορα του Ιμπεριαλισμού. Μια υπενθύμιση ότι οι λαοί έχουν τη δύναμη να τσακίσουν κάθε τυραννία αρκεί να πάρουν την τύχη στα χέρια τους.

β) **Για την Ιμπεριαλιστική επίθεση ΗΠΑ, Σιωνιστών στο Ιράν.** Η πολεμική μηχανή της Δύσης και το κράτος-δολοφόνος του Ισραήλ απειλούν με ολοκληρωτική καταστροφή στην περιοχή. Η στοχοποίηση του Ιράν συνδυαστικά με τη γενοκτονία του ηρωικού Παλαιστινιακού λαού αποτελεί το επόμενο βήμα ενός τρομοκρατικού σχεδίου που σπρώχνει την ανθρωπότητα στην βαρβαρότητα.

γ) **Για την Αντιπολεμική Λογοτεχνία.** Μέσα από τις σελίδες μεγάλων δημιουργών, αναδεικνύεται η φρίκη των χαρακωμάτων, η αγριότητα της εκμετάλλευσης

23ο Αντικαπιταλιστικό Camping

25 Ιουλίου-2 Αυγούστου, Μονολίθι Πρέβεζας

αλλά και η αδιαπραγμάτευτη ελπίδα για ένα κόσμο χωρίς σύνορα και πολέμους.

δ) **Για την Νεολαία: Αθλητισμός-Κουλτούρα και Καταπίεση.** Στο Καπιταλιστικό σύστημα που μετατρέπει τη δημιουργικότητα σε εμπόρευμα και την άθληση σε κέρδος, η νεολαία ασφυκτιά. Η κουλτούρα της επιβολής και των προτύπων αποτελεί το εργαλείο για την πειθάρχηση των συνειδήσεων και την καταστολή.

ε) **Τα εργαστήρια των παρατάξεών μας:** της Αντεπίθεσης των Εργαζόμενων, της Αντεπίθεσης των Εκπαιδευτικών, της Σοσιαλιστικής Σπουδαστικής Πάλης, της Μαθητικής Αντεπίθεσης στα οποία αναλύεται η κατάσταση σε χώρους εργασίας, πανεπιστήμια και σχολεία, του εργατικού, φοιτητικού και μαθητικού κινήματος.

Εκτός από τις συζητήσεις, πλούσιο θα είναι και το ψυχαγωγικό μέρος του camping, με μουσικές βραδιές, προβολές ταινιών, αθλητικές δραστηριότητες, εκδρομές κ.ά. Για τα παιδιά θα γίνουν ξεχωριστές προβολές παιδικών ταινιών και θα λειτουργεί παιδότοπος για τη δημιουργική απασχόλησή τους. Ακόμα, θα λειτουργεί βιβλιοπωλείο με πλούσια συλλογή πολιτικών και λογοτεχνικών βιβλίων.

Σε όλο τον κόσμο, εργαζόμενοι, φτωχά λαϊκά στρώματα και νέοι αντιμετωπίζουν την θανάσιμη απειλή της οικονομικής κρίσης και του πολέμου. Οι δυτικοί ιμπεριαλιστές, πρώτες οι ΗΠΑ, για να διατηρήσουν την κυριαρχία τους απέναντι σε Κίνα-Ρωσία, απειλούν με γενικευμένη σύγκρουση ακόμα και με πυρηνικό όλεθρο. Εξαπολύ-

ουν ακραίες τρομοκρατικές ενέργειες σε Βενεζουέλα, Κούβα, Ιραν, Λίβανο, Παλαιστίνη. Από κοινού με τους Σιωνιστές σχεδιάζουν μια «μαύρη» αντεπανάσταση: γιγάντωση των εξοπλισμών τσακίζοντας τις κοινωνικές δαπάνες και ανάγκες, διαρκές χτίσιμο Κρατών Έκτακτης Ανάγκης, καταστρατήγηση δημοκρατικών ελευθεριών, πολιτικά πραξικοπήματα και καταστολή.

Το καθεστώς Μητσοτάκη, βυθισμένο σε σκάνδαλα κάθε είδους, είναι ο “προθυμότερος των προθυμότερων” να μετατρέψει την χώρα σε ορμητήριο των πολεμοκάπηλων ΗΠΑ-NATO-Σιωνιστών με τις “ευχές” όλου του επίσημου πολιτικού σκηνικού. Συμμετέχει ενεργά στα πολεμικά μέτωπα: 1) Έχει δεσμευτεί να δώσει 28 δις, σε εξοπλισμούς μέχρι το 2030 στα πλαίσια του ReArm Europe. Το αστρονομικό ποσό θα εξασφαλιστεί μέσα από το “Τέλος της Μεταπολίτευσης”, την καταστροφή των κοινωνικών υπηρεσιών, την αφαίμαξη του λαϊκού εισοδήματος με όλο και μεγαλύτερες φοροαπαλλαγές για το Κεφάλαιο. 2) Μεταφέρει πολεμικούς εξοπλισμούς (Patriot στη Σ. Αραβία, φρεγάτες και F-16 στην Κύπρο) αναβαθμίζει τον ρόλο των βάσεων ιδιαίτερα σε Σούδα-Αλεξανδρούπολη. 3) Ταυτόχρονα με την οικοδόμηση ενός αστυνομικού κράτους, χύνει μιλιταριστικό δηλητήριο με δηλώσεις ότι “πρέπει να επιστρέψουμε σε ένα πνεύμα αυτοθυσίας” προσπαθώντας να επιβάλλει αντιδραστικές αλλαγές στην στρατιωτική θητεία.

Η ελληνική κοινωνία απαιτεί ριζική αλλαγή, που κανένα κόμμα του ορνιθώ-

να της Βουλής δεν μπορεί να ικανοποιήσει. Η κλίκα του Μητσοτάκη κρατιέται στην εξουσία απομονωμένη και απονομιμοποιημένη. Χωρίς καμία αυταπάτη για «λύσεις» εκλογικές, όπως είναι η αποτυχημένη πολιτική των ρεφορμιστών και διάφορων κάλπικων «προοδευτικών», “νέων” ή “παλιών”, πρέπει να βασιστούμε στις δικές μας δυνάμεις – χτίζοντας μια ισχυρή Επαναστατική Αριστερά που παλεύει για μια πραγματική εναλλακτική: Ανατρέποντας το σάπιο καπιταλιστικό σύστημα, που ξερνά εξαθλίωση, πολέμους, περιβαλλοντική καταστροφή. Για μια Κυβέρνηση των Εργαζομένων, ανοίγοντας τον δρόμο σε μια κοινωνία απαλλαγμένη από την εκμετάλλευση, δημοκρατική, ριζοσπαστική, Σοσιαλιστική.

Πληροφορίες Επικοινωνίας:

Για την μετακίνησή σας μπορείτε να επικοινωνήσετε μαζί μας μέχρι τις 20 Ιουλίου. Διαφορετικά υπάρχει πρόσβαση με ΚΤΕΛ μέσω Πρέβεζας και Ηγουμενίστας.

ergatikipali@okde.gr | www.okde.gr

Αθήνα: 6988702166, 2105247227 (Αγ. Κωνσταντίνου 57, 1ος όροφος TK 10437)

Θεσσαλονίκη : 6978715949 (Μπαλταδώρου 11, TK 54631)

Ήπειρος: 6981949019, **Πάτρα:** 6946342176, **Κρήτη:** 6976226525

Τον Φεβρουάριο του 1956 έγινε το 20ό Συνέδριο του Κομμουνιστικού Κόμματος της Σοβιετικής Ένωσης (ΚΚΣΕ), το πρώτο μετά τον θάνατο του Στάλιν (Μάρτιος 1953). Μετά την ολοκλήρωση των εργασιών του Συνεδρίου περίπου 100 αντιπρόσωποι προχώρησαν σε μια κλειστή συνεδρίαση που έμεινε γνωστή ως «Μυστική Συνεδρίαση». Οι συμμετέχοντες είχαν εγκριθεί προσωπικά από τον Νικίτα Χρουστσόφ που παρέλαβε τη σκυτάλη ως ηγέτης της χώρας μετά τον θάνατο του Στάλιν. Επί τέσσερις ώρες οι αντιπρόσωποι άκουγαν σιωπηλοί τον Χρουστσόφ να αποδομεί τον μέχρι τότε ακλόνητο μύθο του «αλάθητου» του Στάλιν.

Ο Χρουστσόφ ξεκίνησε αναφερόμενος στην προτροπή του Λένιν προς το μπόλσεβίκικο κόμμα, λίγο πριν τον θάνατό του, να απομακρύνει τον Στάλιν από τη θέση του γενικού γραμματέα. Παρουσίασε στοιχεία που υπαινίσσονταν σαφέστατα εμπλοκή του Στάλιν στη δολοφονία του Κίροφ το 1934. Περιέγραψε τις μαζικές εκστρατείες τυφλής καταστολής και τα βασανιστήρια, ακόμα και σε βάρος ανώτατων πολιτικών στελεχών, απόλυτα πιστών στην ηγεσία. Ιδιαίτερα χαρακτηριστικά ήταν τα στοιχεία σχετικά με το 17ο Συνέδριο, που είχε μάλιστα χαρακτηριστεί ως «το συνέδριο των νικητών», καθώς είχε ήδη εκκαθαριστεί κάθε ίχνος αντιπολίτευσης. Μετά το 17ο Συνέδριο εκτελέστηκε το 70% της Κεντρικής Επιτροπής. Σύμφωνα με τον Χρουστσόφ, η «αδικία» είχε να κάνει με το ότι τα μέλη της είχαν πρωτοστατήσει στη συντριβή της Αριστερής Αντιπολίτευσης και ότι ο Στάλιν έκρινε λανθασμένα για αυτούς – ενώ για την εξόντωση των τροτκιστών δεν είπε ούτε λέξη – τουναντίον με έναν ύπουλο τρόπο συνεχάρη την Κ.Ε. που τους εξόντωσε. Στη συνέχεια, αναφέρθηκε στις τεράστιες ευθύνες του Στάλιν για τις

20ό Συνέδριο ΚΚΣΕ

Ο θάνατος του Στάλιν

καταστροφικές ήττες από τους ναζί το 1941-42, στην εκκαθάριση των καλύτερων στελεχών του Κόκκινου Στρατού, στην εκτόπιση ολόκληρων λαών από τη γη τους (Καλμούχοι, Τσετσένοι, Ινγκουσέτιοι, Τάταροι της Κριμαίας κ.ά.).

Φυσικό και επόμενο ήταν να αποφύγει επιμελώς την αναφορά στα βαθύτερα αίτια των σταλινικών εγκλημάτων, ενώ εστίασε στην «προσωπολατρία» που αναπτύχθηκε γύρω από τον Στάλιν. Σε συγκεντρώσεις όμως όπου αναγνώστηκε η Μυστική Συνεδρίαση, υπήρξαν μέλη του κόμματος που καταδίκασαν ακόμη σφοδρότερα τον Στάλιν και τον Χρουστσόφ, ζητώντας μέχρι και πολυκομματικές εκλογές. Επίσης την ίδια περίοδο μόνο τυχαίες δεν μπορούμε να χαρακτηρίσουμε τις μεγάλες εκρήξεις/επαναστάσεις των εργατών που έγιναν το 1956 στην Ουγγαρία, την Πολωνία και την Ανατολική Γερμανία ενάντια στο σταλινικό καθεστώς.

Ο Στάλιν δεν αποκηρύχθηκε δημοσίως και η προσωπογραφία του παρέμεινε διάσπαρτη στην ΕΣΣΔ, από τα αεροδρόμια μέχρι το γραφείο του Χρουστσόφ στο Κρεμλίνο. Τα στοιχεία που παρουσίασε ο Χρουστσόφ στο συνέδριο ήταν αποτέλεσμα της έρευνας των πολυάριθμων επιτροπών που συγκροτήθηκαν, κάτω από την πίεση των μαζών, για την επανεξέταση άδικων διώξεων και την εξακρίβωση της έκτασης των εγκλημάτων που είχαν διαπραχθεί. Ο θάνατος του Στάλιν το 1953 άνοιξε τον ασκό του Αϊόλου. Πρώτα τα ίδια τα ανώτατα κομματικά στελέχη έσπευσαν να προωθήσουν την

απελευθέρωση στενών συγγενών, φίλων, συνεργατών, που είχαν πέσει θύματα των εκκαθαρίσεων. Πολύ σύντομα το παλλαϊκό αίτημα για «αποκατάσταση» των αθών θυμάτων της σταλινικής βαρβαρότητας ήταν αδύνατο να συγκρατηθεί και μέχρι το τέλος του 1955 χιλιάδες πολιτικοί αιχμάλωτοι είχαν επιστρέψει στο σπίτι τους και διηγούνταν τα βάσανά τους από τα Γκούλαγκ.

Παρ’ όλ’ αυτά, η δήθεν «αποσταλινοποίηση» που επιχείρησε ο Χρουστσόφ ήταν καθαρά «για τα μάτια του κόσμου» – χωρίς να μειώνουμε τη σημασία των στοιχείων που αναδείχτηκαν. Σχεδόν κανένας από τους υπεύθυνους των σταλινικών εγκλημάτων δεν τιμωρήθηκε. Ο Χρουστσόφ διακήρυξε σε όλους τους τόνους ότι «ο όρος σταλινισμός είναι επινόηση των εχθρών του σοσιαλισμού» και ότι «δεν θα επιτρέψει να παραδοθεί το όνομα του Στάλιν στους εχθρούς του κομμουνισμού» – εννοώντας πιθανώς τους τροτσκιστές. Η εγκληματική και προδοτική πορεία της σταλινικής γραφειοκρατίας συνεχίστηκε, με τη γνωστή καταστροφική κατάληξη του 1989-91.

Η σύγχυση που δημιουργήθηκε στα ΚΚ όλου του κόσμου ήταν αναμενόμενη. Το ΚΚΕ παρέμεινε πιστό στον Στάλιν που από τα μέσα της δεκαετίας του 1920 στη θεωρία διακήρυξε τον σοσιαλισμό όμως η πρακτική του ήταν ασύμβατη με αυτόν. Το «σημείο ιστορικής στροφής» και η ενίσχυση των οπορτουνιστικών θέσεων δεν έγιναν με το 20ό Συνέδριο του ΚΚΣΕ, το 1956, δηλαδή μετά τον θάνατο του Στάλιν και τη λεγόμενη «αποσταλινοποίηση», όπως ισχυρίζεται

το ΚΚΕ, ούτε η αντεπανάσταση προήλθε και επικράτησε επί Γκορμπατσόφ, μεταξύ 1986-91, με συνεπακόλουθο την κατάρρευση της ΕΣΣΔ. Αντίθετα, ο οπορτουνισμός και η αντεπανάσταση είχαν ήδη επικρατήσει με την εδραίωση του σταλινισμού.

Ένας από τους γιατρούς που διενέργησε τη νεκροψία του Στάλιν, ο δόκτωρ Μιάσνικοφ, ήταν πεπεισμένος πως η χώρα είχε ως ηγέτη έναν ασθενή. «Μια σημαντική αρτηριοσκλήρυνση των εγκεφαλικών αγγείων θα μπορούσε να αλλοιώσει την κρίση του και να επιτείνει τη μανία καταδίωξης που τον χαρακτήριζε, επηρεάζοντας τις αποφάσεις που λάμβανε». «Ο Στάλιν ίσως είχε απολέσει την αίσθηση του καλού και του κακού» αποφάνθηκε. «Τα χαρακτηριστικά της προσωπικότητάς του είναι οξυμμένα και ένας τόσο καχύποπτος άνθρωπος μπορεί να γίνει παρανοϊκός. Δεν γνωρίζουμε σε ποιο βαθμό η ασθένεια που εξελίχτηκε στη διάρκεια των χρόνων επηρέασε την προσωπικότητα και τις πράξεις του Στάλιν» έγραφε ο Μιάσνικοφ στα Απομνημονεύματά του που εκδόθηκαν μόλις τον Απρίλιο του 2011. Με τον θάνατο του γιατρού, το 1965, η ΚGB κατάσχεσε τα χειρόγραφα.

Ο Τρότσκι ωστόσο σημείωνε πως «*Η τρέλα δεν είναι του Στάλιν, είναι του καθεστώτος, που εξάντλησε τις δυνατότητές του*». Η παράνοια του καθεστώτος αποτυπώθηκε αξιολογικά και στον κινηματογράφο το 2017 με τον τίτλο «Ο θάνατος του Στάλιν» που ξεκινάει από τον θάνατό του και φτάνει μέχρι το 20ό Συνέδριο. Στην πραγματική ζωή όμως η ανθρωπότητα τον πλήρωσε με το αίμα της, με την διαστρέβλωση της οκτωβριανής επανάστασης και τις μαζικές εκκαθαρίσεις των πρωτοπόρων επαναστατών, την επικράτηση του σταλινισμού στην ΕΣΣΔ και την επικράτηση σχεδόν σε όλο τον πλανήτη της καπιταλιστικής βαρβαρότητας και των πολέμων.

Βολιβία

Λαϊκή εξέγερση ενάντια στη αντεπανόσταση ολιγαρχίας

Από τις 22 Ιούνη η κυβέρνηση του δεξιού Ροντρίγκο Πας (εκλεγέντα τον Νοέμβριο του 2025), με την αμέριστη στήριξη της κυβέρνησης Τραμπ, κήρυξε στρατιωτικό νόμο σε όλη την επικράτεια της Βολιβίας για 90 μέρες, ώστε να καταστείλει με τη βοήθεια του στρατού την εξέγερση εργατών, ανθρακωρύχων, αγροτών και λαϊκών στρωμάτων που ξέσπασε τον Δεκέμβριο και κορυφώθηκε τον Μάιο - Ιούνιο.

Πώς φτάσαμε στη Δεξιά αντίδραση;

Η Βολιβία πάλεψε και κατέκτησε την ανεξαρτησία της από την Ισπανία το 1825, με επικεφαλής τον Σιμόν Μπολίβαρ, όμως παρέμεινε ένα αδύναμο κράτος δεσποζόμενο από τους ιμπεριαλιστές «Λευκούς». Αυτό το 5% Λευκών κυριαρχεί ακόμα και σήμερα στην οικονομική και κοινωνική ζωή, ενώ η μεγάλη πλειοψηφία (70% Mestizo μιγάδες - 25% ιθαγενείς) είναι βουτηγμένη στη φτώχεια. Η προσπάθεια του Τσε τη δεκαετία του '60 για επέκταση της σοσιαλιστικής επανάστασης από την Κούβα στη Βολιβία και την υπόλοιπη Λατινική Αμερική απέτυχε λόγω της προδοσίας του σταλινικού ΚΚ Βολιβίας. Η λαϊκή πλειοψηφία παρέμεινε δέσμια της λευκής ολιγαρχίας, η οποία τη δεκαετία του 1990 με την καθοδήγηση των ΗΠΑ εφάρμοσε το «Δόγμα του Σοκ» στην οικονομία, με την ευρεία ιδιωτικοποίηση όλων των κοινωνικών αγαθών και τομέων της παραγωγής (νερό, συγκοινωνίες, υποδομές κ.λπ.). Τα απολύτως καταστροφικά αποτελέσματα αυτού του άγριου νεοφιλελευθερισμού ξέσηκωσαν μεγάλους λαϊκούς αγώνες (2000 αγώνας του νερού, 2003 αγώνας για το αέριο, αγώνες για δημόσια υγεία και εκπαίδευση κ.ά.).

Αυτοί οι μεγάλοι και σκληροί αγώνες εκφράστηκαν πολιτικά από το MAS (Κίνημα για τον Σοσιαλισμό), με επικεφαλής τον ιθαγενή αγρότη Έβο Μοράλες. Το MAS στήριξαν συντριπτικά η εργατική βάση των συνδικάτων και η συντριπτική πλειοψηφία των αγροτικών και ιθα-

γενών οργανώσεων. Το MAS κέρδισε την κυβέρνηση το 2006, ακολουθώντας τη «ροζ» παλίρροια που έδινε κυβερνήσεις «αριστεράς» στην Λατινική Αμερική. Ο Μοράλες καταπολέμησε τον αναλφαβητισμό, διέυρυνε την πρόσβαση στην υγεία, αναγνώρισε τα δικαιώματα των ιθαγενών και έκανε επίσημες γλώσσες του κράτους και τις 23 ιθαγενικές διαλέκτους της Βολιβίας μαζί με τα ισπανικά. Περιορίσε την ιδιωτικοποίηση του νερού και της ενέργειας, βελτίωσε το βιοτικό επίπεδο, χρησιμοποιώντας όμως κρατικές επιδοτήσεις σε βασικά αγαθά, υπερασπίστηκε τα δημοκρατικά δικαιώματα. Πολλές κατακτήσεις ενσωματώθηκαν στο νέο Σύνταγμα του 2009. Ο Μοράλες κατευθύνθηκε στους BRICS, ανέπτυξε σχέσεις με Κίνα - Ρωσία, οι οποίες ενδιαφέρονταν για τα κοιτάσματα λιθίου της Βολιβίας (τα μεγαλύτερα του κόσμου), υλικού απαραίτητου για τις νέες τεχνολογίες. Αυτές οι πολιτικές, εξόργισαν τους αμερικάνους ιμπεριαλιστές και την ντόπια αντίδραση, τους οποίους ο Μοράλες δεν «τελείωσε», συνεχίζοντας να πληρώνει κανονικά ένα δυσθεώρητο δημόσιο χρέος και αφήνοντας την «ελεύθερη αγορά» να λειτουργεί σε βάρος του λαού.

Το 2019 εκδηλώθηκε αμερικανοκινούμενο πραξικόπημα. Ο Μοράλες διέφυγε στο εξωτερικό. Ιθαγενείς, στελέχη του MAS διαπομπεύτηκαν άγρια από φασιστικές συμμορίες. Όμως, ο οργανωμένος λαός και η ταξική βάση ξεκίνησαν έναν σκληρό αγώνα, που οδήγησε στην απόσυρση του Στρατού, την αποχώρηση των πραξικοπηματιών, την επιστροφή στη χώρα του Έβο Μοράλες και τη διενέργεια εκλογών το 2020. Η λαϊκή συσπείρωση εξέλεξε το MAS με 55%. Νέος Πρόεδρος ο Λούις Άρτσε, πρώην υπουργός Οικονομικών του Μοράλες, στον οποίο είχε απαγορευτεί να είναι υποψήφιος από το Συνταγματικό Δικαστήριο. Ο Άρτσερ κυβέρνησε μεσοβέζικα, συγκρούστηκε με τον Μοράλες και όταν ξεκίνησαν οι εργατικές και λαϊκές αντιδράσεις λόγω της οικονομικής κρίσης (βλ. περίοδος κορονοϊού) δεν δίστασε να χρησιμοποιήσει την αστυνομία ενάντια στους αγωνιστές που τον έφεραν στην εξουσία! Το

MAS διασπάστηκε, απαξιώθηκε στα μάτια των μαζών και στις εκλογές του 2025 ηττήθηκε βαριά και νεκρανάστησε την δεξιά της Βολιβίας.

Ο τραμπικός Ροντρίγκο Πας

Ο Πας, που εκλέχθηκε υποσχόμενος την αντιμετώπιση της οικονομικής κρίσης και την άνοδο του βιοτικού επιπέδου, αποδείχθηκε ίδιος και χειρότερος με τον Μιλέι της Αργεντινής - «υπέροχος» όμως για τον Τραμπ. Ξεκίνησε με την κατάργηση της κρατικής επιδότησης στο αλεύρι, που αύξησε την τιμή του ψωμιού κατά 60%. Συνέχισε με την κατάργηση της επιδότησης σε βενζίνη και πετρέλαιο, τα οποία εκτινάχθηκαν κατά 100% και 150% αντίστοιχα. Τα εισιτήρια των δημόσιων συγκοινωνιών αυξήθηκαν ως και 100%, ενώ συμπαρασύρθηκαν οι τιμές όλων των βασικών αγαθών προς τα πάνω. Κατήργησε άμεσα 4 φόρους για τις μεγάλες επιχειρήσεις και τους πιο πλούσιους. Προχώρησε στην πώληση εθνικών περιουσιακών στοιχείων (ο Έλον Μασκ θέλει το λίθιο) και σχεδιάζει αγροτική μεταρρύθμιση που ευνοεί τους μεγάλους γαιοκτήμονες, αξιολόγηση/κλείσιμο δημόσιων επιχειρήσεων, απολύσεις δημοσίων υπαλλήλων. Επαινεί με κάθε ευκαιρία την κυβέρνηση Τραμπ και επικρότησε μαζί με τον Μιλέι την επίθεση στη Βενεζουέλα και την αισχρή απαγωγή του προέδρου Μαδούρο.

Η βάρβαρη πτώση του βιοτικού επιπέδου για την εργατική και λαϊκή πλειοψηφία οδήγησε την COB (Εργατικά Συνδικάτα Βολιβίας) σε κήρυξη γενικής απεργίας στις 22 Δεκεμβρίου, με αίτημα την απόσυρση των μέτρων. Κινητοποιήσεις εκδηλώθηκαν σε όλη τη χώρα με αιχμή τις οργανώσεις εργατών, ανθρακωρύχων, φτωχών αγροτών και ιθαγενών. Η COB σταμάτησε την απεργία, όμως οι επιτροπές αγώνα συνέχισαν. Χαρακτηριστικές οι 2 μεγάλες Πορείες των αγωνιζόμενων αγροτών προς την πρωτεύουσα Λα Παζ, με 650 χιλιόμετρα απόσταση τον Απρίλη και 190 χιλιόμετρα τον Μάη.

Η απαίτηση της εργατικής βάσης και των λαϊκών οργανώσεων για αγώνα ως την πτώση της κυβέρνησης Πας ανάγκασε την COB σε νέα

Από τις 22 Ιούνη η κυβέρνηση του δεξιού Ροντρίγκο Πας, με την αμέριστη στήριξη της κυβέρνησης Τραμπ, κήρυξε στρατιωτικό νόμο σε όλη την επικράτεια της Βολιβίας.

Στην ιστορία της Βολιβίας

Διαρκής εξέγερση και επανάσταση

IN και ΗΠΑ

γενική απεργία τον Μάη. Οι συγκρούσεις στα αστικά κέντρα τον Μάιο και Ιούνιο ήταν σκληρές και η αστυνομία λίγο πολύ κατατροπώθηκε. Οι επιτροπές αγώνα σε όλη την επικράτεια έστησαν μπλόκα στους βασικούς οδικούς άξονες, αποκόπτοντας την τροφοδοσία των μεγάλων πόλεων, αλλά και τα περάσματα προς Χιλή και Περού. Τα μπλόκα στις αρχές Ιούνη έφτασαν τα 96! Η κυβέρνηση, εκτός από προπαγάνδα για «ναρκοτρομοκράτες πραξικοπηματίες» στα MME και κινήσεις «κατεναυσμού» (βλ. μείωση 50% στο μισθό προέδρου - υπουργών), διαπραγματεύτηκε με κάποιες ηγεσίες του αγώνα σε συγκεκριμένες περιοχές και εξασφάλισε την αποχώρησή τους, παρά τη διαφωνία της βάσης. Απήγαγε 5 στελέχη της COB, δημιουργώντας κλίμα τρομοκρατίας. Στις 19 Ιούνη κατάφερε να την πείσει να κάνει συμφωνία και να αποσυρθεί από τον αγώνα. Προηγουμένως, στις 30 Μάη, η COB είχε σαμποτάρει τη Γενική Συνέλευση των επιτροπών αγώνα πανεθνικά, όπου θα αποφασίζονταν τα όργανα του αγώνα για πτώση της κυβέρνησης. Την ακύρωσε για «λόγους ασφαλείας» και δεν κάλεσε ποτέ σε νέα. Μετά την απόσυρση της COB και την ψήφιση νόμου που άρει την απαγόρευση χρήσης του στρατού ενάντια σε λαϊκές διαμαρτυρίες, ο Πας κήρυξε στρατιωτικό νόμο και ξεκίνησε με τον στρατό το άνοιγμα των μπλόκων. Ως σήμερα ξέρουμε για 14 νεκρούς από τις συγκρούσεις. Απειλεί δε πως θα επιτεθεί και στην επαρχία Τσαπάρε, προπύργιο του Έβο Μοράλες, όπου ζει φρουρούμενος από πιστούς ιθαγενείς του MAS, ενώ η δεξιά τον κατηγορεί για «υπόθεση εμπορίας ανήλικης» (γνωστή αμερικάνικη συνταγή) και απειλεί να τον συλλάβει.

Η Βολιβία από τον Μάρτη συμμετέχει στην «Ασπίδα της Αμερικής», που οργανώνουν οι ΗΠΑ, με σκοπό την επιβολή φιλοαμερικάνικων κυβερνήσεων σε όλη την ήπειρο και το ξεριζώμα της κινεζικής και ρωσικής επιρροής. Είναι η «συμμαχία» του Τραμπ που «ξεπλένει» την ντροπιαστική επίθεση στο Καράκας, τον οικονομικό αποκλεισμό της Κούβας, τα βελούδινα πραξικοπήματα σε Κολομβία, Βολιβία, Αργεντινή, Εκουαδόρ κ.ά., που πατώντας στην αδυναμία της Αριστεράς και την απογοήτευση των μαζών, επαναφέρει τους αποικιοκράτες δολοφόνους στην εξουσία.

Πιστεύουμε πως οι αυτοοργανωμένες μάζες της Βολιβίας θα ξεπεράσουν τα εμπόδια/παλινωδίες των ρεφορμιστών και βασιζόμενες στις εμπειρίες των τελευταίων 30 χρόνων θα παλέψουν ως το τέλος - ως τη νίκη.

Η Βολιβία έχει πλούσια επαναστατική παράδοση, όπου οι δυνάμεις του τροτσικισμού κατέχουν εξέχουσα θέση.

Μέχρι και τα μέσα του 20ού αιώνα, ήταν μια καθυστερημένη χώρα με αρχαϊκές δομές και τρομακτική φτώχεια. Μεγάλο μέρος του πληθυσμού ήταν Ινδιάνοι, που μιλούσαν μόνο τα δικά τους γλωσσικά ιδιώματα και ήταν αγράμματοι. Στον αγροτικό τομέα επικρατούσαν σχεδόν φεουδαρχικές συνθήκες. 2 εκ. αγρότες ζούσαν σε μια πρωτόγονη, «φυσική» οικονομία. Μια χούφτα μεγάλων γαιοκτημόνων, οι gamonal, κατείχαν το 95% της καλλιεργήσιμης γης, ενώ οι κολίγοι, οι colono, ήταν υποχρεωμένοι να τούς παρέχουν πολλές μέρες εργασίας χωρίς αμοιβή. Το 90% της παραγωγής της χώρας προερχόταν από τα μεταλλεία, ιδιοκτησία των «Μεγάλων Τριών» ιμπεριαλιστικών εταιριών, με συνεταίρους ντόπιους ολιγάρχες. 200.000 ανθρακωρύχοι δούλευαν εκεί κάτω από φρικτές συνθήκες, θερίζονταν από αρρώστιες και συνήθως πέθαιναν μετά από 10 χρόνια στις στοές.

Η Rosca, η συμμαχία γαιοκτημόνων και ολιγαρχών, τσιράκι των ιμπεριαλιστών, ελέγχοντας μια αδύναμη μικροαστική μάζα, είχε διαμορφώσει ένα «εκλογικό σώμα» μόλις 150.000 ανθρώπων, των μόνων με πολιτικά δικαιώματα.

Το 1932, η Βολιβία σπρώχτηκε από τους ιμπεριαλιστές αφέντες στον πόλεμο του Τσάκο ενάντια στην Παραγουάη, ώστε η αμερικανική πετρελαϊκή Standard Oil να υπερασπίσει τα συμφέροντά της ενάντια στην ολλανδο-βρετανική Royad Dutch Shell. Αυτός ο πόλεμος ριζοσπαστικοποίησε μεγάλο μέρος των διανοούμενων, στρέφοντας πολλούς προς τον μαρξισμό.

Το POR (Εργατικό Επαναστατικό Κόμμα) ιδρύθηκε το 1936, συνδεδεμένο με τη Διεθνή Αριστερή Αντιπολίτευση. Μέχρι το 1940 είχε γίνει τμήμα της νεαρής 4ης Διεθνούς, υιοθετώντας τη θεωρία της Διαρκούς Επανάστασης (λύση των εθνικών, δημοκρατικών και κοινωνικών προβλημάτων υπό την ηγεσία της εργατικής τάξης και μέσω της σοσιαλιστικής επανάστασης), οργανώνοντας εργάτες στον χώρο δουλειάς και στα συνδικάτα, ιδιαίτερα στην ομοσπονδία των μεταλλωρύχων COB. Γνώρισε σοβαρή ανάπτυξη, καθώς οι σταλινικοί του ντόπιου ΚΚ βρίσκονταν σε διαρκή υποταγή στο φάντασμα μιας ντόπιας «εθνικής» αστικής τάξης. Ηγετικές φυσιογνωμίες αναδείχτηκαν οι Γκιγέρμο Λόρα (1922-2009) και Ούγκο Γκονζάλες Μοσκόσο (1922-2010). Κάτω από την επιρροή του POR, η COB υιοθέτησε τις Θέσεις του Pulacayo υπέρ της δικτατορίας του προλεταριάτου υποστηριζόμενης από τους αγρότες και τα φτωχά μικροαστικά στρώματα.

Το POR ήταν υποχρεωμένο να ανταγωνίζεται με το ισχυρό μικροαστικό εθνικιστικό MNR, που συνδύαζε μεγάλη κοινωνική βάση (σε μια χώρα με 80% αγρότες) και μια «ριζοσπαστική» πολιτική και ρητορική. Το MNR είχε επωφεληθεί από την πλήρη κατάρρευση των ντόπιων σταλινικών, καθώς και από τις δάφνες των διώξεων που είχε υποστεί από το καθεστώς της Rosca.

Τον Απρίλιο του 1952, το «pronounτσιαμένο» (στρατιωτικό κίνημα) ορισμένων «ριζοσπαστών» αξιωματικών, φαινόμενο συνηθισμένο σε χώρες της Λατινικής Αμερικής (και σε άλλες εξαρτημένες χώρες), πυροδότησε την επαναστατική κίνηση των εργατών, που εξοπλίστηκαν και επιτέθηκαν σε αστυνομικά τμήματα και στρατώνες. Οι στρατιωτικές δυνάμεις του καθεστώτος κατέρρευσαν μπροστά στα οδοφράγματα και την κοσμοπλημμύρα, που κατέκλυσαν την πρωτεύουσα Λα Παζ. Η «επαναστατική» κυβέρνηση του MNR που σχηματίστηκε, φρόντισε για ορισμένες σημαντικές αλλά «ελεγχόμενες» μεταρρυθμίσεις (π.χ. εθνικοποίηση των μεταλλείων με πλήρη αποζημίωση), ώστε να ελέγξει τις μάζες. Παράλληλα ξεκίνησε το χτύπημα των δυνάμεων του POR, που προσπαθούσε, παρόλες τις αδυναμίες του, να προωθήσει το βάθεμα της επανάστασης.

Ο έλεγχος του MNR, ένας συνδυασμός αφενός περι-

ορισμένων μεταρρυθμίσεων διατηρώντας τις σχέσεις με τους ιμπεριαλιστές (ψήφος στους Ινδιάνους, συμφωνία με ΗΠΑ και Γερμανία για τα μεταλλεία κ.ά.) και αφετέρου καταστολής, σταδιακά αποδυνάμωσαν το POR, που γνώρισε διασπάσεις και αποχωρήσεις. Οι επαναστάτες τροτσικιστές διατήρησαν ωστόσο αξιόλογη επιρροή κάτω από δύσκολες συνθήκες, ιδιαίτερα στους μεταλλωρύχους.

Το 1964, η κυβέρνηση του MNR με πρόεδρο τον ιστορικό ηγέτη του Παζ Εστενσόρο είχε εξαντλήσει τα «προοδευτικά» όριά της και βρέθηκε αντιμέτωπη με την άνοδο των αγώνων των εργατών, δασκάλων και φοιτητών. Στην περιοχή της Σόρα Σόρα, έγινε πραγματική μάχη ανάμεσα στους μεταλλωρύχους του Σίκλο Βέιντε και του Καταβί, που αποδιοργάνωσαν και έτρεψαν σε φυγή τον στρατό.

Ακολούθησε ένα «προληπτικό» στρατιωτικό πραξικόπημα του Μπαριέντος (πρώην αντιπρόεδρος του Εστενσόρο) και του στρατηγού Οβάντο. Η αντίσταση των μαζών συνεχίστηκε σφοδρή. Το 1965, όταν η χούντα συνέλαβε και εξόρισε τον αριστερό συνδικαλιστή των μεταλλωρύχων Χουάν Λετοίν στη ζούγκλα του Αμαζονίου, μια καθολική εφημερίδα έδωσε την ανταπόκριση της αντίδρασης με τον τίτλο: «Τα μεταλλεία υπό τον έλεγχο της εργατικής πολιτοφυλακής». Το 1965, οι φοιτητές ανακήρυξαν το πανεπιστήμιο της Λα Παζ «ελεύθερη ζώνη».

Ο Λίβιο Μαϊτάν, ένας από τους ηγέτες της 4ης Διεθνούς που στα μέσα της δεκαετίας του 1960 είχε σταλεί επί τόπου για να βοηθήσει το επαναστατικό κίνημα, δίνει την εξής μαρτυρία, αποκαλυπτική για την εξαιρετική ποιότητα των επαναστατών εργατών της Βολιβίας: μετά από ένα φτωχικό γεύμα, φιλοξενούμενος στο σπίτι ενός συντρόφου, που μετά βίας ήταν καλύτερο από τρώγλη, βρήκε εκεί ένα βιβλίο του Χέγκελ, του μεγάλου γερμανού διαλεκτικού φιλοσόφου, που τόσο θαύμαζαν ο Μαρξ, ο Λένιν και ο Τρότσκι (Αναμνήσεις ενός κριτικού κομμουνιστή, εκδ. Εργατική Πάλη).

Το POR τάχθηκε υπέρ της προσπάθειας του Τσε Γκεβάρα να αναπτύξει τον ανταρτοπόλεμο στη Βολιβία (όπου και βρήκε ηρωικό θάνατο). Ανέπτυξε το ίδιο ένοπλη αντάρτικη δράση ενάντια στη δικτατορία του στρατηγού Οβάντο (1969-1970).

Στη μακρά περίοδο διακυβέρνησης από τον στρατό μετά το 1964 και μέχρι το 1982, όπου το ένα πραξικόπημα διαδεχόταν το άλλο, πολλοί στρατιωτικοί εμφανίζονταν συχνά με λαϊκιστικό «αριστερό» ή «προοδευτικό» πρόσωπο, προσπαθώντας να εξισορροπήσουν την πίεση των μαζών. Το 1970-1971, ο στρατηγός Τόρες συγκάλεσε ένα «Λαϊκό Συμβούλιο» των εργατικών και αγροτικών οργανώσεων, καθώς και των αριστερών κομμάτων. Ανατράπηκε από το αιματηρό πραξικόπημα του συνταγματάρχη Μπάντσερ, που κράτησε την εξουσία μέχρι το 1978.

Η αποκατάσταση μιας κοινοβουλευτικής δημοκρατίας το 1982 δε σταθεροποίησε την πολιτική κατάσταση, λόγω των βαθιών οικονομικών και κοινωνικών προβλημάτων που διαιωνίζονταν από την κυριαρχία της ντόπιας ολιγαρχίας και του ιμπεριαλισμού. Το 1985, η COB προχώρησε σε γενική απεργία ενάντια στην οικονομική πολιτική της κυβέρνησης, που κράτησε είκοσι μέρες, με τους εργάτες να καταλαμβάνουν τη Λα Παζ και να επιτυγχάνουν μια σημαντική αύξηση μισθών.

Τα επόμενα 15-20 χρόνια, οι εργαζόμενες, λαϊκές και ιθαγενείς μάζες της Βολιβίας αντιμετώπισαν την πιο αχαλίνωτη και καταστροφική εφαρμογή του νεοφιλελευθερισμού. Στην περιοχή της Κοτσαμπάμπα, για να επιβληθεί η ιδιωτικοποίηση του νερού υπέρ της αμερικανικής πολυεθνικής Bechtel, είχε επιβληθεί απαγόρευση στον πληθυσμό ακόμα και να συλλέγει το βρόχινο νερό – πράγμα ο οδήγησε σε εξέγερση, στον Πόλεμο του Νερού (1999-2000), και περιγράφεται στη θαυμάσια ταινία Ακόμα και τη βροχή. Ο αγώνας ήταν νικηφόρος, επιβάλλοντας την ακύρωση της σύμβασης ιδιωτικοποίησης.

ΜΝΗΜΟΝΙΟ ΚΑΤΑΝΟΗΣΗΣ ΗΠΑ-ΙΡΑΝ

Πρώτη νίκη για την Τεχεράνη

Οι στόχοι της ιμπεριαλιστικής επίθεσης στο Ιράν

Η βάρβαρη αμερικάνικη επίθεση στο Ιράν είχε έναν ξεκάθαρο στόχο: να το συντρίψει (είτε διαμελίζοντάς το είτε αναδεικνύοντας μια φιλοαμερικανική κυβέρνηση), να συντρίψει δηλαδή τον τρίτο πόλο (πέρα από τη Ρωσία και την Κίνα) για την ενοποίηση της Ασίας (και σε μεγάλο βαθμό και των BRICS+) ώστε να επιβραδυνθεί ή και να αντιστραφεί η επιταχυνόμενη πορεία υποβάθμισης των ΗΠΑ. Αυτό θα ήταν το πρώτο βήμα για την νέα αρχιτεκτονική ασφαλείας στην περιοχή, που θα συγκροτούνταν διαμέσου των Συμφωνιών του Αβραάμ και βέβαια γύρω από τον άξονα του περιφερειακά αναβαθμισμένου Ισραήλ. Και σχεδιάζονταν αυτή η αναδιοργανωμένη περιοχή να αποτελέσει τον ενδιάμεσο κρίκο στην Ινδία και στην Ευρώπη (ο οικονομικός διάδρομος IMEC μεταξύ Ινδίας και ΕΕ).

Η προσπάθεια συντριβής του Ιράν, ύστερα από τον ανηλεή βομβαρδισμό του και την δολοφονία δεκάδων ή εκατοντάδων ισλαμιστών ηγετών, όχι μόνο

δεν επετεύχθη αλλά γύρισε και μπορούμε-ρανγκ εναντίον των ΗΠΑ. Οι ΗΠΑ είχαν θέσει τέσσερις συγκεκριμένους στόχους: να «αλλάξει το καθεστώς του Ιράν», να

«περιοριστεί/καταργηθεί το βαλλιστικό του πρόγραμμα», να σταματήσει η υποστήριξη του Ιράν προς τους συμμάχους του στον Λίβανο, στην Υεμένη, στο Ιράκ, κ.ά. και να «παραδοθεί όλο το εμπλουτισμένο (άνω του 3%) ουράνιο» ή και να σταματήσει εντελώς το ειρηνικό πυρηνικό του πρόγραμμα. Αμέσως μετά την έναρξη του πολέμου προστέθηκε και ο πέμπτος στόχος, δηλαδή η άρση του ιρανικού αποκλεισμού των Στενών του Ορμούζ ώστε να διέρχονται ελεύθερα και χωρίς διόδια τα πλοία.

Τι σηματοδοτεί το Μνημόνιο Κατανόησης

Το Μνημόνιο Κατανόησης που υπογράφηκε από τις ΗΠΑ και το Ιράν στα μέσα Ιούνη προβλέπει μια εκεχειρία 60 ημερών (αν χρειαστεί θα παραταθεί με τη σύμφωνη γνώμη και των δύο πλευρών) ώστε να εξελιχθούν διαπραγματεύσεις για να επιτευχθεί μια τελική συμφωνία.

ΚΟΥΒΑ

Πιέσεις για παλινόρθωση του καπιταλισμού και πολιορκία από τις ΗΠΑ

Τίποτα δεν έχει αλλάξει από τον σκληρό αποκλεισμό που βιώνει η Κούβα. Ο κουβανικός λαός ζει έναν πόλεμο χωρίς βομβαρδισμούς και σφαίρες, αλλά ανάλογα θανατηφόρο. Η απουσία ρεύματος έχει γκρεμίσει τον πυρήνα των ανθρωπίνων δικαιωμάτων, όπου γίνεται βορά στα συμφέροντα του τρομοκρατικού καθεστώτος Τραμπ. Η παιδική θνησιμότητα έχει διπλασιαστεί για το 2026, φτάνοντας τις 9,9 ανά 1.000 γεννήσεις. Μέχρι τον Ιούνιο 95.000 ασθενείς ήταν στην αναμονή για χειρουργείο με τους 5.000 να είναι επεμβάσεις για τον καρκίνο. Μετά τις κυρώσεις σε τουριστικούς ομίλους που έδωξαν από το νησί τις τελευταίες ξένες επενδύσεις, η αμερικάνικη κυβέρνηση επέβαλε κυρώσεις σε ακόμα 5 κουβανικές κρατικές εταιρείες βαριάς βιομηχανίας, τράπεζες και logistics, αλλά και σε πρόσωπο της οικογένειας Κάστρο.

«Παιχνίδια» εκβιασμών και γενοκτονικής πολιτικής από την Ουάσινγκτον

Ο 66χρονος αποκλεισμός της Κούβας από τις ΗΠΑ έχει μετατραπεί σε κανονική πολιορκία το τελευταίο διάστημα μετά την εισαγωγή της Κούβας στη λίστα με τις χώρες που είναι «εξαιρετική απειλή για την εθνική ασφάλεια των ΗΠΑ». Οι δευτερογενείς κυρώσεις, δηλαδή οι ποι-νές σε βάρος των εταιρειών που συναλλάσσονται με την Κούβα, έχουν σταματήσει στην ουσία το εμπόριο στην χώρα, με πιο σημαντική την εισαγωγή καυσί-

μων. Έχει ενεργειακά «στεγνώσει» μετά από 7 μήνες καθολικού αποκλεισμού από την αγορά ενέργειας (με μοναδική εξαίρεση ένα ρωσικό τάνκερ που μπήκε πριν 3 μήνες). Ακόμα κι αν κάποιο εμπορικό πλοίο θελήσει να φτάσει στην Κούβα παρά τις κυρώσεις, θα βρεθεί αντιμέτωπο με τις περιπολίες του αμερικάνικου ναυτικού και αεροπλανοφόρων που βρίσκονται περιμετρικά του νησιού. Μέσα σε αυτόν τον ανελέητο οικονομικό πόλεμο, οι ΗΠΑ πέταξαν ένα επικίνδυνο «τυράκι»: θα αρθούν όλες οι κυρώσεις στο πετρέλαιο αν οι συναλλαγές γίνουν με ιδιωτικές κουβανικές εταιρείες.

Ο στόχος των Αμερικάνων ξεκάθαρος: να «ανοίξει» η κουβανική οικονομία, δηλαδή να γίνει καπιταλιστική, και να μπουν αμερικανικά κεφάλαια που να ελέγχουν πλήρως το νησί. Έτσι, οι Αμερικάνοι ιμπεριαλιστές θα κάνουν σημαντικά βήματα για την επανάκτηση της Λ. Αμερικής, μετά την απαγωγή Μαδούρο στη Βενεζουέλα και την ανάληψη της προεδρίας από την «πρόθυμη» Ντέλσι Ροντρίγκες, τις ακροδεξιές κυβερνήσεις Καστ και Μιλέι σε Χιλή και Αργεντινή αντίστοιχα, αλλά και την επαναφορά της Κολομβίας σε αυτό το «μαύρο» μέτωπο με την εκλογή του τραμπικού Δε Λα Εσπινιέγια. Όπως όλα δείχνουν, τρία είναι τα σενάρια των ΗΠΑ για την Κούβα: α) εσωτερική έκρηξη που θα σταθεί σαν πρόσχημα για αμερικάνικη εισβολή -σχέδιο που βέβαια δοκιμάστηκε και στο Ιράν, χωρίς επιτυχία, β) συνεχή οικονομική πίεση μέχρι να βρεθεί κάποιος

«πρόθυμος»/προδότης τύπου Ντέλσι Ροντρίγκες, γ) ανοιχτή στρατιωτική σύγκρουση. Τίποτα από όλα αυτά δεν θα αργήσει να έρθει. Πιθανότατα οι Αμερικάνοι σφαγείς θα προσπαθήσουν να «τελειώσουν» την Κούβα μέσα στο καλοκαίρι.

Πακέτο των 176 μέτρων: μια κουβανική «περεστρόικα»;

Μέσα σε αυτή την ασφυκτική πίεση που δέχεται για την καπιταλιστικοποίηση της Κούβας, η Αβάνα φαίνεται να κάνει μια υποχώρηση. Τον περασμένο Ιούνιο, η κουβανική Εθνοσυνέλευση ενέκρινε πακέτο 176 μέτρων που περιλαμβάνει μεταξύ άλλων: σπάσιμο του κρατικού μονοπωλίου στο εξωτερικό εμπόριο, «απελευθέρωση» του τραπεζικού συστήματος και δημιουργία ιδιωτικών τραπεζών, με εισαγωγή κρυπτονομισμάτων, περεταίρω διευκόλυνση των απολύσεων για «οικονομικούς λόγους», άρση του ορίου των 100 εργαζομένων στις ιδιωτικές επιχειρήσεις, άρση του πλαφόν στις τιμές, κατάργηση των επιδομάτων για τις πιο ευάλωτες κοινωνικές ομάδες, θέσπιση επικαρπίας σε μεγάλες αγροτικές εκτάσεις, διευκολύνσεις ξένων επενδύσεων και Κουβανών του εξωτερικού κ.ά.

Είναι μέτρα που είχαν ανακοινωθεί στο παρελθόν και θα χρειαστούν αρκετοί επιπλέον εφαρμοστικοί νόμοι για να διευκρινίσουν τον νόμο-πλαίσιο. Ωστόσο, τα δείγματα γραφής για το «άνοιγμα» της οικονομίας έχουν γίνει ήδη από την προηγούμενη δεκαετία, όπου μετά από

μια σειρά μεταρρυθμίσεων, περίπου το 1/3 της οικονομίας ελέγχεται από τον ιδιωτικό τομέα, εφαρμόζοντας κάποια αχρείαστα και απαράδεκτα μέτρα λιτότητας. Επιστέγασμα όλων αυτών ήταν η τελευταία συνταγματική αναθεώρηση, όπου για πρώτη φορά αναγνωρίστηκε η ατομική ιδιοκτησία, δίπλα στην κρατική και την κοινωνική.

Όσα ελαφρυντικά να δώσει κανείς στην κουβανική ηγεσία για την τεράστια πίεση που δέχεται από τους Αμερικάνους ιμπεριαλιστές, είναι αυταπάτη ότι το μερικό άνοιγμα της κουβανικής οικονομίας στην αγορά μπορεί να έχει οποιοδήποτε θετικό αποτέλεσμα. Η Κούβα είχε πάρει το μάθημά της και ακολούθησε ένα διαφορετικό δρόμο από τις καταρρεύσεις των χωρών του «υπαρκτού σοσιαλισμού» το 1989-91, όπου μετά από μια σειρά αποτυχημένων μέτρων «ανοίγματος» στην αγορά, οι γραφειοκράτες των χωρών αυτών παραδόθηκαν στον καπιταλισμό και μαζί τους οι λαοί, οι οποίοι υπέστησαν μια τρομακτική υποβάθμιση του βιοτικού τους επιπέδου. Η πρώτη άρνηση των ΗΠΑ να αναγνωρίσουν κάτι ωφέλιμο για αυτούς μετά την ανακοίνωση των 176 μέτρων, αποδεικνύει ότι το αμερικάνικο τέρας δεν αναγνωρίζει τίποτε άλλο πέρα από την πλήρη παράδοση και υποταγή.

Η αντίσταση στον ιμπεριαλισμό και η επιμονή στον δημοκρατικό κεντρικό σχεδιασμό δεν είναι μια ηθική επιλογή αλλά η πιο αποτελεσματική οργάνωση της κοινωνίας. Ως προς το πρώτο, απέδειξε περίτρανα το Ιράν ότι οι ΗΠΑ μπορούν να κατατροπωθούν αν βρουν μπροστά τους λαούς με μια ατσάλινη και συνεπή στάση. Ως προς το δεύτερο, οι επιτυχίες της Κούβας στην παιδεία, την υγεία, τις επιστήμες κ.ά., δείχνει μόνο κάποιες από τις δυνατότητες του κεντρικού σχεδιασμού σε μια χώρα 11 εκατομμυρίων στα «σαγόνια» των ΗΠΑ.

που θα εδραιωθεί βασανιστικά

Ταυτόχρονα το Μνημόνιο ορίζει και το τι θα συζητηθεί και με ποιες προϋποθέσεις. Όμως κανένας από τους παραπάνω πέντε στόχους των ΗΠΑ δεν αναφέρεται στο Μνημόνιο, εκτός ίσως, και αρκετά γενικόλογα, η συζήτηση για την μη απόκτηση πυρηνικών όπλων από το Ιράν. Αντιθέτως αναφέρονται σαφώς ή υπονοούνται όλες οι απαιτήσεις του Ιράν: α) άρση του αποκλεισμού στα Στενά του Ορμούζ μόνο για όσο διαρκούν οι συζητήσεις για την επίτευξη συμφωνίας, με την προϋπόθεση ότι τα πλοία θα καθοδηγούνται από το Ιράν, και εν συνεχεία εφαρμογή διοδίων ή καλύτερα, «τελών διέλευσης». β) Απελευθέρωση ενός μέρους των δεσμευμένων κεφαλαίων του Ιράν (υπολογίζονται μαζί με τους τόκους σε 100 με 120 δισ. δολάρια) πριν την υπογραφή του Μνημονίου και τα υπόλοιπα με την υπογραφή της μελλοντικής συμφωνίας. γ) Απόσυρση των αμερικάνικων δυνάμεων από την περιοχή που είτε σημαίνει την πλήρη αποχώρησή τους είτε την αποχώρηση των στρατιωτικών δυνάμεων που μεταφέρθηκαν τους τελευταίους μήνες. γ) Δημιουργία ενός επενδυτικού ταμείου 300 δισ. δολαρίων για την ανοικοδόμηση του Ιράν μετά τις καταστροφές του πολέμου. δ) Σεβασμός της εθνικής ανεξαρτησίας του Λιβάνου που σημαίνει σταμάτημα των ισραηλινών βομβαρδισμών στη Βηρυτό και απόσυρση του ισραηλινού στρατού από τον κατεχόμενο νότιο Λίβανο.

Όποιος διαβάσει το δισέλιδο Μνημόνιο Κατανόησης ΗΠΑ-Ιράν αντιλαμβάνεται ότι σε αυτό αποτυπώνεται η νίκη του Ιράν. Επιπλέον απόδειξη της καθαρής νίκης του Ιράν είναι και το γεγονός ότι είναι αυτό πλέον που έχει την πρωτοβουλία των κινήσεων ακόμη και των επιθέσεων, όταν κρίνει ότι δεν τηρούνται οι όροι που έχουν καταγραφεί στο Μνημόνιο. Οι ΗΠΑ είναι υποχρεωμένες να ακολουθούν φροντίζοντας να μην ξεπερνούν τα όρια που θα οδηγούσαν στην απόσυρση του Ιράν από τις διαπραγματεύσεις και στο μόνιμο ξανακλείσιμο των Στενών του Ορμούζ.

Αυτή η νίκη εν μέρει ή δευτερευόντως οφείλεται στο κλείσιμο των Στενών του Ορμούζ. Εξάλλου τα Στενά υπάρχουν προ αμνημονεύτων χρόνων και σίγουρα τα τελευταία 100 χρόνια που παράγεται και εξάγεται πετρέλαιο από τον Κόλπο. Η νίκη οφείλεται ξεκάθαρα στον μακροχρόνιο, επίμονο και αξιοθαύμαστο σχεδιασμό των Ισλαμιστών του Ιράν. Μπορεί οι Ισλαμιστές να εξέτρεψαν, να περιόρισαν και ως ένα βαθμό να ευνούχισαν την Ιρανική Επανάσταση του 1979 – που αν είχε ολοκληρωθεί ως σοσιαλιστική σήμερα η Μέση Ανατολή θα ήταν αγνώριστη – αλλά ταυτόχρονα ως ένα βαθμό την εδραίωσαν τουλάχιστον όσον αφορά την σημαντική αναδιανομή της γης, του εισοδήματος, την συνέχιση της εκβιομηχάνισης παρά τις θανατηφόρες κυρώσεις και κυρίως την επίμονη εναντίωσή τους απέναντι στον ηγεμονικό ιμπεριαλισμό, τις ΗΠΑ. Επιπλέον είναι αυτοί που υι-

οθέτησαν και ανέπτυξαν τις σύγχρονες στρατιωτικές τεχνικές: τα ντρούν και τους βαλλιστικούς πυραύλους. Όλα αυτά, παρ' όλο που η ιρανική κοινωνία εξακολουθεί να είναι κατά βάση καπιταλιστική.

Οι ΗΠΑ και το Ισραήλ ήταν έτοιμοι να πισωγυρίσουν το Ιράν κυριολεκτικά στη λίθινη εποχή, όπως πιστοποιούν οι δηλώσεις των ηγετών τους ή η σφαγή των μαθητριών στην Μανάμπ, στο ξεκίνημα του πολέμου. Αν δεν το έκαναν, αν σταμάτησαν και δεν βομβάρδισαν τις βασικές υποδομές του Ιράν (εργοστάσια αφαλάτωσης, πετρελαϊκές εγκαταστάσεις, δεξαμενές καυσίμων, δίκτυα αποχέτευσης και ύδρευσης, εργοστάσια ηλεκτροπαραγωγής, κ.α.) αυτό δεν οφείλεται στην «ευγενική» τους ψυχή αλλά στον τρόπο τους όταν συνειδητοποιήσαν ότι το να προχωρήσουν σε έναν τέτοιο βομβαρδισμό θα σήμαινε αφενός το οριστικό κλείσιμο των Στενών αλλά και του Μπαμπ Ελ Μαντέμπ στην Ερυθρά και αφετέρου την ισοπέδωση όλων των πετρελαιοπηγών και πηγών φυσικού αερίου στην ευρύτερη περιοχή, και πιθανόν και του ίδιου του Ισραήλ – δηλαδή μια γιγαντιαία καταστροφή της παγκόσμιας οικονομίας.

Η εδραίωση της ιρανικής νίκης και η ήττα των ΗΠΑ

Εκτός από διάφορα σαστισμένα παπαγαλάκια της Δύσης κανένας δεν αμφισβητεί τη νίκη του Ιράν και την ήττα των ΗΠΑ, αν και την τελευταία την εμφανίζουν ως μια απλή αποτυχία. Ωστόσο ο βασικός στόχος των ΗΠΑ δεν επιτεύχθηκε και συνεπώς η παρακμή τους θα επιταχυνθεί και εξίσου θα επιταχυνθεί η άνοδος των υπολοίπων. Μένει βέβαια να φανεί αν αυτή η ήττα θα είναι τελεσίδικη και οριστική. Σίγουρα οι ΗΠΑ θα κάνουν το παν για να αποφύγουν αυτή την ήττα ή να την μετριάσουν. Ωστόσο είναι ξε-

κάθαρο ότι δεν μπορούν να συνεχίσουν τους βομβαρδισμούς, δεν μπορούν να επέμβουν στρατιωτικά (άσχετα αν κάνουν διάφορες μικροεπεμβάσεις) και δεν μπορούν να κινητοποιήσουν καμία χώρα να πολεμήσει το Ιράν ως αντιπρόσωπός τους. Από την άλλη είναι υποχρεωμένες να ανοίξουν τα Στενά γιατί τα αποθέματα πετρελαίου εξαντλούνται (μέχρι τέλη Ιούλη ή αρχές Αυγούστου) και οι τιμές συνεχίζουν να ανεβαίνουν, δηλαδή η επικείμενη οικονομική κρίση διαφαίνεται ήδη στον ορίζοντα.

Συνεπώς η ήττα των ΗΠΑ είναι δεδομένη παρ' όλες τις σπασμωδικές αντιδράσεις τους ή αυτές του Ισραήλ: προσπάθεια αναβάθμισης της Τουρκίας απέναντι στο Ιράν, δημιουργία ενός ισλαμικού NATO του σουνιτικού Ισλάμ (Τουρκία, Αίγυπτος, Πακιστάν και Σ. Αραβία), προσπάθεια κινητοποίησης των Κούρδων εναντίον του Ιράν, σουνιτικών πολιτοφυλακών εναντίον σιιτικών στο Ιράκ, προσπάθεια χρησιμοποίησης των Τζιχαντιστών της Συρίας εναντίον της Χεζμπολάχ, αποτυχημένη απόπειρα δημιουργίας μιας διαδρομής ασφαλείας μέσα από τα Στενά, διαβεβαιώσεις του Ρούμπιο στις χώρες του Κόλπου ότι οι ΗΠΑ δεν θα αποχωρήσουν από την περιοχή, ελιγμοί του Νετανιάχου αφενός για να μην αποσυρθεί από τον Λίβανο και αφετέρου για να προκαλέσει έναν εμφύλιο μέσα στον Λίβανο. Όπως και να 'χει, το Ιράν πρέπει να παραμείνει ανυποχώρητο για να εδραιώσει τη νίκη του και να δρέψει τους καρπούς της. Είναι πιθανόν ότι αν χαλαρώσει απέναντι στις ΗΠΑ, μόλις αυτές ομαλοποιήσουν τις τιμές του πετρελαίου, περιορίσουν τον πληθωρισμό (με αυτόν δεν μπορούν να ελπίζουν σε νίκη στις ενδιάμεσες αμερικάνικες εκλογές του Νοεμβρίου) και ξαναγεμίσουν τα στρατηγικά αποθέματα τότε πιθανόν να ξαναεπιτεθούν, τουλάχιστον για να περιορίσουν την ήττα τους.

Οι περιφερειακές και παγκόσμιες επιπτώσεις της νίκης

Η σημαντικότερη επίπτωση της νίκης του Ιράν είναι η έμπρακτη απόδειξη ότι η αμερικάνικη αυτοκρατορία και το Ισραήλ μπορούν να ηττηθούν. Αυτό γεμίζει με αυτοπεποίθηση όχι μόνο τις αραβικές μάζες αλλά όλες τις εργατικές και λαϊκές μάζες του πλανήτη και είναι μακράν η σημαντικότερη επίπτωση της ιρανικής νίκης.

Από κει και πέρα, για την περιοχή η νίκη του Ιράν σημαίνει την άνοδό του σε περιφερειακό ηγεμόνα και αυτό ήδη αρχίζει να φαίνεται από τη στάση των αραβικών χωρών. Από κει που το Ισραήλ νόμιζε ότι βρίσκονταν λίγο πριν την δημιουργία του Μεγάλου Ισραήλ και την αναδιοργάνωση της περιοχής με βάση την περιφερειακή ηγεμονία του, τώρα η εικόνα έχει αντιστραφεί και είναι το Ιράν η χώρα γύρω από την οποία θα ανασυγκροτηθεί η περιοχή. Αντίστοιχα αυτό σημαίνει την λίγο πολύ αποχώρηση των Αμερικανών και το άνοιγμα του δρόμου για την ενοποίηση της Ασίας.

Επίσης η ήττα των ΗΠΑ από το Ιράν έχει αλλάξει τη συμπεριφορά τους απέναντι στη Ρωσία μια που είναι αδύνατον να δεχθούν και μια δεύτερη ήττα. Αυτό χαροποιεί τους ευρωπαίους ιμπεριαλιστές και τον Ζελένσκι αλλά ταυτόχρονα κάνει ξεκάθαρο στον Πούτιν ότι η Συμφωνία της Αλάσκας είναι ένα πτώμα και τώρα θα πρέπει να αντιμετωπίσει αποφασιστικά όχι μόνο την Ουκρανία αλλά και το ίδιο το NATO. Με αυτήν την έννοια, και παρ' όλη τη σημασία της ήττας των ΗΠΑ απέναντι στο Ιράν οι κίνδυνοι του Γ' Παγκόσμιου Πολέμου όχι μόνο δεν έχουν μειωθεί αλλά έχουν αυξηθεί και κατακόρυφα.

ΠΑΡΑΙΤΗΣΗ ΣΤΑΡΜΕΡ Η Βρετανία στη δίνη της παρακμής και περιθωριοποίησης

Στις 22/6 ο Κιρ Στάρμερ ανακοίνωσε την παραίτησή από τη βρετανική πρωθυπουργία. Η θητεία του χαρακτηρίστηκε από σκάνδαλα, παραιτήσεις υπουργών και στελεχών, δημοσκοπική κατάρρευση, πλήρη αποτυχία να αντιμετωπίσει το αυξανόμενο κόστος ζωής, την φτώχεια, την κατάρρευση του συστήματος υγείας. Δύο χρόνια μετά την πανηγυρική νίκη των Εργατικών* στις εθνικές εκλογές (2024), τα ποσοστά του υποχώρησαν στο 20% (36% - 2024) ενώ τους πέρασε το ακροδεξιό κόμμα του Farage – ReformUK. Η παραίτηση του Στάρμερ αποτελεί την έκτη παραίτηση πρωθυπουργού την τελευταία δεκαετία, αποτυπώνοντας με καθαρό τρόπο την πολιτική και οικονομική κρίση (δομική) που σαρώνει το Ηνωμένο Βασίλειο.

Ο Στάρμερ εκλέχτηκε με ένα πρόγραμμα που περιείχε μέτρα για την αντιμετώπιση της οικονομικής κρίσης, την μείωση της φτώχειας και του πληθωρισμού, την αντιμετώπιση της στεγαστικής κρίσης, την εξυγίανση του συστήματος υγείας κ.ά. Όχι μόνο δεν κατάφερε να πετύχει κανέναν από τους στόχους που είχε θέσει, αλλά έκανε μία στροφή 180 μοιρών από τις δεσμεύσεις για την ενίσχυση του κοινωνικού κράτους και συνέχισε με συνέπεια την άγρια επίθεση στους εργαζομένους και την ενίσχυση της πολεμικής οικονομίας.

Η πλήρης αποτυχία της διακυβέρνησης Στάρμερ

Απέτυχε να βγάλει την Βρετανία από την ύφεση και να πετύχει μία αναζωογόνηση της οικονομίας. Το ΔΝΤ προβλέπει ότι η οικονομία του Ηνωμένου Βασιλείου θα αναπτυχθεί μόλις κατά 0,8% φέτος, χαμηλότερα από τις αρχικές εκτιμήσεις και πολύ χαμηλότερα από τους στόχους του Στάρμερ να καταστήσει την βρετανική οικονομία ταχύτερα αναπτυσσόμενη της G7. Το έλλειμα του προϋπολογισμού παραμένει σε ιστορικά υψηλά επίπεδα (4-5%), το χρέος συνεχίζει να καλπάζει.

Η κυβέρνηση των εργατικών το 2026 ανακοίνωσε 15 δισ. δολάρια επιπλέον χρηματοδότηση για την «ενίσχυση της άμυνας» μέσα σε τέσσερα χρόνια, με έμφαση σε πυρομαχικά, drones, ναυτική ισχύ, τεχνολογία και εξοπλιστικά προγράμματα. Παράλληλα δεσμεύτηκε να αυξήσει τις αμυντικές δαπάνες στο 3% (από 2,3%).

Παρά τις προεκλογικές δεσμεύσεις, δεν προχώρησε σε εκτεταμένη φορολόγηση του μεγάλου πλούτου ή σε ριζικές αυξήσεις της φορολογίας των επιχειρήσεων. Αντίθετα μείωσε ριζικά την χρηματοδότηση για την κοινωνική πρόνοια με τον νόμο Universal Credit (Ενιαίο Επίδομα) που περιλαμβάνει περικοπές και πάγωμα επιδομάτων για τα άτομα με αναπηρία, άνεργους, συνταξιούχους και ευπαθείς ομάδες. Χαρακτηριστικά το 2025 κόπηκε το επίδομα θέρμανσης για 780.000 συνταξιούχους.

Απέτυχε να αντιμετωπίσει το υψηλό κόστος ζωής. Τα προϊόντα παραμένουν σε πολύ υψηλές τιμές με τον πληθωρισμό να ξεπερνάει το 3%. Μάλιστα η διατήρηση των φορολογικών ορίων σε συνδυασμό με την ονομαστική αύξηση των μισθών λόγω πληθωρισμού έχει ως αποτέλεσμα την αύξηση των φόρων που πληρώνουν οι εργαζόμενοι και τα φτωχά λαϊκά στρώματα.

Ο προεκλογικός στόχος για το χτίσιμο 1,5 εκατομμυρίων νέων κατοικιών για την αντιμετώπιση της στεγαστικής κρίσης εγκαταλείφθηκε σχεδόν εξαρχής — στο Λονδίνο κατασκευάστηκαν μόλις 5.000 νέες κατοικίες από τις 81.000.

Δεν κατάφερε να εκπληρώσει τη βασική προεκλογική του δέσμευση για την εξυγίανση του Συστήματος

Υγείας (NHS) που βρίσκεται υπό κατάρρευση. Χαρακτηριστικά οι πολώρες αναμονές στους διαδρόμους των νοσοκομείων για να βρεθεί έστω ένα κρεβάτι έχουν ξεπεράσει κάθε προηγούμενο, ενώ πάνω από 7,11 εκατομμύρια περιμένουν στις λίστες αναμονής στα χειρουργεία.

Στήριξε αναφανδόν το κράτος-δολοφόνο του Ισραήλ, καταστέλλοντας διαδηλώσεις αλληλεγγύης στον παλαιστινιακό λαό. Η κυβέρνηση χαρακτήρισε την Palestine Action παράνομη βάσει της αντιτρομοκρατικής νομοθεσίας. Μέχρι σήμερα χιλιάδες διαδηλωτές έχουν συλληφθεί και πάνω 700 κατηγορούνται για τρομοκρατικές ενέργειες.

Σε αυτά έρχονται να προστεθούν η εμπλοκή του διορισμένου βρετανού πρέσβη στις ΗΠΑ, Πίτερ Μάντελσον από τον Στάρμερ, στο σκάνδαλο Επστάιν. Ο Μάντελσον διατηρούσε σχέσεις με τον Επστάιν τόσο πριν, όσο και μετά την καταδίκη του.

Η αποτυχία της διακυβέρνησης των Δημοκρατικών — που με το πρόσωπο του προοδευτισμού πραγματοποιούν τα μεγαλύτερα νεοφιλελεύθερα εγκλήματα — ανοίγει πλέον τον δρόμο στην ακροδεξιά για να καταλάβει την εξουσία.

Η παρακμή της πάλαι κρατούσας Μεγάλης Βρετανίας

Η πραγματική αιτία της μακροχρόνιας πολιτικής κρίσης της Μεγάλης Βρετανίας είναι η διαρκής παρακμή της. Από την κυρίαρχη ιμπεριαλιστική δύναμη μέχρι το 1940, σήμερα έχει ξεπεραστεί από μία σειρά από ανταγωνιστές της, βουλιάζει στη στασιμότητα και στην περιθωριοποίηση, τείνει να μετατραπεί σε μία περιφερειακή δύναμη. Έχει ξεπέσει στην 7η θέση ως προς το ΑΕΠ, η βιομηχανική παραγωγή αντιστοιχεί μόνο στο 10% του ΑΕΠ (π.χ. της Κίνας είναι 30%), έχει από τις χαμηλότερες επενδύσεις σε παγία κεφάλαια στις G7, το εμπορικό έλλειμα καλπάζει (150-200 δισ. δολάρια ετησίως) η παραγωγικότητα της εργασίας έχει κολλήσει στα επίπεδα του 2008.

Η βρετανική αστική τάξη, όπως και οι υπόλοιπες στην ΕΕ επιχειρεί με μία τυχοδιωκτική φυγή προς τον πόλεμο για να ανακόψει τον κατήφορο. Αποτελεί έναν από τους βασικότερους υποστηρικτές της Ουκρανίας από την αρχή του πολέμου το 2022. Το κόστος του πολέμου και της οικονομικής κρίσης φορτώνεται φυσικά στους εργαζόμενους την νεολαία και τα φτωχά λαϊκά στρώματα που ασφυκτιούν: το 20% του πληθυσμού και το 27% των παιδιών βρίσκεται σε σχετική φτώχεια, πάνω από 2 εκατομμύρια παιδιά σε επισιτιστική ανασφάλεια, η ανεργία αγγίζει το 5%, η στεγαστική κρίση καλπάζει (πάνω από 300.000 οικογένειες ετησίως ζητούν έκτακτη στήριξη ενοικίου). Ταυτόχρονα οι ανισότητες γιγαντώνονται με το εισόδημα του 10% των πιο πλούσιων να είναι 7 φορές υψηλότερο από το 10% των πιο φτωχών.

Όλα τα παραπάνω προϊκονομούν τη συνέχιση και εμβάθυνση της πολιτικής κρίσης στην Βρετανία, ιδιαίτερα αν αναλογιστούμε ότι κανένα κόμμα δεν αμφισβητεί τις νεοφιλελεύθερες πολιτικές και την φυγή προς τον πόλεμο. Όχι μόνο είναι αδύνατη οποιαδήποτε ενσωμάτωση των βρετανικών μαζών στο αστικό πολιτικό σύστημα, αλλά η αιμορραγία του πολέμου και η εντεινόμενη επίθεση στα δικαιώματα και τις κατακτήσεις των εργαζομένων, η αυξανόμενη χειροτέρευση των συνθηκών ζωής δημιουργούν τις συνθήκες για κοινωνικές θύελλες και εκρήξεις.

* Παρά την ονομασία του, το Εργατικό Κόμμα πρόκειται στην ουσία για ένα αστικό νεοφιλελεύθερο μόρφωμα, βασικός πυλώνας του δικομματισμού της Αγγλίας.

στον κόσμο...

Πορτογαλία

24ωρη γενική απεργία πραγματοποιήθηκε στις 3/6, έπειτα από κάλεσμα της μεγαλύτερης συνδικαλιστικής συνομοσπονδίας της χώρας, της CGTP. Η κινητοποίηση καλέστηκε ενάντια στο νέο αντεργατικό νομοσχέδιο που κατέθεσε προς ψήφιση η κυβέρνηση του πρωθυπουργού Λουίς Μοντενέγκρο. Το εν λόγω νομοσχέδιο τροποποιεί περισσότερα από 100 άρθρα του Εργατικού Κώδικα. Η κυβέρνηση διαφημίζει τις μεταρρυθμίσεις ως απαραίτητες για την αύξηση της παραγωγικότητας και την προσέλκυση επενδύσεων. Ωστόσο, προϋπόθεση για αυτά είναι να τα φορτώσουν στις πλάτες των εργαζομένων: διευκολύνονται οι απολύσεις, επεκτείνονται οι ελαστικές μορφές εργασίας και η εξωτερική ανάθεση εργασιών (το περίφημο outsourcing), διευκολύνεται η δυνατότητα αύξησης του χρόνου εργασίας και περιορίζεται το δικαίωμα στην απεργία μέσω της διεύρυνσης των υποχρεωτικών «ελάχιστων υπηρεσιών».

Η γενική απεργία αποτέλεσε τη δεύτερη πανεθνική κινητοποίηση μέσα σε έξι μήνες, μετά την αντίστοιχη στις 11/12/2025. Το γεγονός αυτό αποτυπώνει την κλιμακούμενη οργή των εργαζομένων μαζών μπροστά στην ισοπέδωση των δικαιωμάτων τους, ειδικά με την ακρίβεια να καλπάζει αδιάκοπα. Οι οποιοσδήποτε διαπραγματεύσεις μεταξύ κυβέρνησης, εργοδοτικών οργανώσεων και συνδικάτων κατέρρευσαν στις 7/5, χωρίς να επιτευχθεί συμφωνία, οδηγώντας στην προκήρυξη πανεθνικής απεργίας.

Η απεργία είχε άμεσο αντίκτυπο στις μεταφορές, στην εκπαίδευση, στην υγεία και στις δημόσιες υπηρεσίες. Από το προηγούμενο βράδυ σταμάτησε η λειτουργία του μετρό στη Λισαβόνα, ενώ στις 3 Ιουνίου ακυρώθηκαν εκατοντάδες πτήσεις, διακόπηκαν σχεδόν όλα τα δρομολόγια των σιδηροδρόμων μεγάλων αποστάσεων και παρέμειναν κλειστά πολλά σχολεία, ενώ κάποια νοσοκομεία λειτούργησαν μόνο με προσωπικό ασφαλείας. Στην κινητοποίηση συμμετείχαν επίσης εργαζόμενοι στις αερομεταφορές, στα λιμάνια, στους δήμους και σε άλλους κλάδους του δημόσιου και ιδιωτικού τομέα. Συνολικά, η συμμετοχή έφτασε σε πολύ υψηλά ποσοστά, με χαρακτηριστικά τα παραδείγματα ορισμένων εργοστασίων και βιομηχανιών (Bosch, Autoeuropa, Bimbo κ.ά.) με πάνω από 90% συμμετοχή.

Γαλλία

Με 24ωρη πανεθνική απεργία στις 10/6 απάντησαν οι εργαζόμενοι στη γαλλική σιδηροδρομική εταιρεία SNCF ενάντια στην ιδιωτικοποίηση και τη διάλυσή της. Στο κάλεσμα συμμετείχαν τα μεγαλύτερα συνδικάτα του κλάδου (CGT-Cheminots, SUD-Rail, UNSA-Ferrovtaire και CFDT-Cheminots). Στο στόχαστρο των εργαζομένων βρίσκεται το σχέδιο αναδιοργάνωσης της SNCF, το οποίο προβλέπει τη δημιουργία τοπικών θυγατρικών εταιρειών στο πλαίσιο της «απελευθέρωσης της αγοράς» των σιδηροδρομικών μεταφορών. Τα συνδικάτα καταγγέλλουν ότι πρόκειται για ένα ακόμη βήμα ιδιωτικοποίησης, που οδηγεί στη διάσπαση του δημόσιου σιδηροδρόμου, στην κατάρρευση ενιαίων εργασιακών δικαιωμάτων και στη δημιουργία εργαζομένων πολλών ταχυτήτων. Η πολιτική αυτή εξυπηρετεί τις εταιρείες που λημπίζουν τις κρατικές δομές, μεταφέροντας το κόστος σε όλους τους εργαζόμενους.

Την ίδια στιγμή, οι σιδηροδρομικοί διεκδικούν ουσιαστικές αυξήσεις στους μισθούς, καθώς ο μισθός τους συμπίεζεται λόγω της αύξησης του κόστους ζωής, ενώ καταγγέλλουν την εντατικοποίηση της εργασίας λόγω της χρόνιας υποστελέχωσης. Σύμφωνα με στοιχεία που παρουσίασαν τα συνδικάτα, τα εργατικά ατυχήματα αυξήθηκαν κατά περίπου 20% τον τελευταίο χρόνο, ενώ από τις αρχές του 2026 είχαν καταγραφεί 13 αυτοκτονίες εργαζομένων, γεγονός που αποδίδεται στην αυξανόμενη πίεση και στις άσχημες συνθήκες εργασίας.

Η απεργία αποτελεί συνέχεια των μεγάλων εργατικών αγώνων που έχουν αναπτυχθεί τα τελευταία χρόνια στη Γαλλία ενάντια στις ιδιωτικοποιήσεις και τις αντεργατικές μεταρρυθμίσεις. Οι εργαζόμενοι δηλώνουν αποφασισμένοι να συνεχίσουν τις κινητοποιήσεις, υπερασπιζόμενοι τον δημόσιο χαρακτήρα των σιδηροδρόμων, τις συλλογικές συμβάσεις και το δικαίωμα σε αξιοπρεπείς συνθήκες εργασίας.

Ανεπιθύμητος ο υπουργός Πολέμου των ΗΠΑ

Στα πλαίσια της τυχοδιωκτικής πρόσδεσης στο άρμα του αμερικανικού ιμπεριαλισμού, η κυβέρνηση Μητσοτάκη επιδιώκει να τύχει επίσκεψης από τον «σφαγέα» Πιτ Χέγκσεθ, υπουργό Πολέμου των ΗΠΑ, αν είναι εφικτό μαζί και με τον Τραμπ.

Η προσπάθεια για μια τέτοια συνάντηση, παράλληλα με τη Σύνοδο του NATO στην Άγκυρα (7-8 Ιουλίου), έρχεται σε μια περίοδο, που τα μέτωπα σε Ουκρανία και Μέση Ανατολή είναι ανοιχτά (παρά τη μεγάλη ήττα των ΗΠΑ στο Ιράν), με επιθέσεις να συνεχίζονται στον Λίβανο από το Ισραήλ, ενώ εξελίσσεται αμείωτη η γενοκτονία του παλαιστινιακού λαού. Είναι ένα ακόμα ένα βήμα, που δείχνει ότι η κυβέρνηση της ΝΔ αποτελεί τον πιο πιστό σύμμαχο των ΗΠΑ-Ισραήλ, συμμετέχοντας ενεργά στα πολεμικά σχέδια, βάζοντας σε κίνδυνο τους εργαζομένους και τη νεολαία.

Ο αμερικανικός ιμπεριαλισμός είναι δύσκολο να αποδεχτεί μια τόσο βαριά ήττα στο Ιράν. Με αυτήν την έννοια, είναι πιθανό ένα ξαναφούντωνα του μετώπου, όπως και στην υπόλοιπη Μ. Ανατολή.

Επιπλέον, ο κίνδυνος κλιμάκωσης επεκτείνεται στην Ουκρανία, όπου ο πόλεμος «τραβάει» βάζοντας στο τραπέζι τα χειρότερα σενάρια. Η Κούβα εξωθείται ήδη σε τριτοκοσμικές συνθήκες από τον οικονομικό πόλεμο / εμπάργκο των ΗΠΑ. Επιδιώκοντας να «υποδεχτεί» τον Χέγκσεθ, ο Μητσοτάκης επιθυμεί να βάλει τους εργαζομένους και τη νεολαία στην πρώτη γραμμή της υπεράσπισης των πολεμικών σχεδίων, του αντιδραστικού και επικίνδυνου άξονα «στρατηγικής συνεργασίας» με ΗΠΑ, NATO, Κύπρο και Ισραήλ.

Η Ελλάδα, με ευθύνη της κυβέρνησης, αποτελεί σήμερα έναν από τους πιο ενεργούς κρίκους στους πολεμικούς σχεδιασμούς της περιοχής. Η συμμετοχή δεν είναι «πνευματική» αλλά πολύ «υλική» και συγκεκριμένη! Χαρακτηριστικό παράδειγμα αποτελεί η αποστολή όπλων στην Ουκρανία, η στήριξη του αντιδραστικού, μισοφασιστικού καθεστώτος του Κιέβου, η ευθυγράμμιση με τα πιο τυχοδιωκτικά σχέδια των ευρωπαίων ιμπεριαλιστών να εξωθήσουν πέρα από κάθε όριο την κλιμάκωση στη σύγκρουση με τη Ρωσία. Οι στρατιωτικές βάσεις σε Αλεξανδρούπολη, Στεφανοβίκειο,

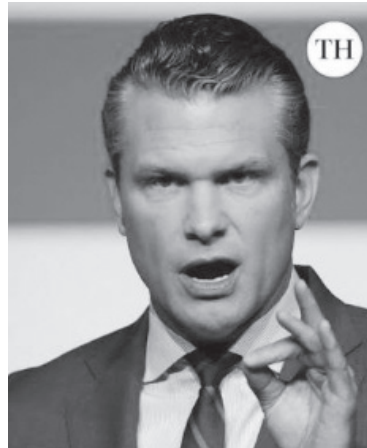
Άραξο κ.ά. με πιο σημαντική τη Σούδα, λειτουργούν ως κόμβοι στρατιωτικών επιχειρήσεων, ενώ ελληνικά στρατιωτικά μέσα και προσωπικό συμμετέχουν σε αποστολές και επιχειρήσεις εκτός συνόρων. Ο Μητσοτάκης παραχωρεί κάθε βάση για διέλευση και διευκόλυνση αμερικανικών δυνάμεων προς το Ισραήλ, έστειλε φρεγάτες και F-16 στην Κύπρο, διατηρεί συστοιχία πυραύλων στη Σαουδική Αραβία, συμμετέχει σε επιχειρήσεις στην Ερυθρά Θάλασσα, ενισχύει τη στρατιωτικοποίηση του Αιγαίου και συζητά ακόμη και σενάρια αποστολής ελληνικών δυνάμεων στη Γάζα.

Ταυτόχρονα, δίνει και το τελευταίο ευρώ σε εξοπλιστικές δαπάνες. Στο πλαίσιο του ReArm Europe, εκατοντάδες δισ. θα δοθούν για την «πολεμική οικονομία», ενώ η Ελλάδα ήδη έχει ένα από τα μεγαλύτερα ποσοστά του ΑΕΠ σε εξοπλιστικές δαπάνες (3,5%). Αυτό τα επόμενα χρόνια ίσως και να είναι το πρώτο που θα γίνει 5%, όπως επιτάσσουν οι δολοφόνοι του NATO, με πυξίδα το «σχέδιο 2030», για το οποίο έχει δεσμευτεί από την κυβέρνηση το τεράστιο ποσό των 30 δισ. ευρώ. Κάθε ευρώ που απλόχερα δίνουν

σε εξοπλισμούς κόβεται από τις κοινωνικές δαπάνες (υγεία, παιδεία, ασφάλιση, υποδομές κ.ά.), αφήνοντας εργαζομένους και νεολαία βυθισμένους στη φτώχεια.

Παράλληλα, η κυβέρνηση και συνολικά οι αστικές δυνάμεις προετοιμάζουν τη νεολαία για τον πόλεμο, με στρατηγικό στόχο μια ευρύτερη στρατιωτικοποίηση της ελληνικής κοινωνίας. Προκειμένου να είμαστε έτοιμοι να δούμε «φέρετρα με ευρωπαϊκές σημαίες», όπως κυνικά δηλώνουν, έχουν περάσει κατά ριπάς νομοσχέδια: στράτευση γυναικών («εθελοντική»), αυστηροποίηση του πλαισίου αναβολών λόγω σπουδών κ.ά. Το νέο νομοσχέδιο προβλέπει ήδη τη θητεία ανδρών και γυναικών από τα 18 έως τα 60 έτη σε περίπτωση επιστράτευσης, περιορίζοντας δραστικά τις αναβολές για σπουδές.

Μια ενδεχόμενη επίσκεψη του Χέγκσεθ είναι επικίνδυνη και προκλητική. Η απάντησή μας στους πολεμοκάπηλους, δολοφονικούς σχεδιασμούς κυβέρνησης και ιμπεριαλιστών ΗΠΑ-NATO-Ισραήλ είναι ένα μαζικό, ενωτικό, μαχητικό Αντιιμπεριαλιστικό Αντιπολεμικό κίνημα. Δείχνοντας έμπρακτη διεθνιστική αλληλεγγύη σε κάθε

λαό, που χτυπούν με λύσσα οι Δυτικοί ιμπεριαλιστές. Αναπτύσσοντας την πάλη ενάντια στον κίνδυνο μιας στρατιωτικής σύγκρουσης Ελλάδας-Τουρκίας, ενάντια και στις δύο αντιδραστικές αστικές τάξεις. Στοχεύοντας πρώτα πρώτα στη «δική μας» κυβέρνηση και αστική τάξη, στο «δικό μας» ιμπεριαλιστικό στρατόπεδο – μόνο έτσι υπηρετούμε την υπόθεση μιας δίκαιης ειρήνης ανάμεσα στους λαούς, βασισμένη στον κοινό αγώνα, τη συνεργασία και φιλία τους, στον Διεθνισμό. Να οργανωθούμε παντού, σε σωματεία, χώρους δουλειάς, σχολές, γειτονιές. Να φτάσουμε σε διαδηλώσεις, μπλοκάρισμα των πολεμικών μεταφορών και των μηχανισμών του πολέμου, μέχρι μια γενική αντιπολεμική πολιτική απεργία.

Στον απόηχο της ήττας ΗΠΑ-Ισραήλ στο Ιράν, θα πραγματοποιηθεί η φετινή Σύνοδος Κορυφής του NATO στην Άγκυρα, στις 7-8 Ιούλη. Η προσωρινή συμφωνία στην οποία υποχρεώθηκαν οι ΗΠΑ με το Ιράν («Μνημόνιο Συναντίληψης», όπως ονομάστηκε) αποτελεί μια σημαντική, πρώτη νίκη για την ιρανική πλευρά και μια από τις πιο ξεκάθαρες ήττες του Αμερικανικού ιμπεριαλισμού. Αυτή η εξέλιξη αποτυπώνει το θέμα της κρίσης της αμερικανικής ηγεμονίας και καθιστά σαφές ότι η αδυναμία αποδοχής μιας τέτοιας ήττας, σε μια σύγκρουση τόσο κρίσιμη για τα συμφέροντά τους, σημαίνει πως ο κίνδυνος νέων επεμβάσεων και αναζωπύρωσης του πολέμου παραμένει ανοιχτός και διαρκής.

Ο Τραμπ, βρίσκεται αντιμέτωπος με σοβαρά ρήγματα και αμφισβητήσεις (για τη συμφωνία, για τις επιπτώσεις στην αμερικανική και παγκόσμια οικονομία, κ.λπ.), στο εσωτερικό του αμερικανικού κατεστημένου, των κρατικών μηχανισμών και των Ρεπουμπλικάνων – αλλά και από την αντίσταση των εργαζομένων, των λαϊκών στρωμάτων και της νεολαίας. Ο κίνδυνος να χάσει στις ενδιάμεσες εκλογές είναι υπαρκτός. Το στραπάτσο στο Ιράν φαίνεται να τον αναγκάζει σε μια –μερική– αλλαγή τόνου απέναντι στους ευρωπαίους ιμπεριαλιστές. Από την μία, στη πρόσφατη σύνοδο των G7 έγινε για άλλη μια φορά ξεκάθαρη η περιφρόνηση του απέναντι στους παρηκμασμένους ευρωπαίους,

NATO: Σύνοδος Κορυφής στη σκιά της ήττας στο Ιράν

οι οποίοι προφανώς συνεχίζουν να καλούνται να «πληρώσουν το μάρμαρο» των ηττών στα πολεμικά μέτωπα. Από την άλλη, φαίνεται αναγκασμένος να «χαμηλώσει τους τόνους» και να φανεί περισσότερο συνεργάσιμος –έστω και προσωρινά– σε μια προσπάθεια ανασύνταξης. Εξού και η αποφυγή προηγούμενων εμπρηστικών δηλώσεων περί «αποχώρησης από το NATO». Από την μεριά τους, οι ευρωπαίοι δεν έχουν άλλη επιλογή από το να προσαρμοστούν στους όρους και τις απαιτήσεις των ΗΠΑ.

Όλα δείχνουν ότι η Σύνοδος της Άγκυρας έρχεται να προχωρήσει τις πολεμοκάπηλες αποφάσεις της περσινής Συνόδου της Χάγης, μετατρέποντάς τις σε ακόμη περισσότερους εξοπλισμούς και προετοιμασία για μακροχρόνιες πολεμικές συγκρούσεις. Στο επίκεντρο βρίσκεται η εφαρμογή της δέσμευσης για στρατιωτικές δαπάνες ύψους 5% του ΑΕΠ, η γιγάντωση της πολεμικής βιομηχανίας και η συνέχιση της οικονομικής και στρατιωτικής στήριξης του αντιδραστικού καθεστώτος του Κιέβου. Η ίδια η Σύνοδος συνοδεύεται από ειδικό φόρουμ του NATO για την πολεμική βιομηχανία, ώστε οι δεσμεύσεις να γίνουν νέες παραγγελίες, κοινές προμήθειες και τεράστια κέρδη για τους πολεμικούς ομίλους. Αυτός ο ξέ-

φρενος επανεξοπλισμός σημαίνει αναγκαστικά όξυνση του ταξικού πολέμου στο εσωτερικό κάθε χώρας. Το κόστος θα φορτωθεί και πάλι στους εργαζομένους και στα φτωχά λαϊκά στρώματα, μέσα από την ακρίβεια, τη φοροληστεία και το πετσόκομμα των δαπανών για Υγεία, Παιδεία και Κοινωνική Ασφάλιση. Παράλληλα, η πολεμική προετοιμασία συνοδεύεται από την ενίσχυση του Κράτους Έκτακτης Ανάγκης: περισσότερη καταστολή, περιορισμό των δημοκρατικών και συνδικαλιστικών ελευθεριών και ποινικοποίηση της αλληλεγγύης στους λαούς που αντιστέκονται.

«Μυρίζει μπαρούτι» ο ελληνοτουρκικός ανταγωνισμός

Οι εξελίξεις προμηνύονται επώδυνες για την ελληνική αστική τάξη, της οποίας ο βασικός ανταγωνιστής βρίσκεται στο επίκεντρο της Συνόδου. Για πρώτη φορά από το 2004, η Τουρκία θα φιλοξενήσει τη Σύνοδο Κορυφής του NATO, στην οποία ο τούρκικος καπιταλισμός μοιάζει κερδισμένος πριν καν ξεκινήσει. Χαρακτηριστικές είναι οι δηλώσεις της Κάγια Κάλας, από μεριάς της ΕΕ, ότι «η Τουρκία είναι ένας εταίρος στρατηγικής σημασίας», συμπληρώνοντας ότι «είναι ο δεύτερος μεγαλύτερος στρατός στη Συμμαχία και σίγουρα με μια

πολύ ισχυρή αμυντική βιομηχανία».

Η τούρκικη αστική τάξη γνωρίζει πολύ καλά την ισχυροποίηση της θέσης της και την τεράστια σημασία της για τους Δυτικούς ιμπεριαλιστές, καθώς –πέραν των άλλων– εφάπτεται γεωγραφικά στις εμπόλεμες ζώνες της Ουκρανίας και της Μ. Ανατολής. Είναι σίγουρο ότι θα εκμεταλλευτεί τη Σύνοδο για να αποσπάσει σημαντικά ανταλλάγματα από ΗΠΑ και ΕΕ: αγορά F-35, F-16, διενδικήσεις στην ευρύτερη περιοχή με την επαναφορά του δόγματος της «Γαλάζιας Πατρίδας», κ.ά. Παράλληλα, πιστή στην αυτόνομη πολιτική της, προσπαθεί διαρκώς να προωθήσει και να παγιώσει τα συμφέροντά της στην Μ. Ανατολή με την δημιουργία μιας «συννίκης συμμαχίας» (μαζί με Αίγυπτο, Σ. Αραβία, Πακιστάν και Κατάρ), λειτουργώντας ανεξάρτητα από το NATO.

Οι εξελίξεις εκθέτουν ανεπαρόρθωτα και φέρνουν σε όλο και πιο δύσκολη θέση τις αστικές δυνάμεις και πρώτα την κυβέρνηση Μητσοτάκη. Έχουν μετατρέψει τη χώρα σε ένα τεράστιο αμερικανονατοϊκό ορμητήριο, πρωτοστατούν στις στρατιωτικές δαπάνες, οι οποίες φτάνουν περίπου το 3,5% του ΑΕΠ, ενώ έχει δεσμευτεί χρηματοδότηση ύψους 28 δισ. ευρώ έως το 2030 στο πλαίσιο του

επανεξοπλισμού της Ευρώπης. Έχουν ταχθεί με τον πιο τυχοδιωκτικό τρόπο στην πλευρά των χειρότερων σχεδίων των ΗΠΑ-Ισραήλ: ταύτιση με το Ισραήλ και συμμετοχή-στήριξη στη γενοκτονία των Παλαιστινίων, «άξονες» με αντιδραστικά και αιματοβαμμένα καθεστώτα με όνειρα «περικύκλωσης» του τουρκικού καπιταλισμού κ.α. Ο κίνδυνος ενός «θερμού επεισοδίου» ή ακόμα χειρότερα, μια ελληνοτουρκικής πολεμικής σύγκρουσης είναι πιο κοντά από ποτέ.

Απέναντι στους πολεμικούς σχεδιασμούς η στάση μας πρέπει να είναι ξεκάθαρη: καμιά εμπιστοσύνη στις κυβερνήσεις και στους ιμπεριαλιστικούς «προστάτες» —μόνο ο κοινός διεθνιστικός αγώνας των εργαζομένων μπορεί να αποτελέσει πραγματική απάντηση απέναντι στον πόλεμο. Μόνο έτσι μπορούμε να σταματήσουμε τα πολεμικά μέτωπα σε όλον τον πλανήτη και να αποτρέψουμε το «άνοιγμα» καινούργιων. Χρειαζόμαστε ένα μαζικό, ενωτικό και μαχητικό αντιπολεμικό–αντιιμπεριαλιστικό κίνημα: στα συνδικάτα, στους χώρους δουλειάς, στις σχολές, στις γειτονιές. Με διαδηλώσεις, απεργίες, μπλοκάρισμα των πολεμικών μεταφορών και άρνηση κάθε συνεργασίας με τους μηχανισμούς του πολέμου. Ένα κίνημα που θα παλεύει για την ήττα της κυβέρνησης και των συμμάχων της.

90 Χρόνια από την Ισπανική Επανάσταση

Τον Ιούλιο του 1936 ξεκίνησε η Ισπανική Επανάσταση ως απάντηση στο πραξικόπημα του Φράνκο, που έληξε την 1η Απριλίου του 1939 με τη νίκη του Φράνκο, ο οποίος επέβαλε στην Ισπανία ένα σκληρό δικτατορικό καθεστώς που κράτησε δεκαετίες και βύθισε τη χώρα σε μια μαύρη εποχή. Η Ισπανική Επανάσταση είναι μια από τις πιο σημαντικές επαναστάσεις της περιόδου. Είναι ένα παράδειγμα που πρέπει να θυμόμαστε για την αυτοθυσία των εργατών που οργάνωσαν ολόκληρες περιοχές και πολεμούσαν τους φασίστες με ελάχιστα όπλα. Παρ' όλ' αυτά, πρέπει και να διδαχτούμε για τα λάθη που έγιναν από την ηγεσία της επανάστασης, αλλά και για τον εγκληματικό ρόλο του σταλινισμού.

Ο ισπανικός εμφύλιος ξεκίνησε με το πραξικόπημα του Φράνκο στις 19 Ιουλίου, ωστόσο αποτελούσε την κορύφωση μιας σειράς γεγονότων που είχαν προηγηθεί. Η ανατροπή της μοναρχίας το 1931 και η εξέγερση στις Αстуρίες το 1934 σηματοδότησαν την απαρχή της επαναστατικής περιόδου. Σε συνδυασμό με τη ραγδαία όξυνση της οικονομικής κρίσης, τα γεγονότα αυτά οδήγησαν την ισπανική μπουρζουαζία στο συμπέρασμα ότι η ίδια η επιβίωσή της απαιτούσε την επιβολή φασιστικού καθεστώτος. Τον Φεβρουάριο του 1936, το Λαϊκό Μέτωπο – συμμαχία σοσιαλδημοκρατών, σταλινικών και «φιλελεύθερων» αστικών κομμάτων – κέρδισε τις εκλογές, επιτείνοντας τον φόβο των συντηρητικών δυνάμεων. Η απάντηση στο πραξικόπημα, ωστόσο, ήταν άμεση και μαζική από τους εργάτες, που ξεσηκώθηκαν με αυθόρμητο πάθος για να υπερασπιστούν τις κατακτήσεις τους.

Το προλεταριάτο της Βαρκελώνης εμπόδισε τη δημοκρατία να συνθηκολο-

γήσει με τους φασίστες. Στις 19 Ιουλίου 1936 οι εργάτες της πόλης πραγματοποίησαν έφοδο στους στρατώνες και μέσα σε λίγες ώρες είχαν κυριαρχήσει στη Βαρκελώνη, ενώ η εξέγερση επεκτάθηκε αστραπιαία σε ολόκληρη τη χώρα. Οι εργάτες κατέλαβαν εργοστάσια οργανώνοντας την παραγωγή με εκλεγμένες επιτροπές, ενώ οι αγρότες προχώρησαν σε κολλεκτιβοποίηση της γης σε πολλές περιοχές. Οι ένοπλες πολιτοφυλακές συγκροτήθηκαν άμεσα, αναλαμβάνοντας τόσο τα μέτωπα του πολέμου όσο και καθήκοντα στις πόλεις. Αυτό που έλειπε για την εξέλιξη της επανάστασης ήταν η συγκεντροποίηση των επιτροπών σε περιφερειακά και εργατικά συμβούλια – τα σοβιέτ – που θα αποτελούσαν τον πυρήνα ενός νέου εργατικού κράτους.

Ωστόσο, οι αναρχικοί, που είχαν μεγάλη επιρροή, απέρριπταν την ιδέα ενός εργατικού κράτους. Η οργάνωση που μπορούσε να προωθήσει τη δημιουργία συμβουλίων ήταν το POUM (Εργατικό Κόμμα της Μαρξιστικής Ενοποίησης). Όμως, η ηγεσία του, μαζί με τους αναρχικούς, δέχτηκαν μια καρικατούρα τοπικών συμβουλίων, στα οποία εκπροσωπούνταν όχι απευθείας οι μάζες, αλλά τα συνδικάτα και όλες οι οργανώσεις του αντιφασιστικού μετώπου, δηλαδή μαζί και οι αστοί και γραφειοκράτες ηγέτες. Η συμμετοχή των αναρχικών και του POUM στην αστική κυβέρνηση αποτέλεσε την αρχή της κατακύλας τους. Η κυβέρνηση, υπό την πίεση των σταλινικών, αρνήθηκε να διανείμει τα τσιφλίκια – κίνηση που θα είχε διαλυτική επίδραση στον φρανκικό στρατό, ο οποίος αποτελούνταν κυρίως από αγρότες – και απέφυγε κάθε ριζοσπαστικό μέτρο που θα δυσχερανούσε τους αγγλογάλλους ιμπεριαλιστές, από τους οποίους

μάταια περίμενε βοήθεια.

Τον Μάη του 1937, οι σταλινικοί οργάνωσαν προβοκατόρικη επίθεση στο κτήριο της Τηλεφωνικής στη Βαρκελώνη. Οι εργάτες εξεγέρθηκαν και σε λίγες μέρες έλεγχαν σχεδόν ολόκληρη την Καταλονία, αλλά η ηγεσία των αναρχικών και του POUM τους έπεισε να εγκαταλείψουν τα οδοφράγματα, φοβούμενη επέμβαση των ιμπεριαλιστών, αγνοώντας ότι μια επαναστατική Καταλονία θα ενέπνεε εξεγέρσεις παντού. Οι μόνοι που προώθησαν το ενιαίο επαναστατικό μέτωπο ήταν οι μπολσεβίκοι-λενινιστές (μετέπειτα το ισπανικό τμήμα της 4ης Διεθνούς) και οι «Φίλοι του Ντουρουτί», που διακήρυξαν την ανάγκη μιας επαναστατικής χούντας – στην ουσία δικτατορίας του προλεταριάτου.

Η πορεία προς την ήττα επιταχύνθηκε μετά τα γεγονότα του Μάη του 1937. Οι σταλινικοί, με τη στήριξη των σοσιαλιστών του Negrin, εγκαθίδρυσαν ένα καθεστώς τρόμου, εξοντώνοντας συστηματικά κάθε δύναμη που μπορούσε να αναζωογονήσει την επανάσταση. Η κρατική μηχανή ανασυγκροτήθηκε σε αστικά πρότυπα, ο στρατός επαγγελματικοποιήθηκε με την εξουδετέρωση των πολιτοφυλακών και η οικονομική πολιτική καθοδηγήθηκε από την ανάγκη ικανοποίησης των δυτικών «συμμάχων». Η αγροτική μεταρρύθμιση εγκαταλείφθηκε και οι κολεκτίβες διαλύθηκαν ή υποτάχθηκαν σε κρατικό έλεγχο. Αυτή η στρατηγική υποταγής στην αστική τάξη, που εκφραζόταν στο σύνθημα «πρώτα ο πόλεμος, μετά η επανάσταση», αποδυνάμωσε το ηθικό των μαχητών, αφαίρεσε τον ταξικό χαρακτήρα από τον πόλεμο και τον μετέτρεψε σε μια σύγκρουση για

τη διατήρηση ενός αστικού καθεστώτος. Οι εργάτες, προδομένοι από την ηγεσία τους και απογοητευμένοι, έχασαν την επαναστατική τους ορμή, ενώ ο Φράνκο, με την ανεμπόδιστη στήριξη του Χίτλερ και του Μουσολίνι, οργάνωσε τον στρατό του και προχώρησε σε συστηματική κατάκτηση εδαφών.

Η ήττα της επανάστασης δεν ήταν προδιαγεγραμμένη ούτε οφειλόταν στη στρατιωτική υπεροχή του Φράνκο, αλλά σε συντονισμένη αντεπανάσταση από το εσωτερικό του αντιφασιστικού στρατοπέδου. Η γραφειοκρατία της ΕΣΣΔ, φοβούμενη την επανάσταση που θα απειλούσε τα συμφέροντά της, παρείχε ελάχιστη βοήθεια. Παράλληλα, οι αναρχικοί ηγέτες και το POUM, με τη συμμετοχή τους στην κυβέρνηση και την προτροπή για εγκατάλειψη των οδοφραγμάτων τον Μάη του '37, έκοψαν τα φτερά της πιο μαζικής εξέγερσης, οδηγώντας στην αποδυνάμωση του ηθικού, τη διάλυση των πολιτοφυλακών και την απώλεια της μοναδικής ευκαιρίας για ρήξη. Το κύριο δίδαγμα είναι ότι το Λαϊκό Μέτωπο ήταν παγίδα για το προλεταριάτο (όπως σωστά είχε προειδοποιήσει ο Τρότσκι), υποχρεώνοντάς το να πολεμά για την αστική τάξη. Η σωτηρία από τον φασισμό δεν βρίσκεται σε συνασπισμούς με την αστική τάξη, αλλά στην αδιάλλακτη πάλη για την κατάκτηση της εξουσίας από το προλεταριάτο και στην οικοδόμηση μιας σοσιαλιστικής κοινωνίας.

Πριν 31 χρόνια, στις 20 Ιουλίου 1995 έφυγε από τη ζωή σε ηλικία 72 ετών ο Ερνέστ Μαντέλ. Ο Μαντέλ ήταν ένας επαναστάτης με τεράστια συμβολή στα κινήματα του 20ού αιώνα, αλλά και καθοριστική θεωρητική και οργανωτική συμβολή στο ρεύμα του επαναστατικού μαρξισμού-τροτσκισμού παγκοσμίως.

Υπήρξε ηγετικό στέλεχος της 4ης Διεθνούς και ένας από τους μεγαλύτερους μαρξιστές θεωρητικούς του δεύτερου μισού του 20ού αιώνα. Γεννήθηκε στο Βέλγιο το 1923 και μεγάλωσε σ' ένα βαθιά πολιτικοποιημένο κοινωνικό και οικογενειακό περιβάλλον με γονείς μέλη του γερμανικού «Σπάρτακου» (αργότερα ΚΚ Γερμανίας). Στα 15 του στρατεύτηκε στο Σοσιαλιστικό Επαναστατικό Κόμμα, το βέλγικο τμήμα της 4ης Διεθνούς, βοηθώντας στην οργάνωση των βέλγων ανθρακωρύχων και μεταλλωρύχων. Με αφορμή την κατάληψη του Βελγίου από τους ναζί ανέπτυξε διεθνιστική και αντιπολεμική δράση και εντάχθηκε στο αντιστασιακό κίνημα με απεύθυνση στους βέλγους εργάτες αλλά και τα γερμανικά στρατεύματα.

Σε ηλικία μόλις 17 ετών συνελήφθη δύο φορές, καταφέροντας κάθε φορά να δραπέτευσει, αφού έπειθε τους δεσμοφύλακες του να τον βοηθήσουν, επικαλούμενος τα αντιστασιακά και διεθνιστικά τους

31 χρόνια χωρίς τον Ερνέστ Μαντέλ

αισθήματα. Μετά την τρίτη σύλληψή του, μεταφέρθηκε σε στρατόπεδο συγκέντρωσης στη Γερμανία, όπου παρέμεινε μέχρι το τέλος του πολέμου.

Μετά τον πόλεμο ηγήθηκε του βελγικού τμήματος και έγινε το νεότερο μέλος της Γραμματείας της 4ης Διεθνούς σε ηλικία μόλις 23 χρονών. Έκτοτε και για μισό αιώνα έπαιξε καταλυτικό ρόλο στα αντιποικιακά κινήματα και επαναστάσεις. Το 1950 στάθηκε στο πλευρό της γιουγκοσλαβικής επανάστασης, την ώρα που ο Στάλιν απειλούσε να την συντρίψει. Ο Μαντέλ δεν περιορίστηκε στη θεωρητική υπεράσπισή της – συνέβαλε ενεργά και στην οικονομική οργάνωση της χώρας, βοηθώντας στη διαμόρφωση της νέας της πορείας. Την επόμενη δεκαετία, βρέθηκε κοντά σε αντιποικιακές επαναστάσεις, από την Αλγερία και το Βιετνάμ μέχρι την Κούβα και αλλού. Η φήμη του ως μαρξιστή οικονομολόγου, βαθιά εξοικειωμένου με τα ζητήματα της σχεδιασμένης οικονομίας, έφτασε μέχρι τον ίδιο τον Τσε Γκεβάρα, ο οποίος τον κάλεσε στην Κούβα για να συμβάλει στη συζήτηση γύρω από τον σχεδιασμό της κουβανικής οικονομίας μετά την επανάσταση.

Το 1960 βοήθησε καθοριστικά στην προετοιμασία της μεγά-

λης γενικής απεργίας στο Βέλγιο, διώχθηκε ωστόσο έπειτα από το βέλγικο αστικό κράτος. Καθώς οι επαναστατικές προοπτικές αναζωπυρώνονταν στην Ευρώπη, μετατόπισε εκεί σημαντικό μέρος της δράσης του. Συμμετείχε στα οδοφράγματα του Μάη του '68 και, ταυτόχρονα, προσπαθούσε να βοηθήσει αυτά τα κινήματα να επιτύχουν, δίνοντας τις απαραίτητες πολιτικές κατευθύνσεις και προωθώντας την οικοδόμηση επαναστατικών κομμάτων. Ήταν από τους πρωτεργάτες αυτής της στροφής στην οικοδόμηση της 4ης Διεθνούς, μέσα από την αυτόνομη συμμετοχή της στο επαναστατικό κύμα του 1965-1975, ξεπερνώντας τον «εισοδισμό» της προηγούμενης περιόδου. Η δράση του αυτή οδήγησε εντέλει στην απαγόρευση εισόδου σε ΗΠΑ, Γαλλία, Γερμανία, Αυστραλία, κ.ά. Ταυτόχρονα δεν μπορούσε να ταξιδέψει ούτε στο σοβιετικό και κινέζικο κράτος, καθώς η 4η Διεθνής πάλευε ενάντια στη γραφειοκρατία και για την πολιτική επανάσταση στα γραφειοκρατικοποιημένα εργατικά κράτη.

Όσο ο Μαντέλ βρισκόταν στην ηγεσία της 4ης Διεθνούς, η ίδια είχε φτάσει να έχει 68 τμήματα, κάνοντάς την τη μεγαλύτερη Διεθνή στην ιστορία. Το θεωρητικό

και πρακτικό του έργο συνέβαλε στην διαμόρφωση δεκάδων χιλιάδων αγωνιστών και χιλιάδων επαναστατών, ηγετικών στελεχών των κινήματων του δεύτερου μισού του 20ού αιώνα έως και σήμερα.

Παρά τις εξελίξεις του 1989-1991 και την παλινόρθωση του καπιταλισμού στα εργατικά κράτη, Ο Μαντέλ συνέχισε ακούραστα την δράση του γυρνώντας όλο τον κόσμο υπερασπίζοντας τις ιδέες του Σοσιαλισμού, αναλύοντας και εξηγώντας ήδη από τότε τη βαθιά κρίση και τα αδιέξοδα του καπιταλισμού (που τότε φάνταζε αιώνιος θριαμβευτής) και διαδίδοντας το μεταβατικό πρόγραμμα της 4ης Διεθνούς.

Το θεωρητικό του έργο (εξέδωσε περίπου 2.000 άρθρα και 30 βιβλία σε διάφορες γλώσσες) καθόρισε τις αναλύσεις πολλών επαναστατικών κομμάτων παγκοσμίως. Οι αναλύσεις του στην πολιτική οικονομία έθεταν τις βάσεις για ένα σύγχρονο σχέδιο ανατροπής του καπιταλισμού, ενάντια σε κάθε ρεφορμιστή της εποχής που έβλεπε πως ο καπιταλισμός θα ξεπερνούσε τις δομικές του κρίσεις. Το 1962 ολοκλήρωσε την *Μαρξιστική Πραγματεία της Οικονομίας*, έπειτα ακολούθησε η *Γέννηση των Οικονομικών Θεωριών του Κ.*

Μαρξ. Στα παραπάνω βασίστηκε το έργο του *Ο Ύστερος Καπιταλισμός*, που είναι μέχρι σήμερα η πληρέστερη μελέτη της εξέλιξης του μεταπολεμικού καπιταλισμού, του μακρού κύματος ανάπτυξης και του περάσματος στο μακρύ κύμα κάμψης.

Παρά τη φήμη του ως οικονομολόγος, ο Μαντέλ έχει συνεισφέρει σε πολλούς θεωρητικούς τομείς της επανάστασης. Με το έργο *Για τον φασισμό* αναλύει τις μορφές κυριαρχίας της αστικής τάξης. Με το *Εργατικός Έλεγχος, Εργατικά Συμβούλια, Αυτοδιαχείριση*, αναλύει την επαναστατική. Επίσης συνεισέφερε στην ιστορία με μελέτες όπως *Το Νόημα του Β' Παγκοσμίου Πολέμου* ενώ μίλησε για την αστική και εργατική γραφειοκρατία, με το *Χρήμα και Εξουσία* κ.ά.

Ο Ερνέστ Μαντέλ ήταν και θα είναι ένα πρότυπο επαναστάτη, το οποίο πρέπει να αποτελεί παράδειγμα και έμπνευση για τους σημερινούς αγωνιστές. Σε κάθε δυσκολία που συνάντησε συνέχιζε ακούραστα και πεισματικά την δράση του πάντα με μια επαναστατική αισιοδοξία για τη σοσιαλιστική προοπτική. Οι θεωρητικές αναλύσεις και ο επαναστατικός ανθρωπισμός του Μαντέλ μένουν σαν παρακαταθήκη για το εργατικό κίνημα και τις σύγχρονες εξεγέρσεις της γενιάς μας.

ΚΥΠΡΟΣ, ΙΟΥΛΗΣ 1974

Από το πραξικόπημα Ιωαννίδη στην εισβολή του «Αττίλα»

Στις 15 Ιούλη, συμπληρώνονται 52 χρόνια από το πραξικόπημα που ενορχήστρωσε και εφάρμοσε η χούντα Ιωαννίδη στην Κύπρο με στόχο την ανατροπή και δολοφονία του προέδρου της, Μακάριου, ο οποίος στεκόταν εμπόδιο στα σχέδια των Αμερικάνων ιμπεριαλιστών και των δύο αντιδραστικών αστικών τάξεων, Ελλάδας και Τουρκίας, για την διχοτόμηση της «Μεγαλονήσου».

Οι Συνθήκες Ζυρίχης-Λονδίνου

Μετά τον Β΄ ΠΠ, το παγκόσμιο κύμα αντιαποικιακών κινημάτων παρέσυρε και την Κύπρο, με τον αγώνα του κυπριακού λαού για απελευθέρωση από την αγγλική αποικιοκρατία. Η χρεοκοπημένη ιμπεριαλιστική Βρετανία, που μεταπολεμικά έχασε σταδιακά όλες τις αποικίες της, υποχρεώθηκε σε διαπραγματεύσεις για την αναγνώριση ανεξάρτητου κυπριακού κράτους. Τις συνθήκες Ζυρίχης –

Λονδίνου υπέγραψαν, το 1959, η Ελλάδα, η Τουρκία και η Μεγάλη Βρετανία και αποφασίστηκε ότι: **α)** η Κύπρος θα ήταν «ανεξάρτητη», υπό καθεστώς τριμερούς επιτήρησης (Αγγλία, Ελλάδα και Τουρκία), με μόνιμη ξένη στρατιωτική παρουσία και ενίσχυση των βρετανικών βάσεων, **β)** η εγκατάσταση στην Κύπρο μιας ελληνικής και μιας τουρκικής Δύναμης Κύπρου 950 ανδρών και 650 αντίστοιχα.

Το 1959 η Κύπρος πραγματοποιεί προεδρικές εκλογές όπου πρόεδρος εκλέχθηκε ο Αρχιεπίσκοπος Μακάριος. Η Συμφωνία της Ζυρίχης ουσιαστικά κατέρρευσε το 1963, μετά από παρεμβάσεις που επιχείρησε να κάνει ο Μακάριος στο Σύνταγμα της Κύπρου (τα «13 Σημεία»). Στην πραγματικότητα, οι αλλαγές του Μακάριου αποτύπωναν τις επιδιώξεις της ελληνοκυπριακής ηγεσίας για ρήξη με τους Τουρκοκύπριους και αφαίρεση κάθε δικαιώματός τους από το σύνταγμα. Ήταν μία βίαιη πορεία «ελληνοποίησης» του νησιού, που

οδήγησε στις ένοπλες συγκρούσεις μεταξύ Ελληνοκυπρίων και Τουρκοκυπρίων και την αποχώρηση των δευτέρων από την πολιτική ζωή της Κύπρου.

Το σχέδιο «Άτσεσον»

Το 1964 την «επίλυση του Κυπριακού» ανέλαβαν οι Αμερικάνοι ιμπεριαλιστές. Ο υπουργός εξωτερικών των ΗΠΑ, Άτσεσον, παρουσίασε σχέδιο που προέβλεπε την διχοτόμηση και την «διπλή» ένωση της Κύπρου (με την Ελλάδα κατά 90% και την Τουρκία κατά 10%) κάτω από τον απόλυτο έλεγχο των ΗΠΑ-NATO. Οι Αμερικάνοι ήταν αποφασισμένοι να ανατρέψουν τον Μακάριο αν δεν το αποδεχόταν. Τελικά, η ελληνική και η ελληνοκυπριακή πλευρά το απέρριψαν, γεγονός που εξόργισε τους Αμερικάνους και καθόρισε την τύχη της κυβέρνησης του Γ. Παπανδρέου (έναν χρόνο μετά ο βασιλιάς τον ανάγκασε σε παραίτηση). Το 1967 επιβλήθηκε η δικτατορία

της 21^{ης} Απριλίου και η γραμμή της για την επίλυση του Κυπριακού παρέμεινε ίδια με τις προδικτατορικές αστικές κυβερνήσεις, δηλαδή διπλή ένωση. Η χούντα επιδίωξε την υπονόμευση του Μακάριου και κυρίως τον έλεγχο των ΕΛ.ΔΥ.Κ. και Εθνοφρουράς για την ανατροπή του, αλλά δεν το πραγματοποίησε γιατί αυτό θα συνεπαγόταν την επέμβαση της Τουρκίας. Τον Νοέμβριο του '73 η εξέγερση του Πολυτεχνείου άλλαξε τους συσχετισμούς δύναμης στο εσωτερικό της Ελλάδας. Αυτήν την αλλαγή εκμεταλλεύτηκε και μία ομάδα σκληροπυρηνικών στρατιωτικών, γύρω από τον Ιωαννίδη, που ανέτρεψαν τον Παπαδόπουλο και πήραν την εξουσία.

Το πραξικόπημα

Για να εφαρμοστεί τελικά το σχέδιο Άτσεσον, η χούντα του Ιωαννίδη έπρεπε να προχωρήσει σε πραξικόπημα στην Κύπρο με στόχο την ανατροπή του Μακαρίου, όπως και έγινε. Το πραξικόπημα άρχισε το πρωί της 15ης Ιουλίου από τις δυνάμεις της Εθνικής Φρουράς, που τη διοικούσαν Ελλαδίτες αξιωματικοί, μαζί με την ΕΛΔΥΚ και την παραστρατιωτική ΕΟΚΑ Β', που επικράτησαν σχετικά γρήγορα. Αυτές βομβάρδισαν το προεδρικό μέγαρο με τανκς και ανακοίνωσαν ότι ο Μακάριος ήταν νεκρός, κάτι που ανυπομονούσαν να ακούσουν οι ΗΠΑ. Τελικά, όμως, ο Μακάριος φυγαδεύτηκε στην Πάφο και την ίδια μέρα κατόρθωσε μέσω ραδιοφώνου να στείλει ηχογραφημένο μήνυμα.

Ο απολογισμός του πραξικοπήματος μέσα σε δύο μέρες ήταν 300 νεκροί, εκατοντάδες τραυματίες και χιλιάδες συλλήψεις. Η χούντα, την ίδια μέρα, όρισε πρόεδρο της Κύπρου τον Νικόλαο Σαμψών. Ο Μακάριος διέφυγε από την Πάφο στο εξωτερικό και τέσσερις μέρες αργότερα μιλώντας στο Συμβούλιο Ασφαλείας του ΟΗΕ κατηγόρησε την Αθήνα για ξένη εισβολή. Τυπικά, αυτό έδινε το δικαίωμα στην Τουρκία, βάσει της συμφωνίας Ζυρίχης-Λονδίνου, να επέμβει όπως και έγινε 5 μέρες αργότερα, με την έγκριση των ΗΠΑ- Βρετανίας.

Ο ειδικός απεσταλμένος των ΗΠΑ εκβιαστικά δήλωσε στον Ιωαννίδη: *«Οχι πόλεμο με την Τουρκία, γιατί θα τον χάσετε και επιπλέον θα χάσετε την Κύπρο και τμήμα της Ελλάδας. Μόνη διέξοδος είναι η συνεννόηση. Αν δεν ακούσετε τις ΗΠΑ, θα σας εγκαταλείψουμε»*. Την ίδια μέρα η χούντα επιχείρησε γενική επιστράτευση στην Ελλάδα, που αποδείχτηκε θανάσιμο σφάλμα της Ιωαννιδικής χούντας, γιατί επιστράτευσε τη γενιά του Πολυτεχνείου. Η επιστράτευση γρήγορα ανακλήθηκε και η κήρυξη του πολέμου στην Τουρκία ναυάγησε λόγω της άρνησης της στρατιωτικής ηγεσίας, που συνωμοτούσε εις βάρος του προκειμένου να παραδοθεί η εξουσία στους αστούς πολιτικούς. Τελικά, στις 23 Ιουλίου η χούντα ανατράπηκε και στις 24 ορκίστηκε πρωθυπουργός ο Καραμανλής.

«Η Κύπρος κείται μακράν»

Στην Κύπρο, η τουρκική εισβολή είχε επιβάλει de facto την διχοτόμηση του νησιού. Η Εθνοφρουρά και οι ΕΛ.ΔΥ.Κ. είχαν διαλυθεί, ενώ ο Σαμψών παραιτήθηκε. Την σκυτάλη τότε πήρε η δεύτερη τουρκική εισβολή στην Κύπρο (Αττίλας 2) ένα μήνα μετά για να κατοχυρώσει η Τουρκία τους νέους συσχετισμούς υπέρ της στο νησί. Η αντίδραση του Καραμανλή, έπειτα από τις υποδείξεις των ΗΠΑ, ήταν η χαρακτηριστική δήλωσή του, στο ελληνικό κοινοβούλιο: *«η αποστολή δυνάμεων στο νησί καθίσταται αδύνατος... λόγω τετελεσμένων γεγονότων»*. Δήλωση που έμεινε στην ιστορία με την φράση *«Η Κύπρος κείται μακράν»*.

Η εισβολή στην Κύπρο το 1974

Στις 20 Ιουλίου του 1974 πραγματοποιήθηκε η πρώτη εισβολή του τουρκικού στρατού στην Κύπρο (Αττίλας Ι) και κηρύχθηκε γενική επιστράτευση στην Ελλάδα. Η εισβολή πραγματοποιήθηκε μετά το επιτυχημένο πραξικόπημα της χούντας του Ιωαννίδη και την ανατροπή του Μακάριου. Στις 14 Αυγούστου πραγματοποιήθηκε η δεύτερη φάση της εισβολής (Αττίλας ΙΙ) που κατέληξε στη διχοτόμηση της Κύπρου και στη δημιουργία τουρκοκυπριακού κράτους στο βόρειο τμήμα του νησιού. Το κράτος αυτό ανακηρύχθηκε ανεξάρτητο το 1983, από τον τουρκοκύπριο ηγέτη Ραούφ Ντενκτάς και αναγνωρίστηκε μόνο από την Τουρκία.

Η εισβολή του τουρκικού στρατού ήταν μια σημαντική εξέλιξη στο κυπριακό ζήτημα, που σε όλη την ιστορία του αποτελεί μια επιχείρηση της Μ. Βρετανίας, των ΗΠΑ μετά τον Β΄ Π.Π. και των αστικών τάξεων της Ελλάδας και της Τουρκίας να εντάξουν το νησί στην επικράτειά τους, ειδικά η ελληνική αστική τάξη με τη γραμμή της Ένωσης. Αποτελεί και ένα γεγονός που αναδεικνύει την αλλαγή του συσχετισμού δύναμης μεταξύ των αστικών τάξεων Ελλάδας και Τουρκίας προς όφελος της δεύτερης. Αυτό γιατί αποτελεί την «είσοδο» σε μια μεγάλης σημασίας περιοχή, πλούσια σε υδρογονάνθρακες, τη Μέση Ανατολή και την Ν.Α. Μεσόγειο. Όχι τυχαία, η Κύπρος χαρακτηρίζεται σαν «το αβύθιστο αεροπλανοφόρο της Ανατολικής Μεσογείου».

Το 1878 ο σουλτάνος θα παραχωρήσει την Κύπρο στους Άγγλους, ενώ με τη Συνθήκη των Σεβρών (1920) και της Λοζάνης (1923) η Τουρκία θα παραιτηθεί από κάθε απαίτησή της στο νησί και το 1925 η Κύπρος θα προσαρτηθεί στη Μ. Βρετανία και θα γίνει αποικία του Στέμματος. Η ελληνοκυπριακή κοινότητα θα αρχίσει έναν αντιαποικιακό αγώνα ενάντια στους Άγγλους με αίτημα την ένωση με την Ελλάδα. Κορυφώσεις αυτού του κινήματος θα έχουμε το 1931 και το 1941 με την ίδρυση του ΑΚΕΛ (Ανορθωτικό Κόμμα Εργαζομένων Λαού, αναδιοργανωμένο Κομμουνιστικό Κόμμα Κύπρου που είχε ιδρυθεί το 1926, με αντιφασιστικό πρόγραμμα), όπου στις πρώτες δημοτικές εκλογές μετά τη δεκαετία του 1920 θα κερδίσει τους δήμους Λεμεσού και Αμμοχώστου. Οι σοβαρές ταραχές κατα-

στέλλονται βίαια από τους Άγγλους.

Μετά τον Β΄ Π.Π. το κυπριακό ζήτημα θα συνεχίσει να αποτελεί πεδίο, όπου η Αγγλία στον σύντομο ανταγωνισμό της με τις ΗΠΑ θα επιχειρήσει να κρατήσει το αποικιοκρατικό καθεστώς της, ενώ οι ΗΠΑ θα επιδιώκουν τη νατοποίηση του νησιού. Από κοντά και η ελληνική και τουρκική αστική τάξη, θα ξεδιπλώσουν τους ανταγωνισμούς για το ποιος θα έχει πρωτεύοντα ρόλο, πάντα μέσα στα πλαίσια της ένταξής τους στο NATO (ταυτόχρονα έγιναν μέλη το 1952). Το 1955 η ΕΟΚΑ (Εθνική Οργάνωση Κυπρίων Αγωνιστών) θα εξαπολύσει ένοπλο αγώνα ενάντια στις βρετανικές αρχές με αίτημα την προσάρτηση της Κύπρου στην Ελλάδα. Η ΕΟΚΑ διευθυνόταν πολιτικά από τον Μακάριο και στρατιωτικά από τον στρατηγό Γρίβα, που στη διάρκεια του ελληνικού εμφυλίου είχε συμμετάσχει στη δίωξη των κομμουνιστών. Ταυτόχρονα θα διώκει και θα δολοφονεί και μέλη του ΑΚΕΛ. Οι Άγγλοι, για να διατηρήσουν το αποικιοκρατικό καθεστώς, θα δημιουργήσουν μια στρατιωτική μονάδα από Τουρκοκύπριους και Βρετανούς αξιωματικούς για να αντιμετωπίσουν το κίνημα που επεδίωκε την ένωση. Έκτοτε η σύγκρουση μεταξύ των δύο κοινοτήτων, υποδαυλισμένη από τους Βρετανούς, μερίδα των Τουρκοκυπρίων και την εθνικιστική ηγεσία της ΕΟΚΑ θα πάρει διαστάσεις και θα καταλήξει σε εμφύλιο το 1958.

Το 1959 θα υπογραφούν οι Συμφωνίες της Ζυρίχης και του Λονδίνου που προβλέπουν τη δημιουργία ανεξάρτητου κράτους με δύο κοινότητες με διαφορετικούς βαθμούς αντιπροσώπευσης στην κυβέρνηση (πρόεδρος Ελληνοκύπριος, αντιπρόεδρος Τουρκοκύπριος που είχε δικαίωμα βέτο), στους δήμους και τα δικαστήρια. Η Ελλάδα, η Τουρκία και η Μ. Βρετανία θα είναι οι εγγυήτριες δυνάμεις της «ανεξαρτησίας της χώρας» — και βέβαια η Βρετανία διατηρεί τις βάσεις στο νησί, ενώ Ελλάδα και Τουρκία στέλνουν στρατό στην Ελληνική και Τουρκική Δύναμη Κύπρου αντίστοιχα. Η Συμφωνία αυτή θα συνοδεύεται από μια μυστική συμφωνία μεταξύ των πρωθυπουργών Ελλάδας και Τουρκίας που προέβλεπε την εγκατάσταση νατοϊκών βάσεων στο νησί και τη συνεννόηση με τον πρόεδρο και αντιπρόεδρο της Κύπρου για

να τεθεί εκτός νόμου «το κομμουνιστικό κόμμα και η κομμουνιστική δράσις».

Η αστική τάξη των ελληνοκυπρίων και ο Αρχιεπίσκοπος Μακάριος, που εκλέχθηκε πρώτος πρόεδρος της Κυπριακής Δημοκρατίας το 1959, θα επιχειρήσουν να ασκήσουν μια πιο ανεξάρτητη πολιτική εκμεταλλευόμενοι τον συσχετισμό δύναμης με τις αντιαποικιακές επαναστάσεις τη δεκαετία του 1950 και κίνημα των Αδεσμευτών Χωρών, καθώς και την επιρροή της ΕΣΣΔ στην περιοχή. Από τη μεριά της ελληνικής αστικής τάξης και των πολιτικών τους κομμάτων, όχι μόνο δε θα βρουν καμιά στήριξη, αλλά αντίθετα θα υποσκάπτουν διαρκώς τον Μακάριο και θα υπακούουν στα συμφέροντα των ΗΠΑ.

Το 1963 ο Μακάριος θα επιχειρήσει αλλαγές στο Σύνταγμα, με στόχο να καταργήσει τον δικοινοτικό χαρακτήρα του κράτους, χαρακτηρίζοντάς τον άδικο, και να εξωθήσει σε ρήξη με τους Τουρκοκυπρίους και να τους απομακρύνει από το κράτος. Η στήριξη της κυβέρνησης Γ. Παπανδρέου, που μέσω του Γενικού Επιτελείου Εθνικής Άμυνας στήριζε τα σχέδια του Μακάριου και της ΕΟΚΑ, θα αποδειχθεί ένας τυχοδιωκτισμός. Οι συγκρούσεις θα γενικευτούν, οι Ελληνοκύπριοι θα υπερισχύσουν και τα εγκλήματα που διαπράχθηκαν εις βάρος των Τουρκοκυπρίων θα είναι ανάλογα με αυτά της εισβολής των Τούρκων δέκα χρόνια αργότερα εις βάρος των Ελληνοκυπρίων. Η διχοτόμηση του νησιού από τότε θα είναι στην ημερήσια διάταξη, μαζί με την απειλή για επέμβαση της Τουρκίας και τη διατάραξη των σχέσεων της Ελλάδας και της Τουρκίας. Με την παρέμβαση των ΗΠΑ θα γίνει εκχειρία και ο ΟΗΕ θα στείλει ειρηνευτικά στρατεύματα.

Οι εξελίξεις αυτές θα ολοκληρωθούν με το τυχοδιωκτικό πραξικόπημα της χούντας του Ιωαννίδη, που θα εκτελούσε η Εθνοφρουρά και σκόπευε να ρίξει και να δολοφονήσει τον Μακάριο, κατά παραγγελία των Αμερικάνων. Σε δύο μέρες το πραξικόπημα θα επικρατήσει σε όλη την Κύπρο, ενώ θα αφήσει πάνω από 300 νεκρούς, πολλούς τραυματίες και φυλακισμένους οπαδούς του Μακάριου. Η Τουρκία δεν θα αφήσει την ευκαιρία και με την έγκριση ΗΠΑ-Βρετανίας, εισβάλει στο νησί.

Αλβανία

Κι όμως αλλάζει !

Στα τέλη του 2024, η αλβανική κυβέρνηση παραχώρησε το καθεστώς του «Στρατηγικού Επενδυτή» στην εταιρεία Atlantic Incubation Partners LLC, η οποία συνδέεται με τον γαμπρό του Τράμπ, Τζάρεντ Κούσνερ. Σύμφωνα με την απόφαση της Επιτροπής Στρατηγικών Επενδύσεων, η σχεδιαζόμενη επένδυση ανερχόταν σε 1,4 δις ευρώ και προέβλεπε ανάπτυξη τουριστικού συγκροτήματος σε τμήμα του νησιού Sazan. Στον «επενδυτή» αναγνωρίστηκαν «διευκολύνσεις», μεταξύ των οποίων φωτογραφική νομοθετική διάταξη η οποία καταργεί νόμο που απαγορεύει την οικοδόμηση σε προστατευόμενες περιοχές «Natura». Μάλιστα, το 2025, το Συνταγματικό Δικαστήριο, στο οποίο κατέφυγαν περιβαλλοντικές οργανώσεις για την ακύρωση της διάταξης, αποφάνθηκε πως οι διαμαρτυρόμενοι «στερούνται επιχειρημάτων» και η διευκόλυνση των «στρατηγικών επενδυτών» είναι συμβατή με το Σύνταγμα.

Το νησί Sazan αποτελεί κρατική περιουσία και μέρος του μοναδικού εθνικού θαλάσσιου και χερσαίου πάρκου στην Αλβανία (θεωρείται βιότοπος δεκάδων ειδών διεθνούς σημασίας). Η γη αυτή, των 5,2 εκ. τετραγωνικών μέτρων, έως τώρα, υπάγεται στο Υπουργείο Άμυνας, αλλά η κυβέρνηση Ράμα θέλει να το περάσει στο Υπουργείο Οικονομικών προς εκμετάλλευση. Να σημειωθεί πως μεταπολεμικά αποτέλεσε βάση υποβρυχίων για τον σοβιετικό στρατό, έως την δεκαετία του 1960 όπου υπήρξε ρήξη Αλβανίας – Μόσχας. Έκτοτε, αποτελούσε βάση του αλβανικού στρατού με εκτεταμένο υπόγειο δίκτυο αντιπυρηνικής προστασίας.

Τα γιγάντια σχέδια που επεκτείνονται πέρα από το Sazan σε όλη την αλβανική ακτογραμμή, σκοντάφτουν ενίοτε στο άλυτο από το 1991 ακόμη ιδιοκτησιακό πρόβλημα, όταν η γη έπαψε να είναι αποκλειστικά κρατική. Με τον νόμο 7501/1991, είχε μοιραστεί στους εργάτες γης και τις οικογένειες τους ανάλογα με την συμμετοχή τους στις κοοπερατίβες αλλά και στους κατόχους παλιών τίτλων, διευκολύνοντας την υπερσυγκέντρωση της γης σε λίγα χέρια και την ανασύσταση των παλιών κυρίαρχων τάξεων που είχαν απαλλοτριωθεί μετά το 1945. Αυτό είχε σαν αποτέλεσμα πολύχρονες και πολυδάπανες δικαστικές διαμάχες για τους φτωχούς αγρότες, εκτεταμένες καταπατήσεις γης, αντιδικίες κ.α.

Φυσικά, η ντόπια ολιγαρχία, στενά δι-απλεκόμενη με την κεντρική εξουσία, την κυβέρνηση και το οργανωμένο έγκλημα, πήρε τη μερίδα του λέοντος καταπατώντας ιδιοκτησίες και κλέβοντας τίτλους ιδιοκτησίας. Επένδυσε τα δισεκατομμύρια από το εμπόριο ναρκωτικών για να χτίσει, αντιμετωπίζοντας τις αντιδράσεις των κατοίκων και των ιδιοκτητών της γης με μπράβους και ιδιωτική αστυνομία.

Μια τέτοια περίπτωση ήταν στο χωριό Zvërnec (προστατευόμενη περιοχή), όπου ο ολιγάρχης Kastrati και η κυβέρνησή, χωρίς να παρουσιάσουν καμία άδεια ούτε καν μελέτη Περιβαλλοντικών Επιπτώσεων, περίφραξαν το χώρο και άρχισαν το μπάζωμα ερχόμενοι σε σύγκρουση

με τους κατοίκους. Κάτω από τα απαθή βλέμματα της αστυνομίας, μπράβοι ξυλοκόπησαν τους διαδηλωτές και απήγαγαν μάλιστα έναν από αυτούς σέρνοντας τον για δεκάδες μέτρα. Το γεγονός αυτό ήταν η σταγόνα που ξεχείλισε το ποτήρι και λειτούργησε ως σπίθα για το μεγαλύτερο κύμα διαδηλώσεων που έχει γνωρίσει στην ιστορία της η Αλβανία.

Ένα σαθρό οικονομικό μοντέλο

Το ξέπλυμα μαύρου χρήματος προερχόμενου από την διακίνηση ναρκωτικών μεταξύ Λατινικής Αμερικής και Ε.Ε, στο οποίο πρωταγωνιστεί η αλβανική μαφία, έχει γίνει μια πραγματική μαστίγα για την αλβανική οικονομία. Η πολιτική ελίτ, ενθάρρυνε και ενίσχυσε αυτή την ροή τεράστιων κεφαλαίων στην αλβανική οικονομία προς την μονοκαλλιέργεια της βίαιης και άναρχης αστικοποίησης και του τουρισμού, αδιαφορώντας πλήρως για την μεταποίηση και την γεωργία, τις κύριες πηγές απασχόλησης της Αλβανίας.

Το «μοντέλο» αυτό, με τα δισεκατομμύρια από το ξέπλυμα βρώμικου χρήματος να μετατρέπονται σε ονομαστικό ΑΕΠ (με τη μορφή μπετόν σε τομείς κατασκευών/τουρισμού και προνόμια για την πολιτική ελίτ και υπαλληλική αριστοκρατία) προκαλεί ενίσχυση του εθνικού νομίσματος (λεκ). Ταυτόχρονα, επιδρά αρνητικά στην συναλλαγματική ισοτιμία των εξαγωγών, με άμεση συνέπεια την πτώση των εξαγωγών της μεταποίησης και συρρίκνωση της αγροτικής και κτηνοτροφικής παραγωγής, οι οποίες καταγράφουν συνεχή πτώση από το 2022.

Παρά το γεγονός πως το ονομαστικό ΑΕΠ της Αλβανίας σε δολάρια αυξήθηκε από περίπου 11,5 δις. το 2015 σε περίπου 27,1 δις. το 2024, ο μεγαλύτερος χαμένος ήταν η βιομηχανική παραγωγή. Το δ' τρίμηνο του 2024, ο δείκτης όγκου βιομηχανικής παραγωγής μειώθηκε κατά 13,7% σε ετήσια βάση, με την εξόρυξη να πέφτει 31,9% και την μεταποίηση 7,5%. Παράλληλα, με την πτώση της παραγωγής, υπάρχει μια έκρηξη της φτώχειας (το 40% του εισοδήματος ξοδεύεται στα τρόφιμα) και των ανισοτήτων με το 40,5 % του πληθυσμού το 2024 να βρίσκεται σε κίνδυνο φτώχειας και κοινωνικού αποκλεισμού.

Οι συνέπειες είναι μακροπρόθεσμες, με την διάβρωση της οικονομικής δραστηριότητας συνεχίζει να εξαναγκάζει σε μαζική απομάκρυνση από την χώρα και αναζήτηση μέσων διαβίωσης στο εξωτερικό. 35 χρόνια μετά την πτώση του σταλινικού καθεστώτος, το 1991, η χώρα ερημώνεται πλήρως, κυρίως από νέους και το οικονομικά ενεργό κομμάτι του πληθυσμού. Είναι χαρακτηριστικό πως το 2024, στην Αλβανία, υπήρχαν μόνο 405 χιλιάδες νέοι ηλικίας 15–29 ετών, δηλαδή 45% λιγότεροι σε σχέση με την απογραφή του 2011. Η ίδια ηλικιακή ομάδα αποτελούσε το 25,2% του συνολικού πληθυσμού στην απογραφή του 2011 ενώ έπεσε στο 17,9% το 2023. Μεταξύ 2021–2024, τουλάχιστον 180 χιλιάδες Αλβανοί μετανάστευσαν σε χώρες της ΕΕ (εκτός Ελλάδας και Η. Βασιλείου), και το 65% αυτών ήταν νέοι έως 35 ετών.

Οι νέοι αποχωρούν από την Αλβανία γιατί αδυνατούν να ζήσουν αξιοπρεπώς. Τα δημόσια συστήματα υγείας, παιδείας, κοινωνικών ασφαλίσεων είναι σε κατάρρευση ενώ προωθείται η πλήρης ιδιωτικοποίηση και ο αποκλεισμός από την πρόσβαση στη στέγαση. Το χρήμα των ναρκωτικών έχει προκαλέσει μια παράλογη αύξηση των τιμών στέγασης, ασύμβατη με την ευρύτερη οικονομία, με την μέση τιμή διαμερίσματος στα Τίρανα το 2024 να είναι 2.100 ευρώ/τ.μ., τριπλάσια σε σχέση με μία δεκαετία πριν.

Οι δημόσιες δαπάνες είναι αισθητά κάτω από τους μέσους όρους της ΕΕ με δαπάνες για εκπαίδευση κάτω του 2,6% του ΑΕΠ, (4,6% μέσος όρος της ΕΕ), δαπάνες κοινωνικής προστασίας 9,6% του ΑΕΠ (20,5% στην ΕΕ) ενώ δαπάνες υγείας 2,77% του ΑΕΠ (10% μέσος όρος ΕΕ).

Οι καθημερινές κινητοποιήσεις στα Τίρανα, από τις 30 Μαΐου, με αφορμή τα γεγονότα στο Zvërnec, δεν άργησαν να αποκτήσουν ιστορικό βάθος για τα δεδομένα της χώρας, ξεπερνώντας γρήγορα τους αρχικούς στόχους καθώς και αυτό που προβλήθηκε από τα διεθνή ΜΜΕ, για τους δικούς τους σκοπούς, ως «κινητοποιήσεις ενάντια στην οικογένεια Τράμπ». Η «επανάσταση των Φλαμίνγκο», όπως ονομάστηκε, προχώρησε ταχύτατα, πέρα από τα περιβαλλοντικά ζητήματα, στην καρδιά των προβλημάτων της αλβανικής κοινωνίας. Με ένα επίπεδο αυτοοργάνωσης, αλληλεγγύης και αυτενέργειας πρωτοφανές για τα αλβανικά δεδομένα όπου για χρόνια επικρατούσε φόβος, φαινομενική αδιαφορία για πολιτική αντίδραση, ατομικοποίηση, μεγάλη απογοήτευση και παράλυση των λαϊκών μαζών.

Όλα τα παραπάνω είχαν επιβληθεί στις λαϊκές μάζες, για πάνω από μια δεκαετία, από την θανατηφόρα διαδήλωση της 21ης Γενάρη του 2011, έξω από το Κοινοβούλιο, όπου η Προεδρική Φρουρά είχε δολοφονήσει 4 διαδηλωτές σε αντικυβερνητικές διαδηλώσεις κομμάτων της αντιπολίτευσης (τότε το Σοσιαλιστικό Κόμμα) χωρίς καμία απόδοση δικαιοσύνης έπειτα. Έκτοτε, έχει ακολουθήσει μια μονότονη μονοκρατορία του Σ.Κ το οποίο έχει κερδίσει συνεχόμενα τις εκλογές από το 2013 (2017, 2021, 2025) παραλύοντας ταυτό-

χρονα όλες τις δομές οργάνωσης της εργατικής τάξης με τον απόλυτο έλεγχο των συνδικάτων.

Με επικεφαλής τον Έντι Ράμα και κύριο ιδεολογικό και προπαγανδιστικό μύθευμα την «ενταξιακή πορεία της Αλβανίας στην ΕΕ», το Σ.Κ., έχει επιβάλει στο εσωτερικό ένα μονοπρόσωπο και υπερσυγκεντρωτικό καθεστώς νεποτισμού και διαφθοράς, ενώ στο εξωτερικό είναι εξυπηρετεί κάθε βρωμοδουλειά. Η χώρα σφύζει από τη διαφθορά και την υποταγή στους δυτικούς ιμπεριαλιστές: αμερικάνικες στρατιωτικές βάσεις (αεροπορική βάση NATO Κουτσόβα), καταστροφή συριακών χημικών όπλων στο έδαφός της (αποτράπηκε από το κίνημα), στρατόπεδα συγκέντρωσης μεταναστών (συμφωνία Μελόνη- Ράμα), επίσκεψη Ράμα εν μέσω παλαιστινιακής γενοκτονίας στο Ισραήλ και διευκόλυνση των σιωνιστών. Ακόμα, «φιλοξενεί» από το 2016 αποικία της εξόριστης ιρανικής αντικαθεστωτικής οργάνωσης ΜΕΚ/ Μουτζαχεντίν του Λαού με παλιές σχέσεις με το καθεστώς Σαντάμ που αξιοποιείται από αμερικανοΝΑΤΟϊκά σχέδια αποσταθεροποίησης του Ιράν.

Οι συγκεντρώσεις συνεχίζονται καθημερινά, για πάνω από ένα μήνα, έχοντας πάρει ένα παλλαϊκό χαρακτήρα και ζητούν την πτώση της κυβέρνησης Ράμα και ολόκληρης της διεφθαρμένης πολιτικής τάξης πραγμάτων, πλήρη ανανέωση του πολιτικού συστήματος και επίλυση των ζωτικών προβλημάτων σε όλα τα επίπεδα: παιδεία, υγεία, ασφάλιση, μισθοί, ακρίβεια. Τα κύρια συνθήματα των διαδηλωτών είναι: «Ράμα και Μπερίσα στην Φυλακή», «Η Αλβανία στους Αλβανούς, θάνατος στους προδότες», «Επανάσταση». Όσο προχωρούν οι μέρες, το κίνημα ριζοσπαστικοποιείται ακόμη περισσότερο περικυκλώνοντας το πρωθυπουργικό γραφείο και απαντώντας στην αστυνομική βία.

Παρά τις αδυναμίες ή τις τυχόν αυταπάτες για τον ρόλο της Ε.Ε, μια νέα γενιά αγωνιστών διαμορφώνεται σε αυτές τις διαδηλώσεις απαλλαγμένη από τον φόβο και την μοιρολατρία του παρελθόντος. Παρά το γεγονός πως οι εχθροί τους είναι πολλοί και «μεγάλοι», το ίδιο μεγάλο φαίνεται να είναι και το χρέος τους να ζήσουν αξιοπρεπώς στον τόπο τους.